A. ΗΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ

① Ἡ μορφή τῆς ἐξουσίας

② Ὁ ρόλος τῆς πλουτοκρατίας

③ Ἱστορικό τῆς ἀμερικανοκρατίας

- Δόγμα Τρούμαν
- Ρόλος τῆς Δεξιᾶς καὶ τοῦ Κάνερου (καθρόνος)
- Ἀνέκδοτος (Αὐτόθεσι κομμῆς
  καὶ ἡ Αὐτόθεσι τοῦ βάτου)
- Ἐκδημοκρατισμός
- Οἱ ἀμερικανοί δικτάτοιοι βίαια
  - 1965
  - 1967
  - 1973 (Πολυτεχνεῖο)
- Γιατί δὲν ἀντέχουν τὸν φυσιολογικοποιήσεις ?
  Ρόλος Πολιτικῶν Μαθίας -
  Πολιτικῆς : Κομμουνιστῆς - ἀντικομουνιστῆς
  - Πρώτη Χρεωκοπία (1961 - 67)
  - Δεύτερη Χρεωκοπία (1967 - 73)
  - Τρίτη Χρεωκοπία (πέφαρ - Μαρεκολοῦ)

④ Καραμανλῆς ?

⑤ Τρεῖς διέξοδοι γιὰ τὸν Ἀμερικανοκρατία

α) Ἕνωνα πολιτικῶν (αὐτῶν) καὶ Λαοῦ

β) Πολιτικοί (αὐτοί) μὲ βάτου τὸν Ἀμερικανοκρατία (συμβιβαστής)
Ὑπάρχει πολιτικῶν μαθίας ?

γ) Τανκς - Ἀπὸ ΕΕΑ
Ὑπόδουλος (ἐπὶ αὐτεξοῦ) ἢ Ἐπαναίσθησις

L'Amezicanocratie, le peuple grec
et l'organisation de la lutte populaire.

A. L'AMERICANOCRATIE

Aujourd'hui la forme du pouvoir dans notre
pays a un caractere de force, de violence
et de terreur.
Il est basé sur

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ, Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ

Α. Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ.

Η μορφή της εξουσίας σήμερα στη χώρα μας έχει χαρακτήρα δυναμικό, βίαιο και τρομοκρατικό. Στηρίζεται εκτός από τις ένοπλες δυνάμεις και μεγαλύτερα τον κρατικό μηχανισμό. Πίσω από την εξουσία βρίσκεται η Ουάσιγκτον. Ανάμεσα στους Αμερικανούς και στις βάσεις της εξουσίας υπάρχουν τα ιστορικά που είναι μορφωμένοι στρατού μυημένοι, είτε ως πράκτορες δουλεμπορεύονται. Η δύναμη των Αμερικανών έγκειται στο γεγονός ότι, έχουν τα μεγάλα τεχνολογικά και ανθρώπινου δυναμικού, που με τα όπλα τον έχουν όλες τις θέσεις - κλειδιά.

Πίσω από αυτή τη δύναμη και δυναμική μορφή εξουσίας, βρίσκεται το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Μοιραίο μέσα στους διεθνείς καπιταλιστικούς όρους και στους ελληνικούς ολιγαρχικούς πλαίσιο να συμπεριλαμβάνει βαθμοί αντιφατικούς μια τον έλεγχο της εθνικής αγοράς. Όπως έτσι μπορεί να υπάρχουν βαθμοί ανταγωνισμοί, μερικά ανάμεσα στους φορείς των Αμερικανικών και των ευρωπαϊκών κεφαλαίων. Όμως οι αντιθέσεις και ανταγωνισμοί αυτοί, συνίστανται μπροστά στον κοινό κίνδυνο που είναι για αυτούς ο εργατικός ελληνικός λαός. Με άλλα λόγια, δεν πρέπει να υπερτιμάμε τον χαρακτήρα αυτών των αντιθέσεων. Και δεν πρέπει να βλέπουμε την ελληνική ολιγαρχία και μεγαλύτερα τον ελληνικό καπιταλισμό και όλους τους φορείς του, σαν τον κύριο εχθρό και σαν τον σύμμαχο και συνεργάτη των Αμερικανών.

Η Αμερικανική πολιτική δεν έχει σκοπό να εκμαυλίσει, είτε να αφανίσει, τον καθαρτό έλεγχο της επάνω στη χώρα μας.

Η εμπλοκή της Αμερικανοκρατίας στον Ελλάδα, μετά το πόλεμο ξεκίνησε, από 1947, τον οποίο μερικά διεκπεραιωμένα σχέδια και σαν απάντηση αυτών των "επενδύσεων" έρχεται να μας δημιουργήσει αναπόφευκτο κλίμα της πολιτικής τους στη Νοτιοανατολική Ευρώπη και Μέση Ανατολή. Ο πόλεμος ανάμεσα στο Ισραήλ αρχίζει και το Ιράκ, η μερική επιστράτευση μαζών και η αντίδραση ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ευρώπη, που όλο βαθαίνει, ενισχύουν εκείνη την αντίληψη μέσα στους Αμερικανικούς υπεύθυνους κύκλους και βρίσκει την στρατηγική σημασία της χώρας μας να μεγαλώνει όλο και πιο πολύ.

Οι Αμερικανοί, ως το 1967, ελέγχοντας σχεδόν στα δεκαπέντε τον κεντρικό πυρήνα της εξουσίας μας. Τις ένοπλες δυνάμεις, εφάρμοσαν την πολιτική τους, που ενίσχυσε πάντα με τα συμφέροντα της ελληνικής ολιγαρχίας, όπως μέσου του ελληνικού θρόνου και των αστικών κομμάτων. Όμως, μετά τον σχηματισμό της "Ένωσης Κέντρου", ο ελληνικός πολιτικός κόσμος μπήκε σε βαθιά κρίση. Οι εκπρόσωποι των Κεντρώων ομάδων εξανεστήσαν κατά του μονοπωλίου της πραγματικής εξουσίας γύρω από τον Δεξιά, χαλαρώνοντας το δικό τους περιθώριο και εκσυγχρονίζοντας, στην ουσία, μια άσχημη κατάσταση.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ, Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ

Α. Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ

Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ποὺ ἦταν τὸ κύριο θῦμα ἀπὸ τὶς βαθιὲς ~~[illegible]~~ ἐγκατέστησαν στὶς ἐπάλξεις τοῦ ὑπερβαλλε ἡ ἑλληνικὴ ὀλιγαρχία, ποὺ μὲ τὴν βοήθεια καὶ ἔμπνευση τῶν ἀμερικανῶν, στήριξε ὁλόψυχα τὶς δεξιά, ἄδραξε τὶς εὐκαιρίες καὶ τὸ προσέφερε ἡ ἀντίδραση μεταξὺ τῶν πολιτικῶν τῆς δεξιᾶς καὶ τοῦ κέντρου, μιὰ καὶ ἐκφράζει τὴ δική του ἀντίδραση, ποὺ ἤρθε ἦταν ἀντίδραση ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ ὑπερθέμα τῆς ἐξάρτησης.

Οἱ ἐργαζόμενες μάζες μαζὶ τοὺς καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ, θεωροῦσαν τὴν ἄλωση τῆς δεξιᾶς σὰν ἕνα σοβαρὸ βῆμα πρὸς τὸν ἐκδημοκρατισμὸ τῆς χώρας. Ἐδῶ δὲ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἡ δεξιὰ εἶχε στηριχθεῖ ἀπὸ τοὺς μαῦρους καὶ ἐκείνες τὶς ἐλευθερίες καὶ δικαιώματα ποὺ τὸν ἐξασφάλιζαν τὸ Σύνταγμα τοῦ 1952 καὶ ὅλοι οἱ ἰσχύοντες νόμοι. Ἐκεῖ, ὅμως, στὸ Σύνταγμα, ὑπῆρχε τὸ λεγόμενο «παραθύρι». Δηλ. ἕνα σῶμα νόμων ποὺ ἐπέτρεπαν τὴν ἀναστολὴ μερικῶν ἄρθρων τοῦ Συντάγματος. Ἐνῶ, ὅμως, στὸ Κράτος, ὑπῆρχε τὸ «παραπέτο». Ὅποτε ἐκδημοκρατισμὸς σήμαινε κατ' ἀρχὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Συντάγματος καὶ ἐκθρόνιση τῆς ἴδιας τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τοῦ Κράτους της, καταλύοντας τὸ παραπέτο. Ὅμως ἡ ἀμερικανοκρατία ἔδειξε, στὴ περίοδο 1963-67, ὅτι ἡ δομή της δὲν ἄντεχε στὰ δημοκρατικὰ ἀκόμα καὶ τοῦ ἐλαχίστου καὶ ἀκίνδυνου «ἐκδημοκρατισμοῦ». Γι' αὐτὸ τὸν λόγο κάθε φορὰ ποὺ ἐπιχειρεῖται, ἀκόμα καὶ ἡ ἁπλὴ δεξιὰ πορεία πρὸς κάποια ἐλευθεροποίηση, ὁ ὑπερμὲς συρόταν τὴν ἐξουσία δικῆ, οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικανοί, ἀναμορφώνονται νὰ τὴν διασφαλίσουν βίᾳ:

— Τὸν πρῶτο γύρο εἶναι 1965, μὲ τὸ πραξικόπημα τοῦ Βασιλιᾶ. Γιὰ νὰ διαπιστωθοῦν τὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴ νίκη τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1963 καὶ 1964.

— Τὸ δεύτερο, εἶναι 1967, μὲ τὸ πραξικόπημα τῶν συνταγματαρχῶν. Γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴ προβλεπόμενη νίκη τῶν ἴδιων δυνάμεων κατὰ τὶς ἐπικείμενες ἐκλογές, τοῦ Μάη τοῦ 1967.

— Καὶ θὰ πρέπει νὰ προσθέσουμε ἀκόμη τὴν τελευταία σύμπτυξη τοῦ φοιτητικοῦ-λαϊκοῦ κινήματος τοῦ Νοέμβρη 1973, ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ σὰν μιὰ τρίτη βίαιη διαπραγμάτευση μιᾶς ἄλλου χαρακτῆρα, πορείας μιᾶς «ἐλευθεροποίησης» στὸ ἔδαφος τῆς ἴδιας τῆς διπλωματορίας!

Ἐννοήσαμε ἐπιτέλους ἢ μαθήσαμε οἱ ἀμερικανοὶ ὑπερδύναμη διαπραγματεύεται βίαια κάθε ἀποπειρα μιᾶς ἐλευθεροποίησης; Ἡ μήπως εἶναι ἐναγκαστένοι ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ πράγματα νὰ στηρίζονται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὸν ὡμὸ μηχανισμὸ ἐξουσίας;

Ἡ πολιτικὴ κρίση ποὺ ξεκινᾶμε τὴν 21 Ἀπριλίου τοῦ 67 εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁλόκληρο τὸ πολιτικὸ περιβάλλον τῆς ἀστικῆς καὶ μεγαλοαστικῆς τάξης. Τὸ περιβάλλον αὐτὸ ποὺ ἀναπαράγει ὁλόκληρο τὸν πολιτικὸ χῶρο πρὶν τὴν Ἀριστερά, ποὺ εἶχε καταγωγὴ ἀναμφισβήτητα μορφωτική, εἶχε ἕνα μοιρικὸ σημεῖο: τὸν

3/ βαθύτατο αντικομμουνισμό και την κοινή ανοχή για τον «ιδιαίτερο» ρόλο των αμερικανών στη χώρα μας παλιά και μετά τον εμφύλιο πόλεμο.

Τα δύο μόνα στοιχεία ώθησαν σε ένα και μόνο αποτέλεσμα: την παράδοση της χώρας στους αμερικανούς με αντάλλαγμα την ενίσχυση των δυναμικών ερεισμάτων και κυρίως των ένοπλων δυνάμεων για την αντιμετώπιση του εξωτερικού και εσωτερικού εχθρού της, του κομμουνισμού.

Έτσι οι αμερικανοί μπόρεσαν τελικά να βάλουν κάτω από τον άμεσο έλεγχό τους όχι μόνο τις δυναμικές ερείσματα της ίδιας της εξουσίας, αλλά και όλους τους παραγοντες και εκπροσώπους του αντικομμουνισμού της. Τον θρόνο, τη δεξιά και την Ένωση Κέντρου.

Η βάση ήταν καλή: Από τη μια πλευρά υπήρχαν οι αμερικανοί μαζί με όλες τις αντικομμουνιστικές πολιτικές δυνάμεις. Από την άλλη, το ΚΚΕ μαζί με το ένα 12 έως το 25% των λαϊκών μαζών, σε σύνταξη πολιτική καραντίνα. Και οι νόμιμες λαϊκές δυνάμεις της. Τα 65 έως το 88% των ψηφοφόρων ήταν θωρακισμένα, ως τα 1967, τις δυο μεγάλες παρατάξεις, της δεξιάς και του κέντρου.

Το γεγονός αυτό φρόντιζε στην αμερικανική πολιτική τη δυνατότητα να σκοπεύει το σκαλίδι ενός μεμβρανικού κοινοβουλευτισμού. Όμως η πολιτική μέσα στον οποίο κινούταν μετά το εμφύλιο παραπάνω του ήταν, φαίνεται ότι, τον ανησύχησε βαθιά. Γιατί διαπίστωσαν, ορθά, ότι η αδυναμία των εργαζομένων είχε αρχίσει να χειραφετείται από την παλιοδιαπαιδεία και τον κομμουνιστικό φόβο, που ήταν οι κύριοι άξονες της πολιτικής των αστικών πολιτικών δυνάμεων.

Τα λαϊκά αιτήματα, μετ' αρχών σταθερά, κατέληγαν από όλους τους δρόμους σε αναδιάρθρωση κοινωνικού, πολιτικού και εθνικού χαρακτήρα. Ο εθνικός λαός συνειδητοποιούσε ότι, πλέον και πολύ αργά, η έλλειψη σταθερής και κοινωνικής πολιτικής ήταν το αποτέλεσμα της ειδικής μορφής εξουσίας που χαρακτήριζε τη χώρα του. Διαπίστωνε ότι τα αστικά κόμματα ήταν στην ουσία αλληλένδετα του θρόνου, του στρατού, της βιομηχανίας και των αμερικανών.

Η εκλογή του για να φέρει στην εξουσία της Ένωσης Κέντρου, στα 1963, πλέξε σε φιάσκο. Οι αντιπαραθέσεις ανάμεσα στον στέμμα της και οι δεσμοί τους με τα πραγματικά κέντρα εξουσίας, την απομάκρυναν σύντομα.

Το βασικό πρόβλημα, φούντωνε με αφορμή την πρώτη μεγάλη έκρηξη στο εσωτερικό της Ε.Κ. άνοιγε τον δρόμο προς την συνταγματάρχες.

Έτσι, τον Μάρτη του '67, οι αμερικανοί αρέσανε να διαπιστώσουν την πρώτη χρεία ικανότητα των πολιτικών της εκπροσώπων στην Ελλάδα.

Είναι γεγονός ότι αυτοί οι ίδιοι δημιούργησαν την Ε.Κ. ώστε να κυβερνούν με την αναλαμπή στην εξουσία των δύο μεγάλων κομμάτων. Όμως υποχώρησαν χωρίς τον γενναίο. Δηλ. χωρίς τον εμφύλιο λαό που έδειξε ότι είναι έτοιμος να εμπεδώ-

3

4

λευτεῖ τὴν παραμικρὴ εὐκαιρία μιὰ νὰ ἐκδηλώσει τὴν δέσμευσή του μιὰ βαθειὰ ἐπιθυμία.

Ποιὸ συμπαίνει, σὲ τελευταία ἀνάλυση, καθόρισε τὴν ἀμερικανοκρατία.

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς στρατιωτ. δικτατορίας (1967) ἀρχίζει ἡ δεύτερη, καὶ ἴσως πεφωτισμένη, φάση, ποὺ ὅδηγεῖ ὡρισμένα στοιχεῖα καὶ χρεωκοπία τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ μοντέλου στὴ χώρα μας.

Ἡ περίοδος αὐτὴ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ σὰν περίοδος τῆς ἀποκωδικοποίησης ἐνὸς τῶν πατροπαράδοτων πολιτικῶν ἀξιῶν· ἡ στάση τῶν Ἑλλήνων.

Ἔως ἐκεῖ τὴν σημερινὴ αὐτὴ τὰ ἀμερικανοὶ εἶναι σχεδὸν ἀποφασισμένοι. Ξέρουν — ἢ ἂν δὲν τὸ ξέρουν, θὰ τὸ μάθουν — ὅτι ἡ ἀντοχὴ τῶν αὐτῶν πολιτικῶν στὴ δοκιμασία τῆς ἐπαφῆς μὲ ἕνα μὴ χωρὶς τὴ χειροπέδες τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου καὶ τῶν τανκς, εἶναι τρομερὰ περιορισμένη.

Στὸ διάστημα τῆς δικτατορίας, προσπάθησαν νὰ δημιουργήσουν μιὰ "νέα φρουρά" ἀπὸ στελέχη ἀπομειτῶν μὲ βάση τὸ στρατὸ καὶ τοὺς τεχνοκράτες. Αὐτὸ ἐπέρρεε ἄμεσα τὸ νόημα καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς τελευταίας, δηλαδὴ, περιόδου τοῦ παλαιοδομοκρατοῦ.

Ὅμως μὲ αὐτὸ τὸ νέο οἰκοδόμημα ἐμπόδισε ἀπὸ τὴ λαϊκὴ ὀργή, ποὺ προφλόβιζε νὰ πάρει τὶς ἀρχὲς τοῦ βίαια. Ἡ στάση τοῦ παλαιοδόμου σημαίνει χρεωκοπία τῆς ἀντικατάστασης τοῦ παλιοῦ ἀμερικανόφρονος πολιτικοῦ μόρφου μὲ ἕνα καινούργιο στρατιωτικό — τεχνοκρατικό — πολιτικὸ σχέδιο ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ πάει πάσσα δεκαετία δημοκρατικότητας (βλέπε ἀνάδοχεση μιὰ ἐκμαγεῖο γιὰ τὴν ἄνοιξη τοῦ 1974).

Μὲ τὸ σύρωμα κι αὐτοῦ τοῦ πειράματος, οἱ ἀμερικανοὶ μένουν ἀποφασισμένοι νὰ ἐφαρμόσουν πολιτικὴ μάχιμη στὴν Ἑλλάδα. Καὶ φαίνονται ἕτοιμοι νὰ παραδώσουν τὴν ἐξουσία σὲ ἀσφαλισμένους ἐκπροσώπους τους. Πράγματι, μετὰ τὴν πτώση τοῦ Γιωργάντα καὶ τῶν ἐξαίρεσης τῆς μπερντικῆς Μαρκεζίνη, ἀναδείχτηκε ἡ ἀποφασιστικὴ στὸν διπλωμάτη ἐπ Σμαΐου Ἀνδρουτσόπουλο, ποὺ ἔχει πετάξει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς "καριέρας" του μέσα στὰ διάφορα "ὑπερκαρέα" ποὺ ὀργανώνονται ἀπὸ τὴν ἄκρα ἔχθρα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπὸ τὴν CIA καὶ τὸ Πεντάγωνο!

Φαίνονται ἔτσι στὶς διαπιστώσεις ὅτι ἐνῶ οἱ ἀμερικανοὶ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ ἄκρου τὴν κυριαρχία τους στὴ χώρα μας, δὲν ἔχουν ἐν τούτοις προετοιμάσει μιὰ πολιτικὴ ἐλιγμοὺ καὶ ποὺ περισσότερο μιὰ βιώσιμες πολιτικὲς λύσεις. Μέσα στὰ ὅρια τῆς ἐξάρτησης, φυσικά! Γιατὶ πολιτικὴ λύση σημαίνει καθόρισε τῆς στρατοκρατίας, πάσσα βήματα, ἔξω καὶ τὶ ποὺ δεξιά, ποὺ πάσσα φιλελευθεροποίηση ὑπεύθυνη συμμετοχὴ στὴν πραγματικὴ ἐξουσία πολιτικῶν ἡγετῶν, ἔστω καὶ τῶν ποὺ δεξιῶν, τῶν ποὺ ἀντιδραστικῶν.

Ἐδῶ μπορεῖ ἡ ἀμερικανοκρατία, ἐκεῖ ποὺ τὴν ὑδήγησαν οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικανοί, νὰ τὰ κατάφερε καὶ ἀκόμη καὶ ἡ αὐτὴν τὴν ἐνιαύσια δοκιμασία; Αὐτὸ εἶναι τὸ καίριο ἐρώτημα τῆς στιγμῆς.

Σήμερα, ὁ πολιτικὸς ποὺ δὲν μπορεῖ ἴσως νὰ συγκεντρώσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ

στρατού και μιάς σημαντικής μερίδας του Εθν. λαού, είναι ο Κ. Καραμανλής. Όμως όσο μεγαλώνει ο καιρός, οι δυνατότητες που έχει πάρει να διαδραματίσει τον μεταβατικό ρόλο μετά την οριστική παράδοση της πραξικοπηματικής εξουσίας στους πολιτικούς, ελαττώνονται συνεχώς.

Γιατί η λύση Καραμανλή έχει σαν προϋπόθεση την ικανότητα της αμερικανοκρατίας να αντέξει το βάρος των λαϊκών αγώνων που δεν θ' αργήσουν να ενδυναμωθούν, είδη μόλις ο Εθν. λαός ανακτήσει τις στοιχειώδεις ελευθερίες και δικαιώματα, δηλ. είναι βέβαιο ότι θα διεκδικεί συνεχώς περισσότερες ελευθερίες και δικαιώματα, ξεκινώντας από τον αγώνα για το ίδιο του το μέλλον που ανοίγει η εντεινόμενη οικονομική κρίση.

Μπροστά σ' ένα τέλειο προβλεπόμενο ενδεχόμενο δεν υπάρχουν μόνο 3 διέξοδοι — λύσεις:

α) Για την πρώτη λύση θα χρειάστει οι ίδιοι οι αμερικανόφιλοι πολιτικοί να αερισθούν από τον αγώνα του λαού και να γίνουν οι ίδιοι εκφραστές της δίψας του. Μ' άλλα λόγια, οι λαϊκοί πολιτικοί, μαζί με τους τίμιους αξιωματικούς και την αντιδικτατορική συμμαχία του λαού, να διώξουν τους αμερικάνους. Αυτή η λύση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί· μιας η Εθν. λαϊκή δίαιτα έχασε το τραίνο της ιστορίας. Άφησαν τους αμερικάνους να χωρίσουν έντεχνα τους πολιτικούς από τον στρατό και τους βοήθησαν, οι ίδιοι, να εκμαδαρίσουν τις ένοπλες δυνάμεις από κάθε στοιχείο που δεν τους ενέπνεε απόλυτη εμπιστοσύνη. Η Εθν. λαϊκή δίαιτα δεν μπορεί ποτέ να έχει εθνική πολιτική. Και γι' αυτό το λόγο, όχι αναίσχυντοι οι εκπρόσωποί της, έχουν εξαφανίσει τα βήματα προς τα σύνορα.

β) Η δεύτερη λύση είναι η λύση του συμβιβασμού. Ο λαός «παραιτείται» μια ένα διάστημα από ωρισμένα από τα βασικά του δικαιώματα και πράξει από όλα της εθνικής ανεξαρτησίας, και ο αντίλαος, η αμερικανοκρατία του προσφέρει τάχα συνθήκες μιας εκλεγόμενης και μισερής «δημοκρατίας». Προϋπόθεση για τη λύση αυτή είναι η ύπαρξη ισχυρού πολιτικού μετώπου, στην υπηρεσία της εξάρτησης, ώστε η πολιτική αυτή να συσπειρώνει γύρω της, όσο και σε παρελθόν (1950–67) σοβαρές λαϊκές δυνάμεις, χαρακτηρίζοντας των Αριστερά, και μεταπολεμικά μάλιστα αντιαμερικανικό κίνημα. Όπως είδαμε, ο μετώπου αυτός έπαιξε μεγάλη φθορά κατά την περίοδο 50–67 και έχουμε μεγαλύτερη στη διάρκεια της δικτατορίας, με παρέμβαση των εξουσιαστικών του θρόνου. Και όταν οι αμερικανοί προσπαθήσουν να «ψαφάνουν» με τον παλαιοκομματισμό — μπορεί ξανά ένα νέο μεταπολιτευτικό κόμμα, ο λαός το πουλήσει. Άραγε, το μέρος του Καραμανλή είναι ικανό να αντιπαρατάξει αυτήν την φορά; Και για πόσο διάστημα;

γ) Η τρίτη, και τελευταία για τούς ἀμερικανούς, λύση, εἶναι ἡ λύση τῶν τάνκς. Δηλ. ἡ συνέχιση τῆς ἴδιας ὡμῆς στρατιωτ. δικτατορίας. Και ἐάν και ἐφ' ὅσον δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει λύση καραμανλῆ, εἴτε ἄλλη λύση πολιτικοῦ χαρακτῆρα, τότε πρέπει νά ὁδηγηθοῦμε στό συμπέρασμα ὅτι ἡ λύση τοῦ τάνκ ἀποτελεῖ τήν μοναδική λύση πού διαθέτουν σήμερα οἱ ἀμερικανοί στή χώρα μας.

Σ' αὐτήν τήν περίπτωση — κι αὐτό θά φανεῖ πολύ σύντομα — πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε γιά ἄλλη μιά φορά ὅτι:

1) Οἱ ἀμερικανοί ταυτίζονται μέ τήν "ἐξουσία" μέσα στήν Ἑλλάδα. Ἐλέγχουν μονοπωλιακῶς ὅλα τά κέντρα ἀποφάσεων.

2) Δέν σκοπεύουν νά ἐγκαταλείψουν τήν Ἑλλάδα.

3) Τό πιό πιθανόν εἶναι ὅτι δέν ἔχουν ἄλλο τρόπο νά ἐπιβάλλουν τήν ἐξουσία τους ἐπάνω στό λαό μας παρά μόνο μέ τό νόμο τῆς βίας. Μεταβάλλοντας στήν οὐσία τόν λαό μας σέ ἀγέλες δούλων, ὑπηκόων τῶν ἀμερικανόδουλων ἀξιωματικῶν.

4) Τό ἀμερικανόφιλο πολιτικό οἰκοδόμημα πού ταυτίζεται μέ τούς πολιτικούς ἐκπροσώπους τῆς ἑλλην. ἀστικῆς τάξης, δέν ἔχει δυνατότητα νά διαδραματίσει, ἀκόμη και ἄν τό ἤθελε, ρόλο ριζοσπαστικό. Ἄν τό κάνουν, στό μέλλον, μέ κέντρο βάρους τήν ἀμερικανική σύνοια, τότε θά ἀνατραποῦν ἀναπόφευκτα ἀπό τόν λαό (βλ. Μαρκεζίνη). Ἄν πάλι ἐπιχειρήσουν νά παρέμβουν μέ κέντρο βάρους τήν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τοῦ ἑλλην. λαοῦ, τότε θά ἀνατραποῦν ἀπό τά δυναμικά ἐρείσματα τῆς ἐξάρτησης πού αὐτοί οἱ ἴδιοι παράδωσαν στούς ἀμερικανούς και, φυσικά, ἐλέγχονται πλέον, μόνον ἀπό τούς ἀμερικανούς.

Συμπέρασμα: Τελικά, μένουν ἀντιμέτωπες — πρόσωπο μέ πρόσωπο — δυό δυνάμεις: Ἀπό τή μία πλευρά, οἱ ἀμερικανοί μαζί μέ ὅλο τό πλέγμα ἐξουσίας πού ἔχει πιά χαρακτῆρα βίαιο - δυναμικό — στρατοκρατικό και τρομοκρατικό. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ὁ ἑλλην. λαός ἀπογυμνωμένος ἀπό δικαιώματα, ἀπλός θεατής τοῦ καταποντισμοῦ τῆς ἐθνικῆς του οἰκονομίας, σπρωγμένος πιά ὕστερα ἀπό 7 χρόνια δικτατορίας ὡς τήν ἔσχατη συνέπεια ἀπό τήν διαλεκτική τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ξένης ἐξάρτησης. Δηλ. εἴτε νά δεχτεῖ νά ζήσει ὑπόδουλος κάτω ἀπό τό κνοῦτο τοῦ τελευταίου ἐκλεκτοῦ τῆς ἀμερικανοκρατίας τῆς ΕΣΑ! Εἴτε νά ἐπαναστατήσει!

Β. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ὅμως και ἄν ἀκόμη ὁ συλλογισμός αὐτός εἶναι ὀρθός, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὁ ἑλλην. λαός εἶναι ἕτοιμος νά ἀναμετρηθεῖ σήμερα δυναμικά μέ τήν ἀμερικανοκρατία, στή χώρα μας. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, γιατί τό δίλημμα ὑποτέλεια — ἐπανάσταση, δέν μπορεῖ νά γίνει ἀντιληπτό ἀπό τό σύνολο τοῦ λαοῦ μας. Και δεύτερο, γιατί και ἄν και ὅταν ὁ ἑλλην. λαός συνειδητοποιήσει — στή μεγάλη του πλειοψηφία — ὅτι

~~Η αντιμετώπιση~~ η αμερικανική πολιτική του αντιμετωπίζει σήμερα και τον εξέσπασε μακρόχρονα σαν ένα μαύο εξαρτημένο στην περιφερειακή δομή της, χώρια και τώρα, για να φτάσει στο σημείο να αντιμετωπίσει δυναμικά την αμερικανοκρατία, είναι απαραίτητο να εξασφαλισθούν κάμε προϋποθέσεις.

Είναι καλά διαπιστωμένο ότι ο έλλην. λαός είναι "εξ αντικειμένου" εναντίον στην εξάρτηση. Και ότι με την εξάρτηση δεν μπορεί να συνδέεται — παρόλη μερικά οικονομικά και πολιτιστικά συμφέροντα — παρά μόνο μια αποστεγανοποιημένη μειονότητα. Όσον όμως είναι γνωστό, χάρη την υποκειμενική δομή, η την αντικειμενική λειτουργία, υπάρχει μεγάλη αποστασή. Έτσι, μπορεί σήμερα η πλειοψηφία του λαού να είναι και "εξ υποκειμένου" εναντίον στην πραξικοπηματική δικτατορία — λόγω την πλήρη όμως που ο αντιδικτατορικός πόλος θα πάρει χαρακτήρα εξωτικά αντιαμερικανικό - αντιμπεριαλιστικό και, πολύ συνέπεια, ταξικό - αντικαπιταλιστικό, τότε χρέος να παρατηρήσουμε ότι ένα μεγάλο κομμάτι του λαού, το πιο συντηρητικό, που σήμερα είναι εναντίον στη δικτατορία, όχι μόνο να μη κινητοποιεί το μίσος αυτό κατά των αμερικανών, αλλά και πιθανόν να εξαφανίσει εναντίον του.

Κι αυτό, γιατί πολλοί έλληνες χώρια αντιπολιτευόμενοι την δεξιά και το κέντρο, που σε κρίσεις του, στην περίπτωση μιας μεγάλης λαϊκής κίνησης στη σύμφωνα του λαού με το σύνθημα την εξάρτησης και φυσικά, με τον αμερικανό, το πιο πιθανό είναι ότι θα συσπειρωθούν — όπως το έκαναν και στο παρελθόν — γύρω γύρω των έλλην. αστικής τάξης, της κρατικής της μηχανής, δηλ. του αμερικάνου.

Τα συνθήματα ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ και ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ — που χαιρέτιζαν μια μαινόμενα έντασα τις φοιτητές κι εργάτες στο πολυτεχνείο — είναι λεγκά συνθήματα ταξικά. Επομένως, δεν θα πρέπει να περιμένουμε γύρω την πολιτικών εκπροσώπων την έλλην. αστικής τάξης και τα κομματίδιών. Όλα - όλα που γύρω κάποιο σήμερα, θα τα πολεμήσουν με όλη τη δύναμη, συσπειρώνοντας γύρω τους εξαίρετες λαϊκές δυνάμεις. Και θα ήταν λάθος να μη δούμε γύρω τώρα ακόμα τα πράξεις και πολιτικές τέτοιες δυνάμεις μπορεί κάποιες να εκπροσωπούν.

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα τραγικά γεγονότα του Νοέμβρη ώθησαν σε κρίσιμο βαθμό τις αντιθέσεις του έλλην. λαού προς την εξάρτηση, δηλ. τον αμερικάνο. Η ιδιαίτερη στάση των αμερικανών και των τυφλών οργάνων τους μαζί του λαού και ιδιαίτερα μαζί την έλλην. νεολαία, δείχνει ότι η εξάρτηση, μπροστά στο κίνδυνο που την απείλησε η εμμονή του έλλην. λαού στα ιδανικά της ελευθερίας και της δημοκρατίας μαζί και τα δικά της βαριά πάθη, χαρακτήρισε η ίδια, σαν λεγκό παλαιύμο, την πολιτική της ωμής προκλησης. Στόχος της είναι να τρομοκρατήσει τον λαό, ώστε να μπορέσει να παρατείνει τη σημερινή στρατιωτική δικτατορία —

Ἑπομένως, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀντίπαλος πού ἐπιλέγει σήμερα τὸ σημεῖο τὸ κύριο τῆς σύγκρουσης. Κι αὐτό δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ βαθειά ἀντίθεση ὁλόκληρου τοῦ ἑλλην. λαοῦ κατά τῆς ἐξάρτησης δηλ. τῆς ἀμερικανοκρατίας.

Ἂν ἀγνοήσουμε αὐτόν τόν βαθύτατο χαρακτῆρα τῆς σύγκρουσης, τότε ἡ πολιτική τῆς ἀντίστασης κατά τῆς δικτατορίας κινδυνεύει νά βρεθεῖ ἔξω ἀπό τήν ψυχολογία τῶν μαζῶν καί ἰδιαίτερα τῆς ἑλλην. νεολαίας. Δηλ. παραδεχόμαστε ὅτι ὁ λαός μας, στή συντριπτική του πλειοψηφία, ἔχει αὐτή τή στιγμή αἰσθήματα βαθύτατα ἀντιαμερικανικά. Ἐδῶ ὅμως θά πρέπει νά ὑπογραμμισθεῖ τό γεγονός ὅτι ἀπό τά αἰσθήματα ὡς τήν πολιτική ὡριμότητα, ὑπάρχει κάποια ἀπόσταση. Καί γι' αὐτό τόν λόγο ἀκριβῶς δέν νομίζουμε ὅτι ὑπάρχει ἀντίθεση ἀνάμεσα στίς δύο διαπιστώσεις. Δηλ. τόν ἀντιαμερικανισμό σάν αἴσθημα — καί τόν ἀντιαμερικανισμό σάν πολιτική συνείδηση.

Σήμερα λ.χ. ἐμφανίζονται σάν ἀντιαμερικανοί ὅλοι σχεδόν οἱ ἀστοί πολιτικοί. Ὅμως ὁ ἀντιαμερικανισμός τους δέν εἶναι ἄρνηση οὔτε τῆς ἀμερικαν. παρουσίας, οὔτε ἀκόμα καί τῆς ἀμερικαν. κυριαρχίας στή χώρα μας. Ἀλλά μόνο διαφωνία γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο οἱ ἀμερικανοί ἐφαρμόζουν τόν κυριαρχικό τους ρόλο σήμερα στή χώρα μας. Δηλ. εἶναι ἀντιαμερικανισμός πού ἀποβλέπει στόν „ἐξωραϊσμό" τῆς ἐξάρτησης καί ὄχι στήν κατάργησή της.

Ὅμως μέσα στίς σημερινές συνθῆκες τῆς στρατοκρατικῆς δικτατορίας, κι αὐτοῦ τοῦ τύπου ὁ ἀντιαμερικανισμός ἀποτελεῖ στοιχεῖο θετικό. Φτάνει νά μή ξεχελᾶ τόν λαό μας. Τί αὐτό τόν λόγο εἶναι ἀπαραίτητο νά φωτίζουμε ἀκούρασται τόν ἀληθινό του χαρακτῆρα — Δηλ. τήν ἀληθινή πολιτική του διάσταση πού ἔχει δύο κύρια σκέλη: Τό πρῶτο, εἶναι ἡ ἀπαλλαγή τῆς χώρας ἀπό τά δεσμά τῆς ξένης ἐξάρτησης καί τό ξήλυμα ὁλόκληρου τοῦ πλέγματος τῆς ὑποτέλειας. Τό δεύτερο εἶναι ἡ ἀντικατάσταση τῆς σημερινῆς ἐξουσίας μέ τήν λαϊκή κυριαρχία.

Διαπιστώνουμε ἔτσι ὅτι ἐνῶ ὁ ἑλλην. λαός βρίσκεται, στή μεγάλη του πλειοψηφία „ἐξ ἀντικειμένου" ἀντιμέτωπος πρός τήν ἐξάρτηση καί καθέχεται ἀπό αἰσθήματα ἀντιαμερικανικά, ἀπό τή μιά πλευρά ἐξακολουθεῖ νά ἐπηρεάζεται πολιτικά ἀπό τούς ἀστούς πολιτικούς πού ἀνήκουν στόν χῶρο τῆς ἐξάρτησης, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη, δέν διαθέτει αὐτή τήν στιγμή πολιτικές δυνάμεις πού νά ἐκφράζουν πιστά τήν ἰδεολογικοπολιτική πλατφόρμα τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων τῆς ἀντι-ἐξάρτησης. Φυσικά, αὐτός ὁ ἱστορικός ρόλος ἔπεφτε καί πέφτει στούς ὤμους τῆς Ἑλλην. Ἀριστερᾶς.

Νομίζουμε ὅτι σήμερα — κάτω ἀπό τό φῶς τῶν γεγονότων — φαίνεται καθαρά ὅτι οἱ δυνάμεις τῆς Ἑλλην. ἀριστερᾶς εἶναι ἐλικά αἰχμάλωτες τῆς παλιᾶς ἀνάλυσης καί πολιτικῆς πρακτικῆς, ὅλων τῶν ὑπεύθυνων καθοδηγητικῶν της ἀρχάνων, πού παρέλειψαν νά συνδέσουν ἀποφασιστικά τό πρόβλημα τῆς ἀλλαγῆς — δηλ. τῆς δημοκρατικῆς ἐπανάστασης — μέ τό πρόβλημα τῆς ἐξάρτησης. Τό πιό τραγικό, γιά τίς

δυνάμεις της Έλλην. Αριστερᾶς, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ ὀργανωτική της πολιτική στηρίχτηκε ἐπάνω στὴ βεβαιότητα ὅτι εἶναι δυνατή ἡ οὐσιαστική ἀλλαγή μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐξάρτησης. Ἔτσι ὅλα τὰ πρόσωπα, παλιά καὶ καινούργια, οἱ μηχανισμοί, οἱ λειτουργίες, ἀκόμα καὶ ὁ μηχανισμός σκέψης καὶ ὀργάνωσης, βγῆκαν στὸ φῶς τῆς μέρας. Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατη ἡ ἀνάλυψη σοβαρῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοβουλίας καὶ δράσης χωρὶς νὰ κινδυνέυει νὰ τσακιστεῖ τὸ σύνολο σχεδὸν τοῦ στελεχικοῦ δυναμικοῦ ἀπὸ τὴν δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. Αὐτὴ ἡ βασικὰ λαθεμένη ἀνάλυση γιὰ τὴν μορφὴ τῆς ξένης ἐξάρτησης καὶ τὸ ρόλο τῆς Αριστερᾶς ὡδήγησε ἐπίσης στὴν ἔλλειψη οὐσιαστικῆς καὶ σοβαρῆς ἰδεολογικῆς πολιτικῆς προετοιμασίας (ὄχι μόνο τῶν μαζῶν ἀλλὰ καὶ τῆς ἴδιας τῆς Αριστερᾶς) γιὰ τὴν ἀναπόφευκτη σύγκρουση τοῦ Ἑλλην. λαοῦ μὲ τὴν ἀμερικανοκρατία. Καὶ ἂν γάζωμε καλὰ θὰ δοῦμε ὅτι οἱ διαφωνίες καὶ τελικὰ οἱ διασπάσεις πού παρέλυσαν στὸ διάστημα αὐτὸ τὴν δυνάμεις τῆς Ἑλλην. Αριστερᾶς, ἔχουν τὶς ρίζες τους μέσα στὴν ἐσφαλμένη, κατὰ τὴ γνώμη μας, χάραξη τῆς στρατηγικῆς, πού σήμερα πιὰ τὰ γεγονότα δείχνουν καθαρὰ ὅτι περνᾶ ἀναγκαστικὰ μέσα ἀπὸ τὴ σύγκρουση τοῦ Ἑλλην. λαοῦ μὲ ὁδηγὸ τὴν Αριστερᾶ, μὲ τὴν ἀμερικανοκρατία.

Πιστεύουμε ὅτι οἱ γωνιάνες δυνάμεις τῆς Ἑλλην. Αριστερᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ συνεκυσθοῦν γύρω ἀπὸ μιὰ καινούργια στρατηγική πού θὰ συνδέει ὀργανικὰ καὶ ἀναπόσπαστα τὴν δημοκρατικὴ ἐπανάσταση μὲ τὸ τέλος τῆς ἐξάρτησης.

Ἡ συσπείρωση τῶν δυνάμεων τῆς Ἑλλην. Αριστερᾶς γύρω ἀπὸ μιὰν ἑνιαία στρατηγική καὶ ἡ χάραξη μιᾶς ἐντελῶς καινούργιας ὀργανωτικῆς τακτικῆς εἶναι ὁ μόνος δρόμος ὥστε ὁ ἐργαζόμενος ἑλληνικὸς λαὸς πού μαστίζεται ἀπὸ τὴ οἰκονομικές, κοινωνικὲς καὶ πολιτικὲς συνθῆκες πού ἐπιβάλλει ἡ ξένη ἐξάρτηση, νὰ ἀποκτήσει τὴ δικὴ του ἰδεολογική καὶ πολιτικὴ ἔκφραση καὶ τὸν δικό του πολιτικὸ ὀργανωτικὸ μηχανισμό. Μὲ ἄλλα λόγια θὰ τοῦ προσφέρει τὸ ὄργανο πάλης πού τοῦ λείπει τραγικὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὥστε νὰ ἀντιμετωπίσει καὶ νὰ νικήσει τοὺς τυράννους του, ντόπιους καὶ ξένους.

Ὅπως ἐπίσης θὰ βοηθήσει τὴν μεγάλες μάζες νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ λύση ὅλων τῶν βασικῶν προβλημάτων πού δοκιμάζουν τὴ χώρα μας, συνδέεται ἄμεσα μὲ τὸ τέλος τῆς ἀμερικανοκρατίας.

Ἡ ἰδεολογική μας γύμωση μὲ κύριο ὄργανο τὴ γωνιανὴ δράση μέσα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ τὰ ἐπίπεδα τοῦ Μετώπου τῆς γνῶς, θὰ ἀποβλέπει σταθερὰ στὴ συνεχῆ κορύφωση τῆς σύγκρουσης ἀνάμεσα στὶς δύο κυρίαρχες δυνάμεις καὶ ἰδεολογίες: τῆς ἐξάρτησης καὶ τῆς ἀντιεξάρτησης.

Θὰ πρέπει νὰ βοηθήσουμε ὅλους αὐτοὺς πού βρίσκονται τοποθετημένοι "ἐξ ἀντικειμένου" ἐνάντια στὴν ἐξάρτηση νὰ κερδηθοῦν τελικὰ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῆς ἀντιεξάρτησης.

Μὲ ἄλλα λόγια νὰ συγκροτήσουμε τὸ Μέτωπο τῆς ἀντιεξάρτησης καὶ νὰ μὴν ἀφήνουμε τοὺς πολιτικοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἐξάρτησης νὰ παρασύρουν — ἀκόμα καὶ μὲ συνθήματα "ἀντιαμερικανικά" — τοὺς ἕλληνες ἐργαζόμενους πού ἡ φυσικὴ τους τοποθέτηση εἶναι ἡ ἀντιεξάρτηση πού μόνον ἡ Αριστερὰ μπορεῖ νὰ ἐκφράσει πιστὰ καὶ ἀληθινά.

Θὰ χτυπᾶμε, κάθε φορά, τὴ μορφὴ ἐξουσίας μὲ τὴν ὁποία ἡ ἐξάρτηση προσπαθεῖ νὰ ὑποδουλώσει κάθε φορὰ τὸ λαό. Χωρὶς νὰ παραλείπουμε νὰ συνδέουμε, κάθε φορά, τὴν ἐξουσία πού φαίνεται μὲ τὴν ἐξουσία πού κρύβεται, δηλ. τοὺς ἀμερικανούς, θεωροῦμε ὅτι ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε ἀπὸ θέση ἰσχύος τὴν ἀμερικανοκρατία,

στή καθε χώρα του κόσμου, και φυσικά, ακόμα περισσότερο, στή τελευταία, είναι ο ανεξαναμένος λαός, το ταξικό μέτωπο, καθοδηγημένο από τον πρωτοπόρο πολιτικό φορέα, δηλ. τήν Ελλην. Αριστερά, ενδυναμωμένη μόνο από μιά νέα στρατηγική που να ανταποκρίνεται στις δυνάμεις της αντιεξάρτησης.

Οι δυνάμεις αυτές, που πρέπει να αντιπροσωπεύουν το 90% του Ελλην. λαού, μπορεί να μην ενεργοποιούνται τελικά (όλες και σε όση ενεργοποίηση) από ένα μοναδικό πολιτικό φορέα. Γιατί μέσα στο ίδιο στρατόπεδο της αντιεξάρτησης, συνυπάρχουν πολιτικά κινήματα και τάξεις με διαφορετικά συμφέροντα, που ανταμαστικά θα ενεργοποιηθούν με διαφορετικούς πολιτικούς φορείς. Φιλοδοξία της Ελληνικής Αριστεράς, που συμπίπτει με την ιστορική της αποστολή, είναι να συντονίσει μόνο της πρωτοπορες κοινωνικές δυνάμεις: των εργατικών τάξεων και της συμμάχου της, της αγροτικής μάζας, αγροτες και εργάτες του πνεύματος και της τέχνης.

Σήμερα, όμως από 6½ χρόνια δικτατορίας, είδαμε ότι υπάρχουν δυνάμεις ακόμα και μέσα στο χώρο της αστικής τάξης, που διατηρώντας τις αντιθέσεις τους προς τις εργατικές τάξεις, εν τούτοις συνειδητοποιούν ότι η μοναδική αντίδραση που αφανίζει τη σύγχρονη Ελλάδα, είναι η αντίδραση του Ελλην. λαού προς τον ιμπεριαλισμό. Και τον λόγο αυτό οι δυνάμεις αυτές πιστεύουμε ότι έπρεπαν να ενεργοποιηθούν μέσω των ιδιαίτερων πολιτικών φορέων της αστικής τάξης, που όπως είδαμε, ο αντιιμπεριαλισμός τους κινδυνεύει τελικά στον εξωραϊσμό και όχι στην εξάλειψη της ιμπεριαλιστικής.

Η Νέα Ελλην. Αριστερά θα βασίσει τον όγκο των δυνάμεών της έξω στην εργατική τάξη, τους αγρότες, στή πνευματική πρωτοπορεία και στην επαναστατημένη Ελλην. νεολαία. Χωρίς το μεγάλο αυτό να εμποδίσει τη στενή συνεργασία με κάθε δύναμη που στρέφεται εναντίον στην εξάρτηση. Πιστεύω και σήμερα τις χωρίζουν με αυτές σημαντικές ιδεολογικές διαφορές.

Σαν μιά τέτοια πανώρια βάση για συνεργασία μπορεί να βγει το ερώτημα που προβάλλει η Μιλιτή Συντονιστική Εκστρατεία των Φοιτητών — Εργατών: ΔΗΜ. ΚΑΤΩ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ — ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ — ΛΑΪΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ. Σήμερα είναι αναγκαίο να υπαρχει το δυνατό συντονιστικό όργανο που θα πιστεύουμε τον αγώνα των Ελλην. λαού και της πρωτοπορας νεολαίας με βάση αυτή τη αρχή. Άμεσο, η ενότητα μπορεί να περιορισθεί μόνο στις δυνάμεις που θα εκφράσουν πολιτικά συμφέροντα δηλ. τα συμφέροντα του ιστορικού μπλόκ, όπως το εκπροσωπούν τελικά σήμερα μέσα στη χώρα μας οι δημοκρ. δυνάμεις, οι κοινωνικές αλλαγές και τα ιστορικά γεγονότα.

Πιστεύουμε ότι τα Νοεμβριανά λαϊκών στρωμάτων μέσα στην εθνική ζωή της χώρας. Ο λαός έδειξε ότι πρέπει μέσα του μεγάλη επαναστατική δύναμη. Ο εχθρός έδειξε ότι είναι ανθίσταστος. Έτσι, μιά πρώτη φορά, μετά την εκπαράτηση της δικτατορίας, βγαίνει στην δημόσια σκηνή το ερώτημα που μπαίνει μπροστά μας αυτή τη στιγμή είναι: ποιά θα πρέπει να είναι η ανάσταση του λαού; Δυστυχώς στην περίπτωση που φανεί καθαρά — με αυτό είναι ζήτημα λίγου χρόνου — ότι οι δημοκρατικοί, μην έχοντας πολιτική διέξοδο, έχουν αποφασίσει να διαπαιγνιδούν τον νόμο των τάνκς; Και ακόμα στην πρόσφατη αμφιλογία και απειλή του μορφή, δηλ. στην αναπαλή δημοφιλία; Ίσως το πιο επιτακτικό πολιτικό πρόβλημα της στιγμής είναι να οργανωθεί.

Καὶ στὸ συντομώτερο διάστημα ἡ ἀπάντηση τοῦ λαοῦ πού πρέπει τώρα πιά νά φτάσει, ἂν ὄχι ἀκόμα στὸ μέγεθος, πάντως στοὺ χαρακτῆρα καὶ τὴν ποιότητα τῆς δυναμικῆς πρόκλησης τοῦ ἐχθροῦ. Μὲ ἄλλα λόγια μὲ τὸ σύνθημα καὶ κατεύθυνση "τιμωρία στοὺς δολοφόνους τοῦ λαοῦ" θὰ ἀπαιτήσει δικαιοσύνη καὶ τελικά θὰ ἐπιβάλει ὁ ἴδιος δικαιοσύνη. Ἔτσι ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς τιμωρίας τῶν δολοφόνων, τῶν βασανιστῶν, ἀνακριτῶν καὶ κάθε λογῆς ὑπευθύνων καὶ συνεργῶν, θὰ μποῦμε σιγά-σιγά στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς οὐσιαστικῆς ἀντίστασης στὴ δικτατορία καὶ τῆς προετοιμασίας τῆς σύγκρουσης μὲ τὴν ἀμερικανοκρατία.

Αὐτὴ ἡ νέα τακτική δὲν ἔρχεται τυχαῖα. Καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κατηγορήσει τὴν Ἀριστερὰ ὅτι βιάζεται ἢ ὅτι πηγαίνει μπροστὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα. Ἕως σήμερα ἡ Ἑλληνικὴ Ἀριστερὰ ἔχοντας μεγάλες εὐθύνες ἀπέναντι στὸν ἐργαζόμενο ἑλλην. λαό, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ περιμένει καὶ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ κάθε δυνατότητα ἐξέλιξης πρὸς ὁποιαδήποτε μορφὴ πολιτικοποίησης τῆς ἐξουσίας, γιατὶ κύριά της φροντίδα εἶναι νὰ ἀποφευχθοῦν, ὅσο εἶναι δυνατόν, οἱ βαρειὲς θυσίες γιὰ τὸν λαό μας. Κι ἀκόμα γιατὶ εἶχε καὶ ἔχει τὴ βεβαιότητα ὅτι οἱ συνθῆκες ἀκόμα καὶ τῆς πιὸ ἀνώδυνης πολιτικοποίησης καὶ φιλελευθεροποίησης τῆς ἐξουσίας στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα, προσφέρουν μιὰ πολὺ πιὸ ὑψηλὴ ἀφετηρία γιὰ τὴν ὀργάνωση λαϊκῶν ἀγώνων. Καὶ φυσικὰ βοηθοῦν σημαντικὰ τὴν ὀργάνωση τῶν λαϊκῶν ~~[illegible]~~ δυνάμεων γιὰ τὴν τελικὴ τους σύγκρουση μὲ τὴν ἀμερικανοκρατία. Ἐξ ἄλλου τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἀντίπαλος ἦταν προσεκτικός, ἀποφεύγοντας νὰ χύσει προκλητικὰ αἷμα, δημιουργοῦνε μέσα στὶς μᾶζες ἕνα κλῖμα ἀντίθετο πρὸς τὶς ἀκρατες μορφὲς βίας. Τί αὐτὸ καὶ ἡ σφαγὴ τοῦ Πολυτεχνείου ἀποτελεῖ ὁρόσημο. Γιατὶ ἀποδεσμεύει τὶς πρῶτο πόρες λαϊκὲς δυνάμεις ἀπὸ τὶς ψυχολογικὲς ἀναστολές.

Δὲν εἶναι ὁ λαός πού χτύπησε πρῶτος.

Ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια στυγνῆς δικτατορικῆς στρατοκρατίας, χρόνια διώξεων καὶ βασανισμῶν, ἀσχημονιῶν καὶ ἐμπαιγμῶν, ἀφοῦ ἐπεχείρησαν νὰ σκοτώσουν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν τιμὴ του, τώρα τὸν χτυποῦν δολοφονικά. Ἂν αὐτὴ τὴ κρίσιμη στιγμή, ἡ Ἀριστερὰ ἀγνοήσει τὴν ψυχολογία τοῦ ἑλλην. λαοῦ πού θέλει νὰ ὑπάρξει ὑπερήφανη καὶ ἀγωνιστικὴ ἀπάντηση στὴν πρόκλησι τῶν στρατοκρατῶν, τότε κινδυνεύει νὰ μείνει πίσω ἀπὸ τὴν Ἱστορία. Ὥστε ἡ ἴδια πολιτικὴ σύνεση καὶ εὐθύνη πού ἕως χθὲς ἀκόμα μᾶς ὑποχρέωναν – γιὰ τοὺς λόγους πού ἐκτέθηκαν – νὰ εἴμαστε συντηρητικοὶ καὶ προσεκτικοὶ ὡς πρὸς τὶς μεθόδους δράσης, σήμερα μᾶς ὁδηγοῦν ἀναπόφευκτα στὴ νέα πολιτικὴ γραμμὴ τῆς Ἀριστερᾶς, πού δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῆς δυναμικῆς σύγκρουσης τοῦ παλλαϊκοῦ μετώπου μὲ τὸ σύνολο τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἐξάρτησης. Ἕως τὴν ἐκδίωξη τῶν ἀμερικανῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν θρίαμβο τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

(2)

Γ. Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Ὁ κύριος ἀντίπαλός μας εἶναι ἡ ξένη ἐξάρτηση, ἡ ἀμερικανοκρατία. Ὁ στρατηγικός μας σκοπός εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τῆς χώρας μας ἀπό τούς ξένους καί ἡ καταστροφή ὁλόκληρης τῆς δομῆς καί τοῦ πλέγματος τῶν σχέσεων ἐξάρτησης πού ἐπέβαλαν οἱ ἀμερικανοί στή χώρα μας.

Μετά τήν ἀποχώρηση τῶν ξένων ἡ ἐξουσία θά περιέλθει στόν ἴδιο τόν ἑλλην. λαό. Σήμερα, ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου, εἶναι διαβρωμένη ἀπό τούς μηχανισμούς τῆς ξένης ἐξάρτησης. Ὅλες οἱ μορφές διακυβέρνησης – ἰδιαίτερα μετά τήν Ἀπελευθέρωση, στά 1944 – πού δοκιμάστηκαν ὡς τώρα, ἀποβλέπουν στήν ὑποδούλωση τοῦ λαοῦ καί στήν ἐξυπηρέτηση κυρίως τῶν οἰκονομικῶν καί στρατηγικῶν συμφερόντων τῶν ξένων. Ἑπομένως, ἡ ὀργάνωση τοῦ λαοῦ ἀπό τίς δυνάμεις τῆς Ἑλλην. Ἀριστερᾶς σήμερα, θά πρέπει νά ἔχει δύο παράλληλους στόχους καί λειτουργίες: Ὁ πρῶτος θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἰδεολογική, πολιτική καί ὀργανωτική του προετοιμασία γιά νά ἐκδηλώνει κάθε στιγμή τήν βαθειά του ἀντίθεση πρός τήν ~~[illegible]~~ στρατοκρατική δικτατορία καί γιά τήν τελική του ἀναμέτρηση μέ τόν ξένο παράγοντα καί τούς ντόπιους πράκτορές του. Ὁ δεύτερος θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἐπιστημονική, πολιτική, ἰδεολογική καί πολιτιστική ζύμωση, μέ πρωταγωνιστή τίς ὠργανωμένες δυνάμεις τῆς Ἀριστερᾶς, τήν πρωτοπόρα μας νεολαία καί ὅλο τό ζωντανό κομμάτι τοῦ λαοῦ μας σχετικά μέ τίς συγκεκριμένες μορφές πού θά πάρει ἡ λαϊκή ἐξουσία στή χώρα μας, μετά τήν ἀποχώρηση τῶν ξένων καί τήν συντριβή ὅλων τῶν μηχανισμῶν τῆς ξενόδουλης καί ξένης ἐξουσίας.

Ἕως σήμερα, ἡ ἀγωνιστική πεῖρα μᾶς δίδαξε ὅτι εἶναι πάρα πολύ δύσκολο νά ὀργανωθοῦν οἱ ἐπαναστατικές δυνάμεις μέσα σέ μιά χώρα σάν τήν δική μας, ὅπου ὕστερα ἀπό δύο ἔνοπλες ἀναμετρήσεις, οἱ εἰδικευμένοι μηχανισμοί τῆς ἐξουσίας, ἔχουν καταγράψει καί γνωρίζουν καλά ὁλόκληρο τό ἐπαναστατικό δυναμικό, δηλ. ὁλόκληρη τήν Ἑλλην. Ἀριστερά.

Ἐκτός ἄν οἱ ἐπαναστατικές δυνάμεις ἐγκαινιάσουν μιάν ἐντελῶς νέα τακτική, πού νά ξεφεύγει ἀπό τούς κλασσικούς καί γνωστούς στόν ἐχθρό τρόπους ὀργάνωσης καί δράσης. Ἑπομένως ἡ ριζική ἀλλαγή στήν τακτική τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων ἀποτελεῖ βασική πολιτική ἐπιλογή. Ἴσως τήν πιό σημαντική πολιτική ἐπιλογή μετά τόν καθορισμό τῆς νέας στρατηγικῆς καί τῆς καινούργιας ἀντιστασιακῆς τακτικῆς τῆς Ἀριστερᾶς. Ὁ κλασσικός τρόπος ὀργάνωσης τῆς Ἀριστερᾶς, ὁ δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, ἔχει κάθετη συγκρότηση – διάρθρωση: ἡγεσία – συνδετικοί κρίκοι – βάση. Αὐτῆς τῆς μορφῆς ἡ ὀργάνωση ἔχει μελετηθεῖ τέλεια ἀπό τόν ἐχθρό πού ἔδειξε ὅτι εἶναι ἱκανός νά τήν ἀντιμετωπίζει μέ ἐπιτυχία. Μπορούμε μάλιστα νά ποῦμε ὅτι ὁλόκληρο τό σύστημα δίωξης

Γ. Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΙΧΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ο ανθρωπος ειναι ενα ζωο κοινωνικο. Δεν μπορει να ζησει μονος του, χωρις τους αλλους. Ολοι μας εχουμε ανάγκη απο τους αλλους ανθρωπους, για να ζησουμε καλα. Ο καθενας μας εχει ενα σωρο ανάγκες, που μονος του δεν μπορει να τις ικανοποιησει. Ανάγκες υλικες και πνευματικες. Ανάγκες για τροφη, για ενδυμα, για στεγη, για μορφωση, για διασκεδαση, για ψυχαγωγια. Ολες αυτες τις ανάγκες μας μπορουν να τις ικανοποιησουν μονο οι αλλοι ανθρωποι. Γι' αυτο και ο ανθρωπος ειναι ενα κοινωνικο ζωο.

Ο ανθρωπος ειναι ενα κοινωνικο ζωο. Ζει μεσα στην κοινωνια και μονο μεσα στην κοινωνια μπορει να ζησει καλα. Ολοι μας εχουμε ανάγκη απο τους αλλους ανθρωπους. Ανάγκες για τροφη, για ενδυμα, για στεγη, για μορφωση, για διασκεδαση, για ψυχαγωγια. Ανάγκες υλικες και πνευματικες. Καθενας μας εχει ενα σωρο ανάγκες, που μονος του δεν μπορει να τις ικανοποιησει. Μονο οι αλλοι ανθρωποι μπορουν να τις ικανοποιησουν. Γι' αυτο και ο ανθρωπος ειναι ενα κοινωνικο ζωο. Ζει μεσα στην κοινωνια και μονο μεσα στην κοινωνια μπορει να ζησει καλα.

Ο ανθρωπος ειναι ενα κοινωνικο ζωο. Ζει μεσα στην κοινωνια και μονο μεσα στην κοινωνια μπορει να ζησει καλα. Ολοι μας εχουμε ανάγκη απο τους αλλους ανθρωπους, για να ζησουμε καλα. Καθενας μας εχει ενα σωρο ανάγκες, που μονος του δεν μπορει να τις ικανοποιησει. Ανάγκες υλικες και πνευματικες. Ανάγκες για τροφη, για ενδυμα, για στεγη, για μορφωση, για διασκεδαση, για ψυχαγωγια. Ολες αυτες τις ανάγκες μας μπορουν να τις ικανοποιησουν μονο οι αλλοι ανθρωποι. Γι' αυτο και ο ανθρωπος ειναι ενα κοινωνικο ζωο. Ζει μεσα στην κοινωνια και μονο μεσα στην κοινωνια μπορει να ζησει καλα.

βασίζεται στήν ἀντιμετώπιση αὐτῆς, καί μονάχα αὐτῆς, τῆς μορφῆς ὀργάνωσης καί δράσης. Ὅσοτε ἀπό τήν στιγμή αὐτή οἱ ἐπαναστατικές δυνάμεις θά καθιερώσουν μιάν ἐντελῶς καινούργια μεθοδολογία ὀργάνωσης καί δράσης, τότε ἕνα μεγάλο τμῆμα ἀπό τό ἀναπτυξιακό δυναμικό τοῦ ἀντίπαλου θά χτυπᾶ στό κενό!

Εἶναι ἐπίσης αὐτονόητο ὅτι ἡ ἕνωση ἀστυνομία ἔχει ἐπιτυγχάνει, μπρός σ' αὐτό, τό στρεχτό δυναμικό — παλιό καί νεώτερο — τοῦ ΚΚΕ. Ἐπομένως, ἡ ἐντατικοποίηση ὅλων τῶν καινούργιων ἐπαναστατικῶν δυνάμεων θά πρέπει νά βασιστεῖ σέ ἐντελῶς νέους ἀγωνιστές.

Ἡ νέα τακτική στήν ἐπαναστατική ὀργάνωση τοῦ λαοῦ πρέπει νά ἀντιμετωπισθεῖ μακροπρόθεσμα. Δηλ. δέν θά καταστραφεῖ μόνο μέ βάση τίς ἀνάγκες τοῦ ἀντιδικτατορικοῦ ἀγώνα ἀλλά θά πρέπει νά εἰδωθεῖ μέσα σέ μιά μακρόχρονη διαδικασία ὅπου σταθερά ὁ ἀντίπαλος θά ἀλλάζει καί θά ξαναλλάζει τίς μεθόδους διακυβέρνησης, μέ ἄλλα λόγια, τή μορφή τῆς ἐξουσίας.

Ἐπομένως, ἡ βασική ὀργάνωση τοῦ λαοῦ θά πρέπει, μέσα σέ κάθε περίσταση, νά ἐξυπηρετεῖ τόν βασικό στρατηγικό σκοπό, ὅπως τόν καθορίσαμε πιό πρίν, ὅπως ἐπίσης θά πρέπει σέ κάθε περίπτωση καί ανάλογα νά βρεθεῖ μέσα ἀπό τόν ἔλεγχο τοῦ ἀντίπαλου, ἀνεξάρτητα ἀπό τό μέ ποιό πρόσωπο ἐκφράζει τήν ἐξουσία του στή χώρα μας.

Μ' ἄλλα λόγια, οἱ βασικοί στόχοι τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος δέν ἀποκαλύπτονται ποτέ στόν ἐχθρό. Δέν χρειάζονται, ἀπόψη καί σήν ἐποχή τῆς μέγιστης φιλελευθεροποίησης τῶν μέσων διακυβέρνησης. Γιατί ξέρουν ὅτι ἡ ἐξάρτηση παραμένει πάντα ἐξάρτηση καί εἶναι κάθε στιγμή ἕτοιμη νά ξεφύγει στή βολικότερη ἔκφρασή της — ἐνῶ μόλις μένει ὅτι δέν ἔχει ἄλλη μεθοδολογία ἐκτυλιξῆς τῆς ἐξουσίας στή χώρα μας.

Ποιά εἶναι ἡ νέα τακτική στήν ὀργάνωση τῶν λαϊκῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων; Θά πρέπει νά ξεκινήσουμε μέ τόν ἴδιο μέθοδο πού ξεκίνησαν οἱ ἕνωση ἀφετέρου στόν πυρήνα τῆς Κατοχῆς. Δηλ. μέ μικρές ἀνεξάρτητες ὁμάδες πού ἡ κάθε μιά εἶχε στή δική της περιοχή καί ἐκδήλωσε τή δράση της, καί τή μορφή δράσης της, ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητες πού διέθετε καί τίς συνθῆκες τῆς περιοχῆς ὅπου γόνει καί φροντίδε. Πολύ ἀργότερα, ὅταν ἡ δράση της βρῆκε ἀκροατήριο μέσα στόν λαό καί ἔτσι μπόρεσαν νά συγκινήσουν οἱ γραμμές της, ἡ ὁμάδα ἔβγαινε λαϊκό πρόσωπο. Καί σέ συνέχεια, τά πρόσωπα ἐνώθηκαν καί σιγά-σιγά ἐκμηρόπλισαν τήν ἐνιαία ὀργάνωση σέ κανονική μέγεθος.

Φυσικά στήν ἐποχή ἐκείνη ὑπῆρχε παράλληλα ὁ ἐνιαίος κομμουνιστικός, ΚΚΕ, καί ἀντιστασιακός ΕΑΜ, φορέας. Καί ὅμως, ἄν μελετήσουμε τή δημιουργία τοῦ ἀνταρτικοῦ, θά δοῦμε ὅτι οἱ πρῶτοι πυρῆνες ξέφυγαν μιά ὡραιοποιημένες περιοχές τους μέ βασικό ἐρώτημα τή γενική πολιτική γραμμή. Ποιό στήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν ἡ ἔνοπλη σύμπραξη μέ τόν ἐχθρό.

Πολύ λιγότερα είναι αυτά που εκφεύγουν ή δημιουργούν σύνδεση και επικοινωνία με τον ένταλμα πολιτικό φορέα. Για ένα πολύ μεγάλο διάστημα — και μπορεί το πολύ μρίσιμο για την δημιουργία του αντάρτικου — οι αντάρτικες ομάδες εφαρμόζανε εντελώς ανεξάρτητα και αρνητοβουλιακά τη "γενική πολιτική γραμμή".

Σήμερα η "γενική πολιτική γραμμή" μπορεί να είναι να φτιάξουμε το καλύτερο μέτωπο με σκοπό να συμπορευθεί καλύτερα με την εξάρτηση δηλ. την αντιμπεριαλιστική. Και μια τέτοια λύση διαλέγουμε την ίδια στιγμή την αντάρτικη ενέργεια παρενόχλησης και σύμπλοκης (σε επίπεδο της ομάδας) με τον αντίπαλο και πάνω στο ίδιο σχέδιο που συμπορεύεται η εξουσία του.

Η σύγχρονη αντάρτικη ομάδα συμπορεύεται σε αυστηρά καθορισμένη βάση, στο χώρο όπου βρίσκεται, από καταρτίες επαναστάτες, συνδεδεμένους μεταξύ τους με βαθιά ιδεολογικούς και φιλικούς δεσμούς. Η ομάδα, λοιπόν προσαρμοσμένη, θα λέγαμε φυσιολογική, στο χώρο της, σχεδιάζει τη δράση της, ανάλογα με τις δυνατότητες που τον χαρακτηρίζουν — Μπορεί η δράση αυτή μπορεί να είναι μόνον ιδεολογική — πολιτική, είτε συνδικαλιστική, είτε επιστημονική, είτε πολιτιστική, είτε δυναμική, είτε μαχητική, είτε όλα αυτά μαζί, είτε μερικά απ' αυτά μαζί. Εκείνο που έχει σημασία είναι:

α) Να καθορίζει, να αντιμετωπίζει, με ακρίβεια, όλο το μπορεί, να κτυπάει τον αντίπαλο σε κάθε στιγμή και σε κάθε ευκαιρία.

β) Να βοηθεί με κάθε τρόπο και, φυσικά, κατ' αρχήν με τη δράση της, να γεννιέται και να διαμορφώνεται μέσα της το ενιαίο μαζικό λαϊκό κίνημα. Να οργανώνει και να κινεί μάζες. Όμως οι μάζες μαι για το κάτοικο αυτό χρειάζεται να ενσωματωθούν, να συμπυκνωθούν και να οπλισθούν. Κι αυτό δεν μπορεί να γίνει σωστά σε στατικά, καθαρά μόνον δυναμικά, δηλ. μέσα στην κινητικότητα που δημιουργεί η ορθότητα των στόχων όταν προβάλλονται αναίμακτοι μπορούν σε συνδυασμό μόνο με την επαναστατική σφαίρα.

Σήμερα επαναστατική σφαίρα είναι ο καταδυόμενος μερικά δράσης — άσκηση και η σωστή βάση — που ενδιαφέρει και ευτυχαίνει την αμφισβήτηση, την αναμέτρηση και την σύμπλοκη με την Εξουσία.

Υστερα σήμερα, μετά την εφαρμογή στο πολυτεχνείο, τις νέες συμπλοκές, τα βασανιστήρια και άλλες τρομοκρατικές ενέργειες, την φίμωση του Τύπου και τέλος το άνοιγμα των στρατοπέδων με αρχή την Γυάρο, αποδείχνουμε ότι το σωστό χρέος του επαναστατικού κινήματος είναι η δημιουργία μέσα στις χώρα της αντιτρομοκρατίας. Και καλή σήμερα το μοναδικό σχεδόν όπλο της Χούντας είναι η τρομοκράτηση του λαού. Γι' αυτό επιβάλλεται να δημιουργήσουμε στο σύντομο χρονικό διάστημα ένα νέο κύμα, τρομοκρατώντας τους τρομοκράτες, επιβάλλοντας την λαϊκή τρομοκρατία. Στο στάδιο αυτό της οργάνωσης αντιστοιχεί η μέθοδος των σκληρών και

συνεχῶν ἀποκεντρωμένων κτυπημάτων μέ βάση τήν Ἀνεξάρτητη Ὁμάδα.

Κάθε ὁμάδα ἔχει τό δικό της πρόγραμμα δράσης. Τούς δικούς της στόχους. Τή δικιά της μέθοδο καί τακτική. Οἱ ὁμάδες δέν συνδέονται μεταξύ τους. Τούς συνδέει μόνον ἡ κοινή κατεύθυνση, ἡ κοινή "γενική πολιτική γραμμή". Κάθε ὁμάδα φροντίζει νά βρεῖ μόνη της ὅλα τά οἰκονομικά, τεχνικά, καί ἄλλα μέσα πού τούς εἶναι ἀπαραίτητα.

Ποιά εἶναι σήμερα ἡ βασική κατεύθυνση πού πρέπει νά ἐμπνέει κυρίως τίς πρωτοπόρες μαχητικές ὁμάδες τῶν λαϊκῶν ἀγωνιστῶν;

Εἶναι ἡ ἐπαναστατική βία! Σήμερα στήν Ἑλλάδα ἡ βία εἶναι νόμιμη. Εἶναι ὁ βασικός νόμος τῆς ἀμερικανοκρατίας. ~~Εἶναι ὁ βασικός~~ Ἰδιαίτερα, μετά τίς νέες συνθῆκες πού δημιουργήθηκαν μετά τήν ἐξέγερση τοῦ λαοῦ καί τῶν φοιτητῶν τόν περασμένο Νοέμβρη, ἡ ἀπουσία τῆς ἐπαναστατικῆς βίας γονατίζει τό μαζικό λαϊκό κίνημα. Σήμερα μόνο μέ τήν ἐπαναστατική δράση εἶναι δυνατόν νά δημιουργηθεῖ ἐπαναστατικό κλίμα μέσα στίς μᾶζες τῶν πατριωτῶν.

Τώρα πιά φάνηκε καθαρά ὅτι ἡ χούντα εἶναι ἀποφασισμένη νά κτυπᾶ ἀλύπητα κάθε βῆμα — ἔστω καί τό πιό μικρό — πού θέτει τήν ἀμφισβήτηση στήν ἀπόλυτη ἐξουσία της. Ἑπομένως ἡ μοναδική γλῶσσα πού μπορεῖ νά καταλάβει καί νά ὁπολογίσει εἶναι ἡ γλῶσσα ἡ δική της δηλ. ἡ ἐπαναστατική βία καί ἡ λαϊκή τρομοκρατία. Εἶναι ἡ ἔνοπλη ἀμφισβήτηση, ἀναμέτρηση καί σύγκρουση. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι μονάχα μέ τή μέθοδο αὐτή εἶναι δυνατόν νά ὀξύνωμε τίς ἐσωτερικές ἀντιθέσεις μέσα στό στρατόπεδο τῆς ἐξάρτησης ἐπισπεύδοντας τήν γενική κρίση πού εἶναι δυνατόν νά τό ἀνατινάξει στόν ἀέρα, κυρίως ἀπό τήν στιγμή πού ἡ τακτική τῆς δυναμικῆς σύγκρουσης γίνει ἀποδεκτή ἀπ' τό εὐρύ λαϊκό μαζικό κίνημα, τό παλλαϊκό μέτωπο κατά τῆς ἀμερικανοκρατίας.

Ἡ μεθοδολογία τῆς δημιουργίας μαζικοῦ κινήματος μέ βάση τήν Ἀνεξάρτητη Ὁμάδα (ἡ Ἐπιτροπή βάσης) ὑπῆρξε ἡ μεθοδολογία πού ἀκολούθησαν οἱ πρωτοπόροι φοιτητές μέσα στό φοιτητικό κίνημα στήν τελευταία περίοδο. Ἀφήνοντας κατά μέρος τήν κούφια "ἀντιστασιακή" φράση, ἀκολούθησαν τό δρόμο τῆς προσαρμογῆς στήν πραγματικότητα, προκειμένου νά ἐπιχειρήσουν τήν ἀλλαγή της. Καταγγέλθηκαν γι' αὐτό τήν ἐποχή ἐκείνη σάν προδότες, ἀπό μερικούς ὄγιμους ὑμνητές τῆς μάχης τοῦ Πολυτεχνείου. Ὅμως τί ἦταν τελικά τό Πολυτεχνεῖο; Τό Πολυτεχνεῖο, δέν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά ἡ φυσιολογική κορύφωση τῆς πορείας πού ἄρχισε μέ τήν δημιουργία τῶν Ἀνεξάρτητων Ὁμάδων. Εἴδαμε πώς οἱ ὁμάδες αὐτές ἐκμεταλλεύτηκαν κάθε εὐκαιρία πού τούς πρόσφεραν οἱ συνθῆκες καί ὁ ἴδιος ὁ ἀντίπαλος μέσα στό χῶρο τους, ὥστε νά προβάλουν τά φοιτητικά αἰτήματα καί νά συνενώσουν γύρω ἀπό τό δρόμο τῆς ἐπιλυσής τους ὅλο καί περισσότερες μᾶζες φοιτητῶν. Ἔτσι ὡδηγηθήκαμε στήν πρώτη

μαζική σύγκρουση — στή Νομική Σχολή — πού ὑπῆρξε καί ἡ πρώτη στροφή μέσα στό κίνημα κατά τῆς Διατατορίας.

Ὅμως καί στό Πολυτεχνεῖο ἡ συμέντρωση εἶχε χαρακτῆρα — στό πρῶτο της στάδιο — καθαρά φοιτητικό γιά νά περάσει σέ συνέχεια δέ χαρακτῆρα παλλαϊκό ἀπό τίς στιγμές πού οἱ λαϊκές μᾶζες συσπειρώθηκαν γύρω ἀπό τούς φοιτητές.

Ἡ ὁμάδα εἶναι τό ἐπαναστατικό κύτταρο μέσα στό εὐρύ παλλαϊκό μέτωπο. Ἡ ὕπαρξή της, ἡ ὑπόστασή της σάν ὁμάδα, εἶναι καί θά εἶναι παράνομη. Ὅμως αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἡ δράση της θά εἶναι ὑποχρεωτικά παράνομη. Παράνομη θά εἶναι ἡ δράση της μονάχα ἄν ἐπιλέξει σάν τέτοια τή δυναμική σύγκρουση. Διαφορετικά ὅλες οἱ ἄλλες μορφές δράσης θά πρέπει νά γίνωνται στό φῶς τῆς μέρας. Ἀνάλογα μέ τή θέση τῶν μελῶν της μέσα στήν κοινωνική λειτουργία, ἡ ὁμάδα σκεδιάζει τή δράση της μέ σκοπό νά ἐπηρεάσει, νά ὀργανώσει, νά διαφωτίσει, νά ἐμψυχώσει καί νά κινητοποιήσει τό μεγαλύτερο ἀριθμό πατριωτῶν. Φτάνει ἡ δράση αὐτή νά ἐξυπηρετεῖ κάθε φορά τόν στρατηγικό σκοπό καί τήν "γενική πολιτική γραμμή". Γιά νά τό κάνει ὅμως σωστά καί ἀποτελεσματικά θά πρέπει ἡ μορφή δράσης νά εἶναι κάθε φορά πέρα γιά πέρα ἐξειδικευμένη — προσαρμοσμένη στόν κλάδο καί στίς συνθῆκες πού ἔχει ἡ ἴδια ἡ ὁμάδα ἐπιλέξει γιά τομέα δουλειᾶς.

Εἴδαμε ὅτι ἡ ὁμάδα εἶναι τό πρῶτο ἐπαναστατικό κύτταρο τοῦ λαϊκοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Ἄν ὅλα τά κύτταρα ἔχουν γερή ἐσωτερική ἰδεολογική πολιτική συγκρότηση — ἄν ἔχουν δημιουργήσει καλές ἐσωτερικές ὀργανωτικές σχέσεις πού νά ἀντανακλοῦν καί νά προσαρμόζωνται στίς συνθῆκες, ἄν ἔχουν ἀνοικτούς ὁρίζοντες — ψυχική ὑγεία — ἀτσαλένια πίστη καί θέλησα, τότε, εἶναι φυσικό, ὅλο τό ἐπαναστατικό κίνημα νά πάρει τή μορφή πού θά τοῦ δώσουν τά ἐπαναστατικά κύτταρα.

Τό κύτταρο μέ τή σειρά του, βασίζεται πάνω στόν κάθε ἀγωνιστή. Λαϊκός ἐπαναστάτης μπορεῖ νά εἶναι μονάχα ἐκεῖνος πού ἀποφασίζει νά βάλει σάν πρῶτο σκοπό τῆς ζωῆς του, τήν πάλη γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ λαοῦ. Εἶναι μονάχα ἐκεῖνος πού ἔχει ἀποφασίσει νά δοθεῖ ὁλόκληρος στόν ἀγῶνα. Ἔτσι, κάθε ὁμάδα γίνεται καί ἕνα τέλειο κύτταρο τῆς αὐριανῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας γιά τήν ὁποία παλεύουμε καί ὅπου τό κύριο γνώρισμά της πρέπει νά εἶναι ἡ συντροφικότητα καί ἡ συναδελφοσύνη.

Πῶς θά ἀντικαταστήσουμε σήμερα τόν ἑνιαῖο πολιτικό φορέα; Πιστεύουμε ὅτι αὐτός ὁ νέος φορέας εἶναι δυνατόν καί πρέπει νά γεννηθεῖ μέσα στίς νέες συνθῆκες πού θά δημιουργηθοῦν ἀπό τή δράση τῶν ἀνεξάρτητων ὁμάδων καί γενικώτερα τήν πάλη τοῦ λαοῦ.

Είδαμε λ.χ. ότι οι φοιτητές δημιούργησαν ένα τέτοιο φορέα, τήν Συντονιστική Έπιτροπή, μέσα σέ συνθήκες μάχης. Όμως έως ότου φτάσουμε στό σημείο αυτό — και πρέπει να ύπολογίζουμε ότι μπορεί να περάσει ακόμα πολύς καιρός — τήν παρουσία, τήν λειτουργία και τόν ρόλο τοῦ ενιαίου φορέα, μπορεί να αντικαταστήσουν, ως ένα βαθμό, τά πολιτικά και ιδεολογικά κέντρα στήριξης τῆς πολιτικῆς τῶν ανεξάρτητων ομάδων.

Αυτά τά "κέντρα στήριξης" μπορεί να είναι ανεξάρτητες πολιτικές οργανώσεις τῆς ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ πού θά συντονίζονται ανάμεσά τους μέ βάση τίς αρχές τῆς απόλυτης ισοτιμίας. Ή διαδικασία πρός τήν τελική δημιουργία τοῦ ενιαίου φορέα θά πρέπει να γίνεται μέ μεγάλη προσοχή, χωρίς βιασύνη, και κυρίως πάντα σέ σύνδεση μέ τήν πραγματικότητα και τίς αντικειμενικές δυνατότητες και τήν ωρίμανση τοῦ υποκειμενικοῦ παράγοντα. Ή συγκρότηση, λειτουργία και δράση τοῦ επαναστατικοῦ πυρήνα — τῆς ανεξάρτητης ομάδας — πρέπει πάντα να εξυπηρετεί τούς δύο παράλληλους στόχους πού ενθέσαμε στήν αρχή:

— Από τή μιά μεριά ή μεθοδική προετοιμασία τοῦ λαοῦ γιά τήν τελική αναμέτρηση μέ τήν αμερικανοκρατία

— Από τήν άλλη πλευρά, τόν καθορισμό τῆς λαϊκῆς Εξουσίας πού θά διαδεχτεί στή ξένη εξάρτηση. Αυτό σημαίνει ότι ή ομάδα δέν είναι μόνον όργανο δράσης αλλά ταυτό χρονα οργανισμός σκέψης. Έτσι, ο ενιαίος φορέας — εφ' όσον και όταν δημιουργηθεί — δέν θά είναι τίποτε άλλο παρά ή συνισταμένη από τήν γνήσια, ελεύθερη, γοντανή και πρωτόβουλη γύμωση, στήν οποία θά πάρουν μέρος όλοι οι πρωτοπόροι λαϊκοί αγωνιστές διά μέσου τῶν Ανεξάρτητων Ομάδων και τῶν Κέντρων στήριξης, τῆς ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ.

Ο βασικός συλλογισμός αυτῶν τῶν πολιτικῶν θέσεων στηρίζεται επάνω σέ 3 κύριες διαπιστώσεις: (Α) Στήν Ελλάδα δέν μπορεί να υπάρξει ομαλή εθνική και κοινωνική γωή παρά μόνον εφ' όσον εξαρθρωθεί από τίς ρίζες του ολόκληρο τό σύστημα τῆς αμερικανοκρατίας στό οποίο έχει ενσωματωθεί ή ελλην. ολιγαρχία μέ όλο της τό πολιτικό και κρατικό εποικοδόμημα. Δηλ. εφ' όσον φύγουν οι Αμερικανοί από τή χώρα μας.

(Β) Ο μόνος παράγοντας πού μπορεί να αντιμετωπίσει νικηφόρα τό σύστημα αυτό, είναι ο ελλην. λαός οργανωμένος, στή μεγάλη του πλειοψηφία, μέσα σ' ένα παλλαϊκό αντι ιμπεριαλιστικό μέτωπο.

(Γ). Γιά να δημιουργήσουμε τό μέτωπο αυτό μέσα στίς σημερινές συνθήκες πρέπει να πείσουμε τό λαό να οργανωθεί σέ μικρές ανεξάρτητες ομάδες πού θά παρενοχλοῦν και ακόμη θά χτυποῦν καθημερινά τόν εχθρό. Πού θά συγκροτοῦν προοδευτικά τό παλλαϊκό κίνημα

Καί πού θά δημιουργήσουν κάποτε τόν ἑνιαῖο πολιτικό φορέα πού μέ βάση τήν ἰδεολογική ζύμωση μέσα σέ ὅλες τίς Ἀνεξάρτητες Ὁμάδες καί ὀργανώσεις νά συγκροτήσει τό πρόγραμμα τῆς λαϊκῆς Κυριαρχίας δηλ. τῆς αὐριανῆς Ἑλλάδας τοῦ Σοσιαλισμοῦ πού θά ἔλθει σωστό ἀποκορύφωμα τῆς ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς στή χώρα μας.

Πιστεύουμε ὅτι θά πρέπει παράλληλα νά καταβληθοῦν προσπάθειες ὥστε νά ἑνωθοῦν γύρω ἀπό μιά κοινή δράση οἱ κομμουνιστές πού σήμερα ἀνήκουν στίς 3 κύριες τάσεις τοῦ ἑλλην. κομμουνιστικοῦ κινήματος καί μέ βάση τήν ὀργάνωση τοῦ λαϊκοῦ ἀγώνα κατά τῆς ἀμερικανοκρατίας.

Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι σήμερα ὅλοι οἱ Ἕλληνες κομμουνιστές συμφωνοῦν νά ἀγωνιστοῦν μαζί μέ ὅλο τόν ἑλληνικό λαό καί μοναδικό μέτωπο τόν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό καί ὅλους τούς συμμάχους του ντόπιους καί ξένους. Συμφωνοῦν ἐπίσης νά συνεργαστοῦν ἀδελφικά καί στή βάση τῆς πλήρους ἰσοτιμίας μέ ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ Σοσιαλισμοῦ, τό παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα. Συμφωνοῦν τέλος νά παραδώσουν τήν ἐξουσία στόν ἑλλην. λαό πού θά ἀποφασίσει ἐλεύθερα καί κυριαρχικά γιά τήν μορφή τῆς μελλοντικῆς ἐξουσίας.

Οἱ Ἕλληνες κομμουνιστές πιστεύουν ὅτι ἡ μορφή τῆς λαϊκῆς Κυριαρχίας πού προσειδιάζει στήν ἐποχή μας εἶναι ἡ σοσιαλιστική ὀργάνωση τῆς Κοινωνίας. Ὁ σοσιαλισμός στήν Ἑλλάδα δέν μπορεῖ παρά νά ἐκφράζει πιστά τήν ἑλληνική ἱστορική, οἰκονομική, κοινωνική καί πολιτιστική πραγματικότητα. Θά εἶναι ὁ σοσιαλισμός πού θά χτίσει μέ τήν ἴδια του τή θέλησι ὁ ἐλεύθερος ἑλλην. λαός.

Μέσα στίς σημερινές συνθῆκες τῆς στρατοκρατικῆς τρομοκρατίας καί ἰδιαίτερα μετά τή σφαγή στό Πολυτεχνεῖο, ἔγινε ἐπιτακτική ἡ ἀνάγκη γιά τήν ἀνύψωση τῆς λαϊκῆς ἀντίστασης στό δυναμικό ἐπίπεδο τοῦ ἀντίπαλου. Ὅσο ἴσως θά ἦταν λάθος στό παρελθόν οἱ λαϊκές δυνάμεις νά ἐπιλέξουν πρῶτες τή φυσική ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων τους, ἄλλο τόσο σήμερα, πού ἐχθρός πέρασε πρῶτος στήν ἐπίθεση ἐξοντώνοντας κυνικά δεκάδες πατριῶτες, θά ἦταν ἐξ ἴσου λάθος νά μήν ἀπαντήσουν μέ τήν ἴδια μέθοδο στήν πρόκλησή του. Αὐτή εἶναι ἡ κύρια πολιτική ἐπιλογῆς τῆς στιγμῆς. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι μιά τέτοια ἐπιλογή δέν μπορεῖ νά πραγματοποιήσει παρά μονάχα ἡ Ἀνεξάρτητη Ὁμάδα.

Γιατί ζῆ αὐτή τόν παλμό τοῦ λαοῦ. Ξέρει καλύτερα ἀπό τόν καθένα τί θέλει ὁ λαός κάθε στιγμή. Καί ζῶντας μέσα στά σπλάχνα τοῦ λαοῦ ἔχει ὅλη τήν δυνατότητα νά ὀργανώσει μέ ἐπιτυχία τή δράση της. Εἶναι ἡ Ὁμάδα τῶν Ἐκδικητῶν τοῦ λαοῦ. Ἡ Ὁμάδα πού ἐπωμίζεται μεγάλη πολιτική εὐθύνη. Γιατί ἡ πολιτική ἀνάγκη τῆς στιγμῆς εἶναι νά ὑπάρξει ἀνάλογη ἀπάντηση στή πρόκλησι τοῦ ἀντίπαλου.

Τό γεγονός αὐτό, μέσα στίς σημερινές συνθῆκες, θά ἀτσαλώσει τό λαό, θά ἐμπνεύσει τήν ἀδάμαστη νεολαία του καί θά σκορπίσει τήν σύγχιση καί τόν πανικό μέσα στό στρατόπεδο τῶν ἀντιπάλων μας.

Όμως ἡ ὁμάδα, μὲ τὰ σημερινὰ αὐτοτέλεια καὶ ἀνεξαρτησία ποὺ χαρακτηρίζει τὶς κινήσεις της εἶναι ἕτοιμη σύντομα νὰ στραφεῖ κατὰ τὴ μία μορφὴ δράσης ἢ ἄλλη.

Ἡ ἴδια ὁμάδα ποὺ σήμερα ἐκφράζει τὴ δυναμικὴ δράση, μεθαύριο, σὲ διαφορετικὲς συνθῆκες μπορεῖ νὰ διαλέξει κύρια καὶ τὴν ἄλλη παθητικὴ μορφὴ νόμιμης δράσης.

Ἔτσι λ.χ. ἂν ἡ ἀστυνομοκρατία ἀναμασᾶει νὰ μαζακώσει τὴ μορφὴ διαμαρτύρησης στὴ χώρα μας, οἱ ἀνεξάρτητες ὁμάδες, διατηρῶντας σύντα τὸν παρανόμο χαρακτήρα τους, προσαρμόζουν τὴν κύρια μορφὴ δράσης τους, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητες καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς πολιτικῆς στιγμῆς. Οἱ ἀνεξάρτητες ὁμάδες εἶναι σοφὲς καὶ μάλιστα στιγμὴ στὸν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ, σὲ μέτωπο τοῦ λαοῦ. Τὸ μέτωπο τοῦ λαοῦ εἶναι τὸ μέτωπο τῆς ζωῆς. Τὸ μέτωπο τῆς ζωῆς εἶναι αὐτὸ ποὺ συμφωνεῖ ἡ πλειονότητα τῶν ἐκμεταλλευόμενων.

Ἡ σύμπραξη μὲ τὶς ἐξαρτήσεις δὲ μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετεῖ ἐκμετάλλευση, δηλαδὴ σύμπραξη τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, τοῦ ἐκμεταλλευόμενου μὲ τοὺς μηχανισμοὺς καὶ τὶς ἰδεολογίες τῆς ἐξάρτησης. Πρόκειται μιὰ καὶ σύμπραξη ποὺ δὲν περιορίζεται στὸν τομέα τῆς οἰκονομίας. Ἐκμεταλλευόμενος καὶ τὴν πολιτικὴ ἀποδούλωση, ἀλλὰ ἐκμεταλλεύεται τὴν θερμοκοιτίδα τῆς συναισθηματικῆς καὶ πολιτισμικῆς ἐξουδετέρωσης καὶ ἔκφρασης, τῆς ἠθικῆς συμπόρτησης καὶ συμπεριφορᾶς.

Ἐκμεταλλεύεται πάντα τὸ κίτρινο ὅσο καὶ ἡ φραγκόσυκα καὶ ὁ πολιτισμὸς ἑνιαίου φορέα ἀποικιῶν, ἀλλὰ στὴν πολιτισμικὴ διάσταση μιὰ καινούρια ἐκμεταλλευτικὴ διάσταση: τὴ διάσταση τοῦ πολιτισμοῦ τῆς κυριαρχίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὑποτίθεται τὴν συναισθηματικὴ καὶ ἠθικὴ συμπόρτηση καὶ λειτουργία τοῦ ἐκμεταλλευόμενου. Αὐτὴ ἡ τριδιάστατη φύση τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ σημαίνει σήμερα καὶ τὸν παλαιὸν μεσαιωνικὸν αἰῶνα, πολιτικὴ πολιτισμικὴ καὶ δυναμικὴ, προσφέρει στὸ κίνημα τῆς Ἀριστερᾶς καὶ προοδευτικὸ κίνημα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὅλη τὴν ἀπαραίτητη προσαρμοστικότητα, εὐλυγισία, εὐκαμψία καὶ ἀσφάλεια. Ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦ ἐπιτρέπει νὰ σχεδιάζει κάθε φορὰ τὴν πορεία του μὲ τρόπο θεωρητικὸ καὶ ὁλοκληρωμένο, ποὺ νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν πολυπλοκότητα καὶ τὶς μεταβολὲς τῶν προϋπαιτέων ποὺ δημιουργεῖ ἡ ραγδαία τεχνολογικὴ ἐξέλιξη, μὲ ὅλες τὶς ἡττοπάθειες καὶ βαθειὲς ἀπογοητεύσεις ποὺ συνεπάγεται μέσα σὲ ὅλες τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, κι ἀκόμα μέσα στὸν ἴδιο τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Μόνο ἔτσι πιστεύουμε ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθεῖ σήμερα στὴ χώρα μας ἡ ἀπαραίτητη ἐπαναστατικὴ προοπτικὴ, δηλαδὴ νὰ ἀνταποκριθεῖ στοὺς σκοποὺς τοῦ ἐθνικο-λαοῦ καὶ νὰ περιβάλει τὴν ἐφικτὸ σύνολό του, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἄμεση ὀργάνωση τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας, στὴν

Όμως ή Σπάρτη, με τίς πλήρη αντιλέγεια και ανεξαρτησία και χαρακτηρίζει τίς ανάγκες τίς εξίσου ετέρου πάντα να πέρασε κάτω τί μια μορφή δράσης ή άλλη.

Η ίδια Όμαδα και σύμφωνα ζωλέγει τί δυναμική δράσης, μεθάνοιο, σε διαφορετικές συνθήκες μπορεί να διαλέξει κάτω και τίς πιο πλατειά μορφή νόμιμης δράσης.

Έτσι λ.χ. αν ή ανεξαρτησιαστία αναμαστεί να μαλακώσει τί μορφή διαμοβόρυσης στί χώρα μας, οι Αντιλαβιτίτες Όμαδες, διατηρώτας πάντα τί παράνομο χαρακτήρα τους, προσαρμόζονται τίς νόμιμα μορφή δράσης τους, κάλλιμα με τί δυνατότητες και τί κάνουνες τίς πολιτικής στιγμής. Οι Αντιλαβιτίτες Όμαδες εξίσου, δεσμένοι κάτω στίγμα στί λαμπρά τί λαμπρά, στί μέτωπο τί λαμπρά. Τί μέτωπο τί λαμπρά εξίσου τί μέτωπο τίς ζωής. Τί μέτωπο τίς ζωής εξίσου κάτω και συμφωνεί τί κάνουν παρεμπερίνη συμφόνου κάμπεσα στί ζέλαστα, στίς ανεξαρτησιαστία και στί σύνολο τίς ζεγαζομένων.

Η συμφόνου με τίς ζέλαστα δα μέτωπα να εκδοθεί σφαιρικά, δηλ. και συμφόνου τίς κυθρώπινης προσωπικότητας, τί ζεγαζομένου με τίς μικαιοσύνη και τίς ίδειλογία τίς ζέλαστα. Πρόκειται για μια συμφόνου και δεί περιορίζεται στί τομέα τίς ιδιωτικ. Εκπαλάκεσα και τίς πολιτικής ιδιοδείλωσης, ακά κυμαλίζει τί περιοχές τίς πνευματικής και καλλιτεχνικής ζωλήρωσης και ζήφρασης, τίς κθικής συμφόνου και συμπεριφοράς.

Εφαρμένη πάντα τί αντίτοιο ίδιο και ή ζεγάνωση και ή πολιτικής ζωής φορέας κάτω, πλάι στίς πολιτικής δείστασα μια κατάρχια κυμαστικής δείστασα: τί δείστασα τί πολιτικής, τίς κατάρχιας, δια μέσου τίς ίδιοτίς ιδιοφασιάζεται τίς πνευματικής και κθικής συμφόνου και λειτουργία τί ζεγαζομένου. Αντί τί τρισδιάστατη φόσα τί ζεναναστατικά πυρίνα σύμφωνα και τί παλαιτικά μετώπου αύριο, πολιτικής πολιτικής και Αντιμικής, προσφέρει στί κίνημα τίς Αριστεράς και πρωτοπόρο κίνημα τί λαμπρά, ακά τί μια μεγάλη τίς ανάγκαστα προσαρμοστικότητα, ευλυγισία, πολλαπλότητα και ασφάλεια. Ενώ ακά τίς ακά τί ζωτέρεια να εκδείξει και δεφορά τίς πορεία τίς με τρόπο σφαιρικό και ολοκληρωμένο, και να αντιπαρέ νέα στίς πολυπλοκότητα και τίς λεπτότητα τίς προβλημάτων και δημιουργεί τί ραγδαία τεκνολογική ζέλαξη, με ίδιο τί γράφεις και βαθείς ίδιο ανεπιφέρει μέσα σε ίδιο τί κυθρώπινες ανάγκες, με ακόμα μέσα στί ίδιο τί συγκρονο ανθρώπο. Μόνο έτσι πιστεύουμε ότι εξίσου δυνατό να δημιουργηθεί σύμφωνα στί χώρα μας ή ανάγκαστα ζεναναστατικής πρωτοπορία, ίσα νη να αντιπαρέτασε στίς πόθους τί ελλήν - λαμπρά και να μεθίσει τίς ζεπιστοσύνη τίς, με αντίλεγεια τίς ίδιο ζεγάνωση τίς λαϊκής πάλης, στίς

αὐριανή συμμόρφωση τοῦ Παμαϊκοῦ Μετώπου καὶ ὅτι μεθαυριανή
ἀποχειμάδωση τῆς χώρας ἀπό τόν ἀμερικανικό ἰμπεριαλισμό, τήν ἐσωτερική
τῆς λαϊκῆς Κυριαρχίας καὶ τῶν ὀικοδόμησε τῆς Σοσιαλιστικῆς
Ἑλλάδας —

Παρίσι,

Δεκέμβρης 1973 .

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ, Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Α. Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ

• Η μορφή της εξουσίας σήμερα στη χώρα μας έχει χαρακτήρα δυναμικό, βίαιο και τρομοκρατικό. Στηρίζεται επάνω στις ένοπλες δυνάμεις και γενικώτερα στο κρατικό μηχανισμό. Πίσω απ' αυτή την εξουσία βρίσκεται η ουσία των αμερικανών καπιταλιστών και η βάση της εξουσίας υπάρχουν τα "στελέχη" που είναι κυρίως αξιωματικοί των στρατού, πυρηνοβολητές, είτε πολίτες δοκιμασμένοι. Η δύναμη των αμερικανών έγκειται στο γεγονός ότι έχουν τη μεγάλη πλειοψηφία του αστικού δυναμικού, λόγω μέσα στρατού έχουν όλες τις βάσεις κλειδιά.

Πίσω από αυτή τη σύνθετη και δυναμική μορφή εξουσίας βρίσκεται το <u>ξένο και ντόπιο κεφάλαιο</u>. Υπάρχει μέσα στην διεθνή καπιταλιστική δομή και στην κυριαρχία της ξένης ολιγαρχίας μια συγκεντρωτική αντιπαράθεση για τον έλεγχο της ξένης αγοράς. Όλοι όμως μπορεί να υπάρχουν σοβαρές αντιθέσεις, κυρίως ανάμεσα στην φράξια των αμερικανικών και των ευρωπαϊκών κεφαλαίων. Όμως οι αντιθέσεις και αντιφάσεις αυτοί, συνίστανται μπροστά στον κοινό κίνδυνο, που είναι η αύξηση ή εξάντληση ξένης φούσκας. Μη έχοντας τόσο δύσκολα να αντιμετωπίσουν τα χαρακτηριστικά αυτών αυτοδιαθέσεων. Και δεν πρέπει να βλέπουμε στη ξένη ολιγαρχία και γενικώτερα τον καπιταλισμό και άλλες τους φορείς τον, παντοτεινό και πιστό σύμμαχο και συνεργάτη των αμερικανών.

Η αμερικανική πολιτική δεν έχει σκοπό να εγκαταλείψει, είτε να αναβάλλει, τον απόλυτο έλεγχό της επάνω στη χώρα μας.

Η <u>εγκαθίδρυση της αμερικανοκρατίας</u> στην Ελλάδα, μέσα το δόγμα Τρούμαν, από το 1947, τον στοίχισε μερικά δισεκατομμύρια δολάρια και σαν αντίβαρο αυτών των "επενδύσεων" έβγαζαν από τη χώρα μας πλούτη αναπόσπαστο πλούτο της πολιτικής τους όπως ντοκουμέντα Ευρώπη και Μέση Ανατολή. Ο πόλεμος ανάμεσα στη αμερικανική κρατική και το Ισραήλ, η κρίση πετρελαίου καθώς και η αντίθεση ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη Σοβιετική Ένωση, που εξ. βασίζονται.

μέσα στοὺς ἀμερικανικοὺς ὑπεύθυνους κύκλους λοῦ βλέπε σὴν στρατηγική σημασία τῆς χώρας μας νὰ μεγαλώνε ὅλο καὶ λιό λολό.

Οἱ ἀμερικανοί, ἕως τὸ 1967, ἐλέγχοντας πάντοτε σταθερά τοῦ σκληρό πυρῆνα τῆς ἐξουσίας, δηλ. τῆς ἔνοπλες δυνάμεις, ἐφάρμοζαν σὴν γενικώτερη πολιτική τους, λοῦ συνέπιπτε πάντα μέ τά συμφέροντα τῆς ἑλληνικῆς ὀλιγαρχίας, διά μέσου τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου καὶ σὴν ἀστικῶν κομμάτων.

Ὅμως μετά τό σχηματισμό τῆς Ἕνωσης Κέντρου, ὁ ἑλληνικός ἀστικός πολιτικός χῶρος μπῆκε σέ βαθειά κρίση. Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Κεντρώων ὁμάδων ἐπαναστάτησαν κατά τοῦ μονοπώλιου τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ἀπὸ σὴν Δεξιά, ἀπαιτώντας τὸ δικό τους μερίδιο καὶ ἐπιδιώκοντας, σὴν οὐσία, μιάν ἀπλή ἀλλαγή βάρδιας.

Ὁ ἑλληνικός λαός, λοῦ ἦταν τὸ κύριο θῦμα ἀπὸ σὴν βαθειά ἐκμετάλλευση σὴν ὁποία τοῦ ὑπέβαλε ἡ ἑλληνική ὀλιγαρχία, λοῦ μέ σὴν βαθεία καὶ ἔγκριση σὴν ἀμερικανῶν, στήριλε ὁλόψυχα σὴν Δεξιά, ἄδραξε σὴν εὐκαιρεία πού τοῦ προσέφερε ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στοὺς πολιτικοὺς τῆς Δεξιᾶς καὶ τοῦ Κέντρου, γιά νὰ ἐκφράσει σὴ δική τοῦ ἀντίθεση, λοῦ τελικά ἦταν ἀντίθεση πρὸς ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐξάρτησας.

Οἱ ἐργαλόμενοι μάλες, μαλί τους καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ, θεωρούσαν σὴν ἧττα τῆς Δεξιᾶς σὰν ἕνα σοβαρό βῆμα πρὸς τὸν ἐπιδημοκρατισμό τῆς χώρας. Ἐδῶ θά πρέπε νὰ ὑπενθυμήσουμε ὅτι ἡ Δεξιά εἶχε στερήσει ἀπὸ τὸ λαό ἄνομα καὶ κεῖνες τίς ἐλευθερίες καὶ δικαιώματα πού τοῦ ἐξασφαλίζαν τὸ Σύνταγμα τοῦ 1952 καὶ ὅλοι οἱ ἰσχύοντες νόμοι. Γιατί πλαί στὸ Σύνταγμα ὑπῆρχε τὸ λεγόμενο παρασύνταγμα. Δηλ. ἕνα πλέγμα νόμων λοῦ ἀνέτρεπαν τοὺς

νόμος και τα άρθρα των συντάγματος. Επί πλέον το κράτος υπήρχε
το παρακράτος. Οποτε [illegible] συνταγμάτων και αρχών
εφαρμογή των συντάγματος, λειτουργία του κράτους, κατάργηση των
παρακράτους. Όμως η αντιπολιτευόμενη εδειξε, ότι περίοδο
1963-67, που η δομή της δεν άντεχε στη δοκιμασία αυτή
και τον πιο εμφανή και ανώδυνο "εκδημοκρατισμό".
Γι' αυτό το λόγο κάθε φορά που ταραχοποιήσει, αυτή και η
νεα δεξιά πορεία της κυβέρνησης φιλελευθεροποίησης, ο σκληρός
πυρήνας της αριστεράς της οι ίδιοι αντιπολιτευόμενοι, ανακαλύπτουν
νέα σοβαρά βιώματα!

- Την αρχή φθοράς στο 1965, για το παράδειγμα του Βασιλικού.
Για να διασκεδάσουν τα αντεγκλήματα από τη νίκη των δημοκρατικών δυνάμεων στις εκλογές του 1963 και 1964.
- Το δεύτερο στο 1967, για το παράδειγμα των συνταγματαρχών.
Για να προβάλουν τα αντεγκλήματα από τη αποβολή τους
νίκη των ίδιων δυνάμεων κατά τις εκλογές εκφοβισμού, του Μαΐου
του 1967.
- Και τώρα θα αρέσει να προσθέσουμε και τεχνητά αντιφατική κατασκευή του φοιτητικού - λαϊκού κινήματος του Νοεμβρίου 1973, που μπορεί να δημιουργήσει σαν μια τρίτη βίωμα
διαιωνισμού μιας αίθουσας χαρακτήρα λογικής για "φιλελευθεροποίηση" από εσωτερικά της ίδιας της δικτατορίας!
Υπολογίζουν σωστά η φασιστικοί αντιπολιτευόμενοι υπεύθυνοι
δημοκρατικής βάσεως ότι θα μπορούν για φιλελευθεροποίηση;

Η πολιτική κρίση του προηγούμενου αιώνα με τη λογική της 6η
εξουσίας;

Συνήθως είναι αναγκαίο από τα ίδια τα σφάλματα και
αδυναμίες όλο και πιο πολύ στην πολιτική διαχείριση
διεθνούς αναπτυξιακού σύμπαντος το οποίο πολιτικό περιβάλλον
σε δεύτερη και μεγαλοαστική τάξη. Το περιβάλλον αυτό

πού ἀγκάλιαζε ὁλόκληρο τὸν πολιτικὸ χῶρο πλὴν τῆς Ἀριστερᾶς, πού εἶχε κατοχυρώσει ἀποκλειστικὰ κομμουνιστικὴ εἶχε ἕνα κοινὸ σημεῖο: τὸν βαθύτατο ἀντικομμουνισμό καὶ τὴν κοινὴ ἀπολυτὴ ἀπόφαση γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸ τῆς Ἀριστερᾶς ἀπὸ κάθε κατάκτηση μετὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο.

Τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα ὁδήγησαν σὲ ἕνα καὶ μόνο ἀποτέλεσμα: τὴν παράδοση τῆς χώρας στὶς ἀντιδραστικὲς μὲ αὐταρχικὴ σφραγίδα ἀστικὲς δυνάμεις καὶ κυρίως τὶς ἐνόπλους δυνάμεις γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ δηλ. τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἔτσι οἱ ἀδιαμφισβήτητοι ἐκπρόσωποι τοῦ ἀντιδραστικοῦ μπλὸκ τῆς ἐξουσίας ἦταν ὄχι μόνο τὰ δυναμικὰ ἐρείσματα δηλ. ἡ ὕλη τῆς ἐξουσίας αὐτῆς καὶ ὅλοι τοὶ παράγοντες καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ δηλ. τοῦ θρόνου, τῆς Δεξιᾶς καὶ τῆς Ἕνωσης Κέντρου.

Ἡ κατάσταση σήμερα: Ἀπὸ τὶς μισὲς περίπου ἡμέρες ὑπάρχουν οἱ ἀμερικανοὶ μαζὶ μὲ ὅλες τὶς ἀντικομμουνιστικὲς πολιτικὲς δυνάμεις. Ἀπὸ αὐτὲς ἐκτὸς τὸ ΚΚΕ μαζὶ μὲ τοὺς ἐπὶ 12 ἕως τὸ 25% τῶν φοιτητῶν ψήφους, σὲ σύνολο ἀντικομμουνιστικὴ πολιτικὴ καρατσίνα. Καὶ οἱ ὑπόλοιπες ἀστικὲς δυνάμεις; Δηλαδὴ τὸ 65 ἕως τὸ 88%, αὐτῶν ψηφοφόρων; Ἀκολουθοῦσαν, ἕως τὸ 1967, τὶς δύο μεγάλες παραταξεῖς τῆς Δεξιᾶς καὶ τοῦ Κέντρου.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόσφερε στὴν ἀμερικανικὴ πολιτικὴ τὴ δυνατότητα νὰ παίξῃ τὸ παιχνίδι ἑνὸς μεγαλύτερου κοινοβουλευτισμοῦ. Ὅμως ἡ πολιτικὴ κρίση ποὺ ἄνοιξε μετὰ τὸ ἑπτάμηνο πραξικοπήματος τοῦ 1961, φάνηκε ὅτι τὴν ὑπονόμευσε σοβαρά. Γιατὶ διαπιστώσαμε, ὅμως, ὅτι ἡ μεταπολίτευση τῶν ἐγκαθορίων εἶχαν ἀρχίσει νὰ χειραγετοῦνται αὐτὲς ἀπὸ πατριδοκαπηλεῖα καὶ ἀντικομμουνιστικὴ φοβία, ἐνῶ ἤδη οἱ κύριοι ἄξονες τῆς πολιτικῆς τῶν ἀστικῶν αὐτῶν δυνάμεων.

Τα ταξικά αντίρρατα, κατ' αρχήν οικονομικά, κατέχουν
από όλους τους δρόμους σε πλατιές κοινωνικές, πολιτικές και
εθνικούς χαρακτήρα. Ο εξ ίσου συνειδητοποιούσε όλο και
πιο πολύ, ότι η άθλια οικονομική και κοινωνική κατάσταση
ήταν το αποτέλεσμα της ειδικής ταξικής εξουσίας που χα-
ρακτήριζε τις χώρα των. Διαπίστωνε έτι τα αστικά κόμ-
ματα ήταν των ούσια αντιπρόσωπα των δρόνων, των
στρατού, της δημοκρατίας και των αμερικανών.
Η οικονομική πολιτική που γιαν φέρει στην εξουσία η Ένωση
Κέντρου, στο 1963, κατέληξε σε φιάσκο. Οι αντιγωνι-
σμοί ανάμεσα στις στελέχη της και οι δεσμοί της με
τα πραγματικά κέντρα εξουσίας, σαν αποτέλεσμα [illegible]
στην άκρα.
Το βουλευτικό πρόβλημα, που έφτασε με αφορμή την αρ-
νηση έκπεμψης στο Συνέδριο της Ε.Κ. αποτέλ [illegible]
το δρόμο προς την αντιπαράταξη.
Έτσι στις 20 Απριλίου του 1967, οι στρατιωτικοί πρόλα-
βαν να εκτελέσουν τα σχέδια χρονικών για πολιτική της
εκμετάλλευσης της χώρας μας.
Είναι γεγονός ότι αυτοί οι ίδιοι δημιούργησαν το ΕΚ ώστε να κα-
θήσουν τη δική τους ανάγκη των εξουσιών στο μέλλον κομμάτων.
Όμως υπολόγισαν χωρίς τον ξενοδόχο. Δημοκρατική ζωή του έ-
θνους άρχισε δυνατά να εξελίσσεται ότι είναι έτοιμος να εμπεταγκ-
τεί στη λαφαριμένη ευκαιρεία για να αναζητήσει στη δεμένη
του μια βαθειά αλλαγή. Που σημαίνει, ότι τα σχέδια α-
νοίξουν, καταρρίπτουν τις στρατοκρατίας
Μετά στην εγκαθίδρυση της στρατιωτικής δικτατορίας (1967)
αρχίζει η δεύτερη, και ίσως τελευταία φάση, που σήμερ-
α οι αλλαγές και χρεωκοπίαν των αστικών πολιτικών
φασιών στη χώρα μας.
Η πρόοδο εσωτ μπορεί να χαρακτηριστεί στο πρόοδο
της αντιδημοκρατικοποίησης όλων των πλατιών πολιτικών

εἰρήνη. Η πτώση των ταμπού.

Ώστε άρα αν μεμιάς αυτοί οι αμερικανοί είναι σχεδόν σπιο-
γκιωμένοι. Ξέρουν – ή άν δεν το ξέρουν θα το μάθουν – ότι
η αντοχή αν σίδερων λογισμών, αν δυνάμεων της έλαφρης
μ' έναν άλλο χωρίς τις χαμηλότερες των στρατιωτικού νόμου
και αν τάνκς, είναι προμηρικά ανεπαρκείς.

Στο διάστημα οι Λιλιπούτειες αρσενοποιήσεις νά δημιουρ-
δουν μιαν "νέα φρουρά" άνευ υπερεγώ μ' βάση το
στρατό και τους τεχνοκράτες. Αυτό υπόρχει σήμερα το νοσ-
τα και το μπιεγκ-γκέρο σε τελευταία ανάλυση μπιόνι
των παπαδοπουλικών.

Όμως κι αυτό το νέο οίκοδόμημα δεν θα μπορούσε από μόνη
του μόνο, αφού αρσενικοποιεί και κάνει τους αρσενικούς να βάφονται.
Η λύση των παπαδοπουλικών δημιούργησε χρειαζόταν σε αντικα-
τάσταση των παμπάλαιων αστικοποιημένων αρσενικών κύκλων
με έναν καινούργιο στρατιωτικο-τεχνικο-λογιστικό πυρή-
να από οι επιχειρούσε κάποτε κάποιοι δειλοί ελιγμοί
δημοκρατικοποίησης (βλέπε υπόλοιπα μετά εκλογές μετά τον
Αύγουστο του 1974)

Μ' τα εμπόδια κι αυτού του πειράματος οι αμερικανοί μένουν απογοητευμένοι από λογισμική κάμψη απ' τη
εξουσία. Και φτιάνουν το σημείο να παρακολουθούν απ' τη
Γρανάδα οι πιστοποιημένοι αρσενικοί τους. Αρσενικά μετά
απ' λάθη του πράσινου και απ' τη φάτσα της κυβέρνησης
Μαρκεζίνη αναβάθμιση απ' αρσενικοποίηση στον δημόσιο ένα
Σημίτη Αντρεοτσόπουλο, αυτό έχει πιάσει το μεσαιω-
νικό μέσο της "καμπάνας" του μπαν και λαϊφτσα
"σημαίας" αυτό οργανώνονται άμεσα απ' εκεί όχθη του
Ατλαντικού άσο απ' CIA κατά Πενταγώνου!

Φτάνουμε ἔτσι στὴ διαπίστωση ὅτι ἐπὶ οἱ ἀμερικανοὶ εἶναι ἀπαρασιμένοι νὰ παρατείνουν ἐπ' ἄπειρο τὴν κυριαρχία τους στὴ χώρα μας, δὲν ἔχουν ἐπιτούτοις περιθώρια γιὰ πολιτικοὺς ἐξιγμένες καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ βιώσιμες πολιτικὴς ζύσεις. Μέσα στὰ ὅρια τῆς ἐφάρσεως, φυσικά!

Γιατὶ πολιτικὴ ζύση σημαίνει κατάργηση τῆς στρατοκρατορίας, κάποια βήματα, ἔστω καὶ τὰ πιὸ δειλά, πρὸς κάποια φιλελευθεροποίηση, ὑπεύθυνη συμμετοχὴ στὴν κρατικὴ ἐξουσία πολιτικὴν ἡγεσιῶν, ἔστω καὶ τῶν πιὸ δεξιῶν, τῶν πιὸ αὐτοδραστικῶν.

Ἄραγε ἡ ἀμερικανοκρατία, ἐπεὶ πολὺ τὴν ὀδήγεσαν οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικανοί, αὐτέχει ἀνόμα καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀπώλεια, δοκιμασία; Αὐτὸ εἶναι τὸ καίριο ἐρώτημα τῆς στιγμῆς.

Σήμερα, ὁ πολιτικὸς πολὺ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ συγκεντρώσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ στρατοῦ καὶ μιᾶς σημαντικῆς μερίδας τοῦ ἐξ. λοιοῦ, εἶναι ὁ κύριος Καραμανλῆς. Ὅμως ὅσο περνὰ ὁ καιρός, οἱ δυνατότητες πολὺ ἔχει ὥστε νὰ διαδραματίσει τοῦ μεταβατικὸ ρόλο πρὸς τὴν ἡμέρας παράδοσι τῆς κρατικῆς ἐξουσίας στὴ πολιτικὴ, ἐλαττώνεται συνεχῶς.

Γιατὶ ἡ ζύση Καραμανλῆ ἔχει σὰν προϋπόθεσι τὴν ἱκανότητα τῆς ἀμερικανοκρατίας νὰ ἀντέξει τὸ βάρος τὴν λαϊκὴν ἀγωνίαν πολὺ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἐπιδεξιωθοῦν ἐπίσης μόλις ὁ ἐξ. λαὸς ~~[illegible]~~ ἀποκτήσει τὴν πλέον στοιχειώδεις ἐλευθερίες καὶ δικαιώματα, ὁλότε εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ διεκδικεῖ συνεχῶς περισσότερες ἐλευθερίας καὶ δικαιώματα, ξεκινώντας

Αὐτὸν αἰσθάνομαι μὲ τὸ ἴδιο πάθος τὸ ὁποῖο αἰσθάνεται ἡ ἐντεταμένη ὀπτικομετρικὴ μηχανή.

Μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο ἀποβλητέο θέαμα τῶν μαζῶν μόνο τρεῖς ἀντιδράσεις - φύσεις.

Γιὰ αὐτὲς ἀρχὲς φύσης θεωρεῖται οἱ ἴδιοι οἱ ἀντιπροσωπευτικοὶ ἀκροατὲς καὶ κερδίζουν ἔδαφος τὰ σχήματα τῶν μαζῶν καὶ νὰ γίνουν οἱ ἴδιοι ἐκφραστὲς τῆς θέλησης τῶν μαζῶν. Μὲ αὐτὰ λόγια, οἱ αὐτοὶ ἀκροατὲς, μαζὶ μὲ τὴν τέχνη ἀντιπροσωπευτικὴ καὶ ἀπὸ ἀντιπροσωπευτικὴ ἀφετηρία τῶν μαζῶν, νὰ διώξουν τὴν ἀντιπροσωπευτική.

Ἡ φύση ἡ ἴδια δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπαραστήσει. Γιατὶ ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ τὴν ἔβγαλε τὸ τραῖνο τῆς ἱστορίας. Ἀφήνουν τὴν ἀντιπροσωπευτικὴ νὰ χαθεῖ ἀπὸ τὴν ἀκροατὴ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὴν βοηθοῦν οἱ ἴδιοι νὰ ἐκκοσμικευθοῦν τὴν ἔννοιες ἀνάμεσα ἀπὸ κάθε ἀναχρονισμὸ ἀπὸ δὲν τὴν ἐντάσσει ἀπόλυτη ἀρμονία. Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ἔχει ἐθνικὴ ἀκροατή. Καὶ μ' αὐτὸ τὸ λόγο ὅλοι αὐτοὶ ἐπίσης οἱ ἐκπροσωποὶ τῆς, ἔχουν ἐνδιαφερθεῖ τὰ θέατρα πρὸς τὰ ὁποῖα ἀπευθύνονται.

Ἡ δεύτερη φύση εἶναι ἡ φύση τοῦ συμβιβασμοῦ. Ὁ φοιτὴς "παραιτεῖται" μιὰ ἕνα διάστημα ἀπὸ ὁρισμένα ἀπὸ τὰ βασικὰ τὰ μυαλὰ μαθήματα, καὶ ἀφοῦ ἀπὸ ὅλα ὅς ἔξοδος αὐτὴ φαντασίας, καὶ οἱ αὐταρχικὲς ἀρχὲς ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ἀκροατὴ τοῦ προσφέρει στὴ συνέχεια μιὰ ἐξελιγμένη καὶ μεθοδικὴ "δημοκρατία".

Προϋπόθεση μιὰ τὴν φύση αὐτὴ εἶναι ἡ ὕπαρξη ἱκανῶν

λογοτεχνικὴ παιδεία, καὶ ἐκπαίδευσή της ἀξιόλογη, ὥστε
ἡ λογοτεχνική αὐτὴ νέα συνεισφορὰ νὰ μὴν εἶναι μόνο ἡ μόνη, ὅπως καὶ ὁ
παρελθόν (1950-67) ὁλόκληρες γενιὲς ἀπὸ ἀνώνυμες
ἀνορθόγραφες καὶ ἀγράμματες μητέρες καὶ γιαγιάδες κάθε ἀντι-
δικτατορικοῦ κινήματος.
Ὅπως εἶναι ἡ παιδεία αὐτὴ ἔτσι καὶ ἡ μεγάλη φθορὰ
μετὰ τὸν ἐμφύλιο 60-67 καὶ σήμερα ἐπιχειρήματα τῆς
Παιδείας τῆς Δικαιοσύνης γιὰ κοσμήματα αὐτὴ ἡ φούστα πανω
θὰ τοῦ θρόνου. Καὶ ὅταν οἱ ἀγράμματοι ἀποπαίδευσαν
νὰ πύγαινον μὲ τὸν Παπαδόπουλο-Μαρκεζίνη
εἶναι μία γλωσσολογικὴ καμπύρα, ὁ ἄνθρωπος τὸ κατε-
φάγαν.
Ἀραγε τὸ κύμα τοῦ καραμανλῆ εἶναι ἱκανὸ νὰ αὐτο-
καταβάσῃ αὐτὴ τὴ φθορά; Καὶ μὲ πόσο λάσπα;
Ἡ τρίτη, καὶ τελευταία μάτιά ἀγράμματων, ἥτοι, εἶναι
ἡ ἴδια τοῦ τύπου. Δηλ. ἡ ἀνέγγιχτη ἀπὸ ἴδιους ὡρὲς στρα-
τιωτικὴ δικτατορία.
Καὶ ἔλαν καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι δικαιοῦ νὰ ὑπάρξει
μία καραμανλῆ εἴτε ἄλλη μία λογοτεχνικὴ χαραμάδα
τότε ἀρκεῖ νὰ δώσῃ θὰ ἀγράμματα ὅλη ἡ μία
τοῦ τύπου σύστεμα καὶ μονάκρη μία καὶ παιδεύτικη
ὀλίγα οἱ ἀγράμματοι θὰ μᾶς μας.
Σ' αὐτὰ ὅλα ἀπέτυχα — ἐπαναλαμβάνω τί αὐτὸ δὲν φαίνεται
λαμπρὸ βιβλίο — ἀρκεῖ νὰ ἐπιχειρήσουμε μία ἄλλη
μία φορά ὅτι:
Πρῶτον: οἱ ἀγράμματοι ταυτίζονται μὲ ὅλη ἐξουσία
βία ὅλα ἐξήλθαν. Ἐξήλθαν μονοπάτια ὅλα τὰ

Κέντρα ἀποφοίσεων.

Δεύτερον: Δεύ σιωπεύσω νά ἐγκαταλείψω τὴν Ἑλλάδα.

Τρίτον: Τό πιο πιθανό εἶναι ὅλα δὲν ἔχουν ἄλλο τρόπο νά ἐπιβάλουν τὴν ἐξουσία τοῦ ἐπάνω στό λαό μας παρά μόνο μέ τό νόμο τῆς βίας. Μεταβάλλοντας τὴν οὐσία τό λαό μας σέ ἀγέλη δούλων. Ὑπηκόων τῶν ἀμερικανό δουλῶν ἀξιωματικῶν.

Τέταρτον: Τό ἀμερικανόφιλο πολιτικό οἰκοδόμημα πού ταυτίζεται μέ τοῦ πολιτικοῦ ἀπροσώπου τῆς ἑλλ. ἀστικῆς τάξης δὲν ἔχει δυνατόσητα νά διαδραμάτισει, ἀκόμα καί ἀν τό ἤθελε, ρόλο ριζοσπαστικό. Ἀν τό κάμουν, στό μέλλον, μέ κέντρο βάρους τὴν ἀμερικανικὴ εὔνοια, τότε θα ἀνατραποῦν ἀναπόφευκτα ἀπό τό λαό. (Βλέπε Μαρμαρίνη). Ἀν πάλι ἐπιχειρήσουν νά παρέμβουν μέ κέντρο βάρους τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τοῦ ἑλλ. λαοῦ, τότε θά ἀνατραποῦν ἀπό τα δυναμικά ἐρείσματα τῆς ἐξάρτησης που αὐτοί οἱ ἴδιοι παράδωσαν στοῦς ἀμερικανοῦς καί φυσικά ἐλεγχόνται πλέον μόνο ἀπό τοῦς ἀμερικανοῦς.

Συμπέρασμα: Τελικά μένουν ἀντιμέτωπες – πρόσωπο μέ πρόσωπο – δύο δυνάμεις:

Ἀπό μιά πλευρά, οἱ ἀμερικανοί μαζί μέ ὅλο τό πλέγμα ἐξουσίας πού ἔχει πιά χαρακτῆρα βιαιοδυναμικό – στρατοκρατικό καί τρομοκρατικό.

Ἀπό τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ ἑλληνικός λαός ἀπογυμνωμένος ἀπό δικαιώματα, ἀπλός θεατής τοῦ καταποντισμοῦ

σὴ ἐθνικὴ τοῦ οἰκονομίας, συμφρέσει μιά ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια δικτατορίας ὡς σὴν ἔσχατη συνέπεια ἀπὸ σὴν διαχειτικὴ τοῦ μηχανισμοῦ σὴ ζέσης ἐξάρτησης. Δηλαδὴ εἶτε νὰ δεχτεῖ νὰ μίσει ὑπόβυλος κάτω ἀπὸ τὸ κνοῦτο τοῦ τελευταίου ἐκλεκτοῦ σὴ ἀμερικανοκρατίας σὴ ΕΣΑ! Εἶτε νὰ ἐπαναστατήσει!

Β. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ὅμως καὶ ἂν ἀκόμα ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς εἶναι ὀρθὸς, αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀναμετρηθεῖ σήμερα δυναμικὰ μὲ σὴν ἀμερικανοκρατία, σὴ χώρα μας.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα γιατὶ τὸ δίλημα ὑποτέλεια ἢ ἐπανάσταση δὲν μπορεῖ νὰ γίνει αὐτιλητὸ ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ λαοῦ μας. Καὶ δεύτερον γιατὶ καὶ ἂν καὶ ὅταν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς συνειδητοποιήσει – σὴ μεγάλη του πλειοψηφία – ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ πολιτικὴ τὸν αὐτιμετωπίζει σήμερα καὶ τὸν βλέπει μακρόχρονα σὰν ἕνα λαὸ ἐξαρτημένο σὴν κυρίαρχη θέλησή σης, ἀκόμα καὶ τότε γιὰ νὰ φτάσει στὸ σημεῖο νὰ αὐτιμετωπίσει δυναμικὰ σὴν ἀμερικανοκρατία, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξαστραλισθοῦν πολλὲς προϋποθέσεις.

Εὔκολα διαπιστώνεται ὅτι ὁ ἑλλ. λαὸς εἶναι ἐξ αὐτικειμένου ἔναντα σὴν ἐξάρτηση. Καὶ ὅτι μὲ σὴν ἐξάρτηση δὲν μπορεῖ νὰ συνδέεται – κυρίως μὲ οἰκονομικὰ καὶ προσωπικὰ συμφέροντα – παρὰ μονο μιὰ ἀπειροελάχιστη μειοψηφία. Ὅπως ὅμως εἶναι γνωστὸ, ἀπὸ σὴν αὐτικειμενικὴ θέση ἐπὶ σὴν ὑποκειμενικὴ τοποθέτηση, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόσταση.

Ἐπίσης, μπορεῖ σήμερα ἡ προσωμοφία τοῦ ἐξω φασοῦ νὰ εἶναι καὶ ἐξ ὑλοκεραίου ἐνώπιον τῶν στρατοκρατικῶν δικτατορίων· ἀλλὰ ὁ σφυγμὸς ὅμως ποὺ ὁ ἀντιδικτατορικὸς ἀγώνας θὰ λάμψει χαρακτηρίσει ὁ ζητᾶται ἀντιαμερικανικός — ἀντιμπεριαλιστικὸ καὶ κατοι ὀνείρεια ταξικὸ - ἀντικαπιταλιστικὸ, τοῦτ λέγει νὰ πληρώσῃ νὰ δώσῃ ἕξι ἕνα μήνυμα κορμοῦ τοῦ φασοῦ, τὸ ὁποῖο συνθετικῶς, ἀπὸ σήμερα εἶναι ἐνάντια στὴ δικτατορίαν, ὄχι μόνο νὰ μὴν ἀκολουθῇ τὸ κίνημα αὐτὸ κατοι ὡς ἐπιτέλους, ἀλλὰ καὶ πιθανὸν νὰ νὰ στραφεῖ ἐνάντιόν του.

Κι αὐτὸ γιατὶ πολλοὶ ἔβγαιναν ἄκομα ἀκεφοῦσαν τὴ Δεξιὰ καὶ τὸ κέντρο, ἀκόμ οἱ ἡγέτες τους, ὅπως ἀπόψινα ἡ μιὰ μηχανὴ ὅμως ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ φασοῦ βγῆκε τὸ μήνυμα τῆς ἐξαφάνισης καὶ φυσικὰ μιᾶς ἀριστερᾶς, τὴν ὁποία πιθανὸν εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται — ὅλως τὸ ἐναντίον καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ — μέσα ἀπὸ τὴν ἐξουσία ὁπλοφορία καὶ τὶς ἀρετὲς τῆς, λέγω τῆς ἀριστερᾶς.

Τὰ ἀνδήματα ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ καὶ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ — ἀκόμ φανέβαζαν μὲ μανούβρα ἐντελῶς οἱ φασιστὲς καὶ οἱ ἐργάτες στὸ Πολυτεχνεῖο — ἦταν τεχνικὰ ἀνδήματα ταιριαστά. Ἐπομένως δὲν θὰ πρέπει νὰ πληρώσῃ ἀπόψε τὴν πολιτικὴ εὐθύνη ἡ ἐξω. αὐτὴ τὴν ταξικὴ καὶ τοὺς ἀκεφοῦσιους. Ἦσα - ἦταν λιγάκι ἔξω κάποιο σταυλὸ καὶ σήμερα, ἀπὸ τὰ πολιτικὰ μὲ ὅλη τὴ δύναμη, ἀναπτερώνοντας μέσα της ἀεροβάτης φασιστὲς ὀνείρους. Καὶ θὰ πρέπει νὰ τὰ δοῦμε ἀπὸ πιὸ σιωπὴ τὸ ποιὸς καὶ ποιὲς τέτοιες δυνάμεις ἔπαιξε ἄκομα καὶ ἐπιρρεάζουν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τὰ αἰσθητικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Νοέμβρη ὅμως ὁ κρίσιμος βαθμὸς τῆς ἀνάλυσης τοῦ ἐχθρικοῦ φασισμοῦ ἀπόρριψη τῆς ἀριστερᾶς.

σῆς ἐθνικῆς τοῦ οἰκονομίας, σπρωγμένος κατ' ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια δικτατορίας ὡς σὺν ἔσχατη συνέπεια ἀπὸ σὺν διαλεκτικῆς τοῦ μηχανισμοῦ σῆς ξένης ἐξάρτησης. Δηλαδὴ εἶτε νὰ δεχτεῖ νὰ μείσει ὑπόβυλος κάτω ἀπὸ τὸ κνοῦτο τοῦ τελευταίου ἐκλεκτοῦ σῆς ἀμερικανοκρατίας σῆς ΕΣΑ! Εἶτε νὰ ἐπαναστατήσει!

Β. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ὅμως καὶ ἂν ἀκόμα ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς εἶναι ὀρθός, αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀναμετρηθεῖ σήμερα δυναμικὰ μὲ σὺν ἀμερικανοκρατία, σὴ χώρα μας.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα γιατὶ τὸ δίλημα, ὑποτελεία ἢ ἐπανάσταση δὲν μπορεῖ νὰ γίνει αὐτιλητὸ ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ λαοῦ μας. Καὶ δεύτερον γιατὶ καὶ ἂν καὶ ὅταν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς συνειδητοποιήσει – σὴ μεγάλη τοῦ πλειαγηφία – ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ πολιτικὴ τὸν αὐτιμετωπίζει σήμερα καὶ τὸν βλέπει μακρόχρονα σὰν ἕνα λαὸ ἐξαρτημένο σὺν κυρίαρχη θέλησή σης, ἀκόμα καὶ τότε γιὰ νὰ φτάσει στὸ σημεῖο νὰ αὐτιμετωπίσει δυναμικὰ σὺν ἀμερικανοκρατία, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξασφαλισθοῦν πολλὲς προϋποθέσεις.

Εὔκολα διαπιστώνεται ὅτι ὁ ἑλλ. λαὸς εἶναι ἐξ αὐτικειμένου ἔναυπα σὺν ἐξάρτησης. Καὶ ὅτι μὲ σὺν ἐξάρτηση δὲν μπορεῖ νὰ συνδέεται – κυρίως μὲ οἰκονομικὰ καὶ προσωπικὰ συμφέροντα – παρὰ μονὸ μιὰ ἀπειροελάχιστη μειοψηφία. Ὅπως ὅμως εἶναι γνωστό, ἀπὸ σὺν αὐτικειμενικὴ θέση ἐπὶ σὺν ὑποκειμενικὴ τοποθέτηση, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόσταση.

Β. ΟΞΥΝΗΛΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ε ΣΥ ! Βγῆ κι ἐσὺ

Ἐπίσης, μαρεῖ δίμηρα ἡ ηγεσομηφία τοῦ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἐξ ὑποκειμένου ἐνώντια στὴν στρατοκρατικὴ δικτατορία. Λυπᾶ ὅτι σήμερα ἔρως τοῦ ἀντιδικτατορικοῦ ἀγώνα θὰ λάμψει χαρακτῆρα ὁριζόντια ἀντιαμερικανικὸ — ἀντιιμπεριαλιστικὸ καὶ κατοι νενέλια ταξικό — ἀντικαπιταλιστικό, τότε λέπτει νὰ πειρεπῆμε νὰ δοῦμε ἀπ' ἐνα μήκρο κορμαὶ τοῦ φαινομένου, τὸ ἀντιδικτατορικό, αὐτὸ δίμηρα εἶναι ἐνάντια στὴ δικτατορία, ὄχι μόνο νὰ βγῶ ἀκολουθεῖ τὸ κίνημα αὐτὸ κατοι ἀπ' ἐμπειρικοὺς, ἀλλὰ καὶ μαθαίνει νὰ στράφει ἐνάντιόν του.

Κι αὐτὸ γιατὶ πολλοὶ ἔλληνες ἄκομα ἀκολουθοῦν τὴ δεξιὰ καὶ τὸ κέντρο, ἀπὸ οἱ ηγέτες τους, ὅπου πειπαίνουν ἀπὸ μήκρὴ ὄψη. Ὅπως οἱ ηγέτροποι τοῦ φαινομένου βγῆκε τὸ μήνυμα ὅτι ἔφαγαν καὶ φυσικὰ μήτε ἀριστερὰ, τὸ ἀπὸ μαθαίνει ἐπίσης ὅτι θὰ ἀποπεμφθῶ — ὅλως τὸ ἐναντίον καὶ ἀπὸ λαθρῆθη — χάνω ἀπὸ ὅπως ἐξ ἀφανῶν ὀργάνωση καὶ τὶ ἀριστερὰ τὴ λεγόμενη τὴ αἰρετικὴ.

Τὰ ἀντίμετρα ΕΞΩ οἱ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ καὶ ΔΙΑΪΚΗ ΕΞΩΣΗ Α — ἀπὸ φανέβαζαν μὲ μανούβρα ἐνῶσεις οἱ φασιστὲς καὶ οἱ ἐφεδρεῖς ἀπὸ Πολυτεχνεῖο — ἐνῶσεις τεχνικοὶ ἀντίμετρα τοῦ φασισμοῦ. Ἐπομένως δὲν θὰ ἀρκεῖ νὰ πειρεπῆμε ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἀναρρώπιση τῆς ἐξέλ. αὐτὴ τὴν τάξη νὰ τὸ ἀπὸ μόνο. Ἴσα - ἴσα νὰ ἀπὸ κύριο στοιχεῖο καὶ ὅμως, θὰ τὸ λαμβάνω μὲ ὅρια τὴ σχέση μὲ δύναμη, ἀντιπειρώνοντας μόνο τὴν ἀριθμητὴ φασικὴ δυνάμεις. Καὶ θὰ ἦταν φασὶ νὰ τὸ δοῦμε ἀπὸ τὴν ὅπλα ὅπως τὸ πόσες καὶ ποιὲς τέτοιες δυνάμεις μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐπιστρατεύσουν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ αἰρετικὸ γεγονὸς τοῦ Νοέμβρη ὅμως ὅτι κρίσιμο βαθμὸ τὴν ἀντίδεση τοῦ ἐξ ἀφανῶν φασισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ.

Η αδιάκοπη ενότητα των αντιμνημονιακών και των πρώην αριστερών της κατά του λαού, και ιδιαίτερα κατά της εξουσίας Τσίπρα, δείχνει ότι η ένταση, μπορούσε ίσως αυτό να δημιουργεί η εμπειρία του εξωλαϊκού της εμπειρίας και της λυμεκρατίας καθώς και τα όλεθρα της σοβαρά λαϊκής, απολογίας η ίδια, σαν τεχνικό καταγώγιο, των λαϊκών της αίρεσης πραγμάτων. Στόχος της ήταν να προλειάνει το λαό, ώστε να μπορέσει να παραγάνει σε αγρή αστρατοκρατική δικτατορία.

Ελπίζουν ότι ο ίλιγγος αυτό έπαιξε σίγουρα το κύριο ρόλο της σύγχρονης. Κανένα δεν είναι αξιόλογα ο βαθμός αντίθεσης ορισμένων των εξωκοινωνικών - λαών κατά της εφαρμογής της αντιμνημονιακής πολιτικής.

Αν αγνοήσουμε αυτόν βαθύτερο χαρακτήρα της σύγχρονης τότε η λαϊκή της αντίστασης κατά της δικτατορικής κινδυνεύει να βρεθεί έξω από τη γραμμή των μαζών και πλαίσια της έξωκοινωνίας.

Δυστυχώς παραδείγματος όχι ο ίδιος ο λαός, η αντιμνημονιακή του αγωνία, έχει αυτά τα σύγχρονα σύνδρομα βαθύτατα αντιμνημονιακά. Εδώ όμως δεν αρκεί να υπογραμμισθεί το γεγονός ότι αυτό τα σύνδρομα ως λαϊκή αίρεση, υπάρχει κίνδυνος αλλοίωσης.

Και γ' αυτό, το λόγο ακριβώς δεν πρέπει να υπάρχει αντίθεση ανάμεσα στη δύο διαστάσεις. Δηλαδή τον αντιμνημονιακό σαν σύνδρομο – και τον αντιμνημονιακό σαν λαϊκή συνείδηση.

Σήμερα π.χ. εμφανίζονται και αντιμνημονιακοί όλοι οι χειρότεροι λαϊκοί. Όμως ο αντιμνημονιακός τους δεν είναι αρνητικό σύνδρομο της αντιμνημονιακής πλειοψηφίας

σοβε ἀκόμα καὶ σὴ ἀμερικανικῆς κυριαρχίας. Σὴ χώρα μας. Ἀλλὰ μόνο διαφωνία γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἀμερικανοὶ ἐφαρμόζουν τὸν κυριαρχικό τας ρόλο σήμερα σὴ χώρα μας. Δηλαδὴ εἶναι αὐτιαμερικανισμὸς ποὺ ἀποβλέπει σὸν ἐξωραϊσμὸ σὴ ἐξάρτησης καὶ ὄχι σὴν κατάργησή σης.

Ὅμως μέσα σὴ σημερινὴ συνθῆκες σὴ στρατοκρατικῆς δικτατορίας, κι' αὐτοῦ τοῦ τύπου ὁ αὐτιαμερικανισμὸς αὐστελεῖ στοιχεῖο δεῖκο. Φτάνει νὰ μὴν ξεχνιέ τὸ λαὸ μας.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶναι ἀπαραίτητο νὰ φωτίζομε ἀκούραστα τὸν ἀληθινὸ τὸν χαρακτῆρα. Δηλαδὴ σὴν ἀληθινὴ πολιτικὴ τὸν διάσταση. Που ἔχει δὸ κύρια σκέλη: Τὸ πρῶτο, εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ σὴ χώρας ἀπὸ τοὶ δεσμοὶ σὴς ξένης ἐξάρτησης καὶ τὸ ξήλωμα ὁλόκληρου τοῦ πλέγματος σὴ ὑποτέλειας. Τὸ δεύτερο εἶναι ἡ αὐτικατάσταση σὴς σημερινῆς ἐξουσίας μὲ σὴν λαϊκὴ κυριαρχία.

Διαπιστώνουμε ἔτσι ὅτι ἐνὼ ὁ ἐχθρικὸς λαὸς βρίσκεται σὴ μεγάλη τοῦ πλειαγωφία ἐξ αὐτικειμένου αὐτιμέσωπος πρὸς σὴν ἐξάρτησης καὶ κατέχεται ἀπὸ αἰσθήματα αὐτιαμερικανικά, ἀπὸ σὴ μιὰ πλευρὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπηρεάζεται πολιτικὰ ἀπὸ τοὺς ἀστοὺς πολιτικοὺς ποὺ αὐήκουν σὸ χῶρο σὴ ἐξάρτησης, ἐνὼ ἀπὸ σὴν ἄλλη. Δὲν διαθέτει αὐτὴ σὴ σιγμὴ πολιτικὴς δυνάμεις που νὰ ἐκφράζουν πιστὰ σὴν ἰδεολογικοπολιτικὴ πλατφόρμα σὴν κοινωνικῆς δυνάμεων σὴς αὐτι-ἐξάρτησης.

Φυσικά αὐτός ὁ ἱστορικός ρόλος (ἔπεφτε καὶ πέφτει τοῦ ὥρους τῆς ἔλλειψης Ἀριστερᾶς.

Νομίζουμε ὅτι σήμερα — κατὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῶν γεγονότων — φαίνεται καθαρά ὅτι οἱ δυνάμεις τῆς ἔλλειψης Ἀριστερᾶς εἶναι τελικὰ αἰχμάλωτες τῆς παλαιᾶς ἀνάλυσης καὶ πολιτικῆς πρακτικῆς, ὅλων τῶν ὑπεύθυνων καθοδηγητικῶν τῆς ὀργάνων, που παρέλειψαν νὰ συνδέσουν ἀποφασιστικὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀλλαγῆς — δηλ. τῆς δημοκρατικῆς ἐπαναστάσεως — μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ἐξάρτησης. Τὸ πιὸ τραγικό, γιὰ τὸ δυνάμεις τῆς ἔλλειψης Ἀριστερᾶς, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὀργανωτικὴ τῆς πολιτικὴ σπερίχθηκε ἐπάνω σὰ βεβαιότητα ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ σύστασιν ἀλλαγὴ μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐξάρτησης. Ἔτσι ὅλα τὰ πρόσωπα, παλιὰ καὶ καινούργια, οἱ μηχανισμοί, οἱ λειτουργίες, ἀπόμα καὶ ὁ μηχανισμὸς σκέψης καὶ ὀργάνωσης, βρῆκαν τὸ φῶς τῆς μέρας. Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο ἡ ἀνάλυσιν σοβαρῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοβουλίας καὶ ἱδρύσης χωρὶς νὰ κινδυνεύει νὰ τσακιστεῖ τὸ σύνολο σχεδὸν τοῦ σοβιχικοῦ δυναμικοῦ ἀπὸ τῆς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. Αὐτὴ ἡ βασικὰ λαθεμένη ἀνάλυσις γιὰ τὴν μορφὴ τῆς ξένης ἐξάρτησης καὶ τὸ ρόλο τῆς Ἀριστερᾶς ὁδήγησε ἐπίσης τὴν ἔλλειψη σύστασιν καὶ σοβαρῆς ἰδεολογικῆς πολιτικῆς προετοιμασίας (ὄχι μόνο τῶν μαζῶν ἀλλὰ καὶ τῆς ἴδιας τῆς Ἀριστερᾶς) γιὰ τὴν ἀναπόφεικτη συγκρούσιν τοῦ ἐλλειποῦ λαοῦ μὲ τὴν ἀμερικανοκρατία.

Και αν υγάζωμε καλά θα δούμε ότι οι δαιμονίες και τεχνικά οι δαυπάσεις, που παρέλυσαν στο δάσημα αυτό σις δυνάμεις της ελληνικής Αριστερά, έχουν τις ρίζες τους μέσα στην εσφαλμένη, κατά τη γνώμη μας, χάραξη της στρατηγικής, που σήμερα μιά τα γεγονότα δείχνουν καθαρά, ότι πέρνα αναγκαστικά μέσον από τη συγκρούση του ελληνικού λαού με ὁδηγό την Αριστερά, με την αμερικανοκρατία.

Πιστεύουμε ότι οι μυστάνες δυνάμεις της ελληνικής Αριστερά, είναι δυνατόν να συνεκυθούν γύρω από μιά καινούργια στρατηγική που θα συνδέει οργανικά και αναπόσπαστον την δημοκρατική επανάσταση με το τέλος της εξάρτησης.

Η συσπείρωση την δυνάμεων της ελληνικής Αριστερά γύρω από μιά ευνιαία στρατηγική και η χάραξη μιάς ευτέλεις καινούργια οργανωτικής τακτικής είναι ο μονος δρόμος ώστε ο εργαλόμενος ελληνικός λαός που μαστίζεται από τις οικονομικής ~~[illegible]~~ κοινωνικής και πολιτικής συνθήκης που επιβάλει η ξένη εξάρτηση, να αποκτήσει τη δυνή του ιδεολογική και πολιτική εκφραση και τον δικό του πολιτικό οργανωτικό μηχανισμό.

Μιά αλλα λόγια θα του προσφέρει το οργανο πάλης που του λείπει τραγικά αυτή τη στιγμή ώστε να αντιμετωπίσει και να νικήσει τους τυραννους του, ντόπιους και ξένους.

Όλως ελίσσει θα βαθύσει τις μεγάλες μάλες και συνειδητοποιήσων ότι η λύση όλων των βασικών προβλημάτων που δοκιμάζουν τη χώρα μας, συνδέεται άμεσα με το τέλος της αμερικανοκρατίας.

Η ιδεολογική μας λύμωση με κύριο όργανο τη λυσσαλή δράση μέσα σε όλους τους τομείς και τα ελίσσεια του Μέσωνου της λυσής, θα αποβλέπει σταθερά στη συνεχή κορύφωση της σύγκρουσης, ανάμεσα στις δύο κορίαρχες δυνάμεις και ιδεολογίες: της εξάρτησης και της αντιεξάρτησης.

Θα πρέπει και βαθύσουμε όλους αυτούς που βρίσκονται τοποθετημένοι "εξ' αντικειμένου" ενάντια στην εξάρτηση και μερδίσσουν τελικά απο την πολιτική της αντιεξάρτησης.

Με άλλα λόγια και συγκροτήσουμε το Μέσωνο της αντιεξάρτησης και και μην αφήλουμε τους πολιτικούς εκπροσώπους της εξάρτησης και παραδόξου – αυτόμα και με συνθήματα αντιαμερικανικά – τους ελλήνες εργαζόμενους που η φυσική τους τοποθέτηση είναι η αντιεξάρτηση που μονο η Αριστερά μπορεί και εκφράσει πιστά και αξιθινά.

Θα χτυπάμε, καθε φορά, τη μορφή εξουσίας με την οποία η εξάρτηση προσπαθεί και υποδουλώνει καθε φορά το λαο. Χωρίς να παραμιλόμε και συνδέομε, καθε φορά, την εξουσία που φαίνεται με την εξουσία που κρύβεται, δηλ. τους αμερικανούς.

Θεωρούμε ὅλι ὁ μοναδικός τρόπος για νά αὐτιμεσωπίσουμε
ἀπὸ θέσι ἰσχύος, τὴν ὀλιμερικανοκρασία, τὰ καθὲ φάσι
τοῦ ἀγώνα, καὶ φυσικά, ἀκόμα περισσότερο, τὴν τελεω-
τική, εἶναι ὁ ὀργανωμένος λαός, τὸ παλλαϊκό μέτωπο,
καθολιγημένος ἀπὸ τὸν πρωτοπόρο πολιτικὸ φορέα, δηλ.
τὴν Ἑλληνικὴ Ἀριστερά, συσπειρωμένη γύρω ἀπὸ μιά νέα
στρατηγική πού νά ἐπιφράζει πιστά τις δυνάμεις τῆς
αὐτιεξάρτησης.

Αἱ δυνάμεις αὐτές, πού πρέπει νά αὐτιπροσωπεύουν τὸ
90% τοῦ ἑλλ. λαοῦ, μπορεῖ νά μὴν ἐπιφραστοῦν
τελικά (ὅταν καὶ ἐφ' ὅσον ἐπιφραστοῦν) ἀπὸ ἕνα
μοναδικὸ πολιτικὸ φορέα.

Γιατί μέσα στὸ ἴδιο στρατόπεδο τῆς αὐτιεξάρτησης, συνυ-
πάρχουν πολλὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ τάξεις,
μὲ διαφορετικὰ συμφέροντα, πού ἀναγκαστικὰ θὰ
ἐπιφραστοῦν μὲ διαφορετικὰς πολιτικὰς φορεῖς.

Φιλοδοξία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς, πού συμπίπτει
μὲ τὴν ἱστορικὴ τῆς ἀποστολή, εἶναι νά συνενώσει γύ-
ρω τῆς τῆς πρωτοπόρες κοινωνικὲς δυνάμεις: τὴν ἐργατι-
κὴ τάξη καὶ τοὺς συμμάχους τῆς, τὰ ἱστορικὰ
φιλοφόκ, ἀγρότες καὶ ἐργάτες τοῦ πνεύματος
καὶ τῆς τέχνης.

Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ ἑξήμισυ χρόνια δικτατορίας
εἴδαμε ὅλι ὑπάρχουν δυνάμεις ἀκόμα καὶ μέσα
στὸ χῶρο τῆς ἀστικῆς τάξης, πού διαστρώντας
τὴν αὐτίθεσί τῆς πρὸς τὴν ἐργατικὴ τάξη, ἐντου-

του συνειδητοποιεῖ ὅτι ἡ κυριαρχία αὐτῆς τῶν πορα-
φύρων καὶ λιλιπούτων ἐξέλιπε, ἔτσι ἡ αὐτῆς τῶν ἐξ-
δεσμῶν ἀχλὺς ἀπομυθοποιεῖται. Γιατί τὸ ἔργο αὐτὸ
οἱ δυνάμεις αὐτὲς ἀποτελοῦσαν ἀδιάλειπτα καὶ ἐνεργο-
ποιοῦσαν μέσω τῶν κρατικῶν λογισμῶν ψυχῆς στὴ
αὐτιστικὴ τοιχῆς, ἀπὸ ὅπως εἴδαμε ὁ εἰσαγγελικα-
νισμὸς τοῦ φωσφόρου ἐπεξεργάζεται τὴν ἐφηβοπορεία
καὶ ὄχι ἁπλῶς ἐξαίρεσης τῆς ἐπιτηρητικαρατίας.
Ἡ νέα ἐξουσία Ἀριστερᾶ δοκιμάζει βασίζει τὸν ὄγκο αὐ-
θαιρεσιῶν τῆς τὴν ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τοιχῆ, τὴν
ἀγροτιὰ, τὴν ἀνεπαρκῆ λειτουργεία καὶ τὴν
μεταπολιτευτικὴ ἐξ ἴσου πλουτία. Χωρὶς τὸ
μέγεθος αὐτὸ καὶ ἐπιλογὴ ἡ ἀσφαλὴ ἀπεργοσία
τὰ κάθε δικαίου νὰ ὀφείλεται ἐνεύτια ὑπὲρ
τῆς ἐφαρτίας. Ἔστω καὶ ἂν δίπλα οἱ χιλιόμορφοι μάνδρες
θρησκευτικῆς ἰδιοτυπίας λαμφῆς.
Ζοῦν μιὰ τέτοια κοινοτόμος βασὶς ποὺ ἀπεργα-
ία μπορεῖ νὰ μὴν τὸ τρίτο ἀλλὰ ἀρνηθεῖ
ἡ Μικρὴ ἀναπνευστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Φοιτητῶν –
Ἔφραμε, ἄμεσ. ΚΑΤΩ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ –
ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ – ΛΑΪΚΗ ΕΥΡΙΑΡΧΙΑ.
Σήμερα ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ὑπάρξει τὸ ΕΘΝΟΝΤΙ-
ΤΣΙΟ ΟΡΓΑΝΟ ποὺ θὰ κατεύθυνε τὸν ἀγῶνα
τῶν ἐξεγερμένων καὶ τὶς ἀρνητολογικὲς ἀπόψεις
τῆς βάσης αὐτῆς τῆς ἀρχῆς.

·Δο·

Αύριο ή ένωσις μπορεί νά πραγματωθεί μόνο σύμφωνα σέ κείνες τις αρχές πού βασικά εκφράζουν κοινά ταξικά συμφέροντα δηλ. τά συμφέροντα του εργατικού μπλόκ όπως τό συνέχισαν τελικά σήμερα μέσα στή χώρα μας οι επαναστατικές ενέργειες, οι μαζικές αντιδράσεις και τά ιστορικά γεγονότα

Πιστεύουμε ότι τά Νοεμβριανά αποτελούν στροφή μέσα στήν εθνική ζωή τής χώρας.
Ο λαός έδειξε ότι κρύβει μέσα του μεγάλη επαναστατική δύναμη. Ο εχθρός έδειξε ότι είναι αδίστακτος.
Έτσι για πρώτη φορά, μετά τήν επιβολή τής δικτατορίας, περάσαμε στην ομαδική δολοφονία.
Τό ερώτημα πού μπαίνει μπροστά μας αυτές τις μέρες είναι: Ποιά θά πρέπει νά είναι ή απάντηση τού λαού;
Ιδιαίτερα στην περίπτωση πού φανεί καθαρά — κι αυτό είναι ζήτημα λίγου χρόνου — ότι οι Αμερικανοί, πού έχουνε πολιτική δικτ…, έχουν αποφασίσει νά διαιωνίσουν τόν νόμο τού τανκς; Και μάλιστα στήν πλέον ωμή και αισχρή του μορφή δηλ. στήν ανοιχτή δολοφονία;
Ίσως τό πιό επιτακτικό πολιτικό πρόβλημα τής στιγμής είναι νά αναλυθεί και νά συντομευθεί διατυπωμένα ή απάντηση τού λαού πού πρέπει τώρα να φτάσει πού όχι μόνο σε μέγεθος, πάντως σέ χαρακτήρα και σε ανάλογα τή δυναμική πρόκληση τού εχθρού.
Με άλλα λόγια με το σύνθημα και κατεύθυνση "Τιμωρία στούς δολοφόνους τού λαού" θά απαντήσει δικαιοσύνη και τελικά θά επιβάλει ο

2.

ἴλιος δικαιοσύνη.

Ἔτσι αἰσὺ τοῦ δρόμου τῆς τιμωρίας τῶν δολοφόνων, τῶν βασανιστῶν, ἀνακριτῶν καὶ καθὲ λογῆς ὑπευθύνων καὶ συνεργῶν, θὰ μπούμε σιγὰ σιγὰ στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς οὐσιαστικῆς ἀντίστασης στὴ δικτατορία καὶ τῆς προετοιμασίας τῆς σύγκρουσης μὲ τὴν ἀμερικανοκρατία.

Αὐτὴ ἡ νέα τακτικὴ δὲν ἔρχεται τυχαῖα. Καὶ καθὼς δὲν μπορεῖ νὰ κατηγορήσει τὴν Ἀριστερὰ ὅλη βιάζεται ἢ ὅλη πιγαίνει μπροστὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα. Ἔτσι σήμερον ἡ ἔγχυμη Ἀριστερὰ ἔχουλας ~~[illegible]~~ μεγάλες ~~[illegible]~~ εὐθύνης ἀπέναντι στὸν ἐργαζόμενο ~~[illegible]~~ ἔγχυμη λαὸ ἔθαν ἀνοχρεωμένη νὰ περιμένει καὶ νὰ ἀμπαλαγεστεῖ καθὲ δυνατόσητα ἐξελίξεις πρὸς ὁποιαδήποτε μορφὴ πολιτικοποίησης τῆς ἐξουσίας. Γιατὶ κυρίαι τῆς φροντίδας εἶναι νὰ ἀποφευχθοῦν, ὅσο εἶναι δυνατοῦ, οἱ βαρείες θυσίες γιαὶ τὸ λαὸ μας. Κι' ἀκόμα γιατὶ εἶχε καὶ ἔχει τὴ βεβαιότητα ὅλη οἱ συνθῆκες ἀκόμα καὶ τῆς πιὸ ἀνώλεσης πολιτικοποίησης καὶ φιλελευθεροποίησης τῆς ~~[illegible]~~ ἐξουσίας τῶν σημερινῆς ἐγχαῦλας, προσφέρουν μιὰ πολὺ πιὸ εὐγενὴ ἀφεσηρία γιὰ τὴν ὀργάνωσις λαϊκῶν ἀγωνῶν. Καὶ φυσικὰ βοηθοῦν σημαντικὰ τὴν ὀργάνωσις τῶν λαϊκῶν δυνάμεων γιὰ τὴν τελικὴ τῆς σύγκρουσις μὲ τὴν ἀμερικανοκρατία.

Ἐξ' ἄλλου τὸ γεγονὸς ὅλη ὁ ἴλιος ὁ ἀντίσταλος ἔθαν προσεκτικὸς, ἀποφεύγοντας νὰ χύσει

προκλητικά αἷμα, δημιουργοῦσε μέσα στὴν μᾶζες ἕνα κλίμα αὐτίθετο πρὸς τὴν ~~[illegible]~~ μορφὴ βίας. Γιάντο καὶ ἡ σφαγὴ τοῦ Λαμπεχνείου ἀποτελεῖ ὁρόσημο. Γιατὶ ἀποδεσμεύει τὴν πρωτοπόρες λαϊκὴς δυνάμεις ἀπὸ τὴν ψυχολογικὴ ἀναστολές.

Δὲν εἶναι ὁ λαὸς που χτύπησε πρῶτος.

Ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια στυγνῆς στρατοκρατικῆς δικτατορίας, χρόνια διώξεων καὶ βασανισμῶν, ἀσχημονιῶν καὶ ἐμπαιγμῶν ἀφοῦ ἐπεχείρησαν νὰ ποτίσουν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν τιμὴ ἑνὸς τῆρα τοῦ χτυποῦν δυλοφονικά.

Ἂν αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμὴ, ἡ Ἀριστερά, ἀγνοήσει τὴν ψυχολογία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ που θέλει νὰ ὑπάρξει ὑπερήφανη καὶ ἀγωνιστὴς ἀπαύστησε τὴν πρόκλησε τῶν στρατοκρατῶν, τότε κινδυνεύει νὰ μείνει πίσω ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Ὥστε ἡ ἱλ. πολιτικὴ συνοικοῦ καὶ εὐθύνη που ἔκη χθὲς ἀμόμα μᾶς ~~[illegible]~~ ὑποχρεώνουν – γιὰ τοὺς λόγους που ἐπεθυκαν ~~[illegible]~~ – νὰ εἶμαστε συνεπιτικοὶ καὶ προσεκτικοὶ ὡς πρὸς τὴν μεθόδου δράσης, σήμερα μᾶς ὁλιγοῦ ἀναπόφευκτον σὴν νέα πολιτικὴ γραμμὴ τῆς Ἀριστερᾶς, πὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δίχῃ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῆς δυναμικῆς συγκρούσης τοῦ παλλαϊκοῦ μετώπου ~~[illegible]~~ μὲ τὸ σύνολο τῶν μηχανισμῶν τῆς ἐξάρτησης. Ἕνας τὴν ἐκδίωξη τῶν ἀμερικανῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν θρίαμβο τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

Γ. Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ὁ κύριος αὐτίκαλος μας εἶναι ἡ ξένη ἐξάρτηση, ἡ ἀμερικανοκρατία.

Ὁ στρατηγικός μας σκοπός εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τῆς χώρας μας ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ ἡ καταστροφὴ ὁλοκλήρου τῆς ~~ὁ~~ δομῆς καὶ τοῦ πλέγματος τῶν σχέσεων ἐξάρτησης πρὸς ἐπιβάλαν οἱ ἀμερικανοί, τὴν χώρα μας.

Μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν ξένων ἡ ἐξουσία θὰ περιέλθει στὸν ἴδιο τὸν ἑλληνικὸ λαό.

Σήμερα, ἡ συνταγματικὴ πλειοψηφία τῶν ἐπιπροσώπων τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου, εἶναι διαβρωμένη ἀπὸ τοὺς μηχανισμοὺς τῆς ξένης ἐξάρτησης - ὅλες οἱ μορφὲς διαμωβρνησης - ἰδιαίτερα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση στὰ 1944 - πρὸς δυκιμαίσσηκαν ἕως τώρα ἀποβλέπουν στὴν ὑποδούλωση τοῦ λαοῦ καὶ στὸ ἐξυπηρέτησης κυρίως τῶν οἰκονομικῶν καὶ στρατηγικῶν συμφερόντων τῶν ξένων.

Ἑπομένης, ἡ ὀργάνωσι τοῦ λαοῦ ἀπὸ τῆς δυνάμεις τῆς ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς, σήμερα, θὰ πρέπει νὰ ἔχει δύο παραλλήλους στόχους καὶ λειτουργίες: Ὁ πρῶτος θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἰδεολογική, πολιτική καὶ ὀργανωτική τοῦ προετοιμασία γιὰ νὰ ἐπιδιλώνει κάθε στιγμὴ τῶν βαθειὰ τοῦ ἀστίθεσι πρὸς τῶν στρατοκρατικὴ δικτατορία καὶ γιὰ τῶν τεχνικὴ τοῦ ἀναμέτρηση μὲ τὸν ξένο παράλυνα καὶ τοὺς ντόπιους πρακτορές του. Ὁ δώτερος θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐπιστημονική, πολιτισμή, ἰδιολογική καὶ πολιτική ζύμωση μὲ πρωταγωνιστὴ ~~[illegible]~~ τῆς ὀργανωμένης δυνάμεις τῆς Ἀριστερᾶς, τῶν πρωτοπόρα μας νεολαία καὶ ὅλο τὸ ζωντανὸ κομμάτι τοῦ λαοῦ μας

ד. ה תאריך לא תאם לסיבה מאחר ומאחר

24

σχετικά μὲ τὴν ἀξιολογικὴ ἀφορμὴ ποὺ δίνει ἡ λαϊκὴ
καὶ ἔξουσία τῆς ἔκλεψε ἡ, μᾶλλον ἀνοχύρωση τῆς ἔξουσίας
καὶ ἀπὸ ἀντιδικὴ ὄψη τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἔξουσίας καὶ
ἔξουσίας ἐξουσίας.

Ἕνα σήμερα ἡ ἐργατικὴ πείρα μᾶς δίδαξε ὅτι ἐπίσης
λάθος καὶ ἡ ὀργάνωση καὶ ὀργάνωση οἱ πλατειάστατες
ἀνάγκες ἔτσι οἱ ἡμέρα ἔχει ἀπὸ ἡμέρα ἀπὸ ἡμέρα ἀπὸ ἡμέρα
ὅσο ὅλο ἐπιλογὴ ἐπιμόρφωσης, οἱ ἐξισωτικὰ μηχανι-
ὁροὶ τῆς ἡγεσίας, ἔχουν καταλήξει καὶ χαμηλὰ
καὶ ὁλοκλήρο τὸ πλατειάστατο ἀνάγκης ἡ ἀπὸ ἡμέρα
ἐξόφλησε καὶ ἐξίσης Ἀριστερά.

Ἕνα ἐὰν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀνάγκης ἐγκαινιάσουν
μιὰν ἐντελῶς νέα τακτική, ἀπὸ νὰ ἀκριβῶς ἑαυτὸν
κέρδισης καὶ χαμοῦ ἀπὸ ἐκτὸς τοῦ ὀργανικοῦ καὶ
ἀξίας.

Ἐπομένως ἡ ζητούμενη ἀλλαγὴ στὴν τακτικὴ θὰ ἐπανα-
στατικὴ ἀνάγκης ἀποτελεῖ βασικὴ πολιτικὴ ἀνά-
γκη. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἡ σοβαρὴ πολιτικὴ ἀπόφαση
ἐκεῖνο τὸ μεθόδευμα ὅτι νέα στρατηγικὴ καὶ
ἀπὸ καινούργια ἀντιπαράταξη τακτικῆς: ἡ δημοκρατικὴ συγκυβέρνηση ἔχει
Κλασσικὴ τοῦ ὁρίζοντα ἐπιλογὴ κοινῆς συγκρού-
διαρθρώσεις: ἠθικὴ - συνδετικοὶ
κρίκοι - βάση. Ἀνάγκη μορφὴ ἡ ὀργάνωση
ἔχει μετατεῖ τε-
λικὰ αὐτὸ τὸν ἐχθρὸ ποὺ ἐξύπνησε ὅλη ἐπανάσταση
ἀπὸ ἀντιμετωπίσει τὴ ἐπιτυχία. Πλουσιότατη μορφὴ
ἀνάγκη ὁ ἐκπρόσωπος τὸ ὄνομα δίνοντας βασίζεται
ἀπὸ ἀντιπαράταξη σύνθη καὶ μονάχα αὐτὴ ὡς μορφὴ
ὀργάνωση καὶ δράση. Ὅλότε ἀπὸ ὁ σύμμαχος ἀπὸ οἱ

Επαναστατικές δυνάμεις θά καθιερώσουν μιαν εντελώς καινούργια μεθοδολογία όργανωσης και δράσης, τότε, ένα μεγαλο τμήμα αυτό τό υπερτροφικό δυναμικό του αυτιπαλου θά χτυπά στό κενό!

Ετσι επίσης αυτονόητο ότι ή ελληνικη αστονομία έχει ενισημανει, πρό παντός, τό στεγεχικό δυναμικό – παλιό και νεώτερο – του ΚΚΕ. Επομένως ή συστριπτική πλειοψηφία των καινουργίων επαναστατικών δυνάμεων θά πρέπει νά βασιστεί σε εντελώς νέας αγωνιστες.

Η νέα τακτική στην εφαναστατική όργανωση του λαού πρέπει νά αυτιμετωπισθεί μακροπρόθεσμα. Δηλαδή δεν θά καταστρωθεί μονο με βάση τις αναγκες του αυτιπλητατορικού αγώνα, αλλά θά πρέπει νά εξιδυθεί μέσα σε μιά μακρόχρονη διαδικασία ότου πιθανώς ο αυτίπαλος θ' αλλάξει και θά ξαναλλάξει τις μεθόδους δακυβέρνησης με αλλα λόγια τή μορφή της εξουσίας.

Επομένως ή βασική όργανωση του λαού θά πρέπε, μέσα σε κάθε περίσταση, νά εξυπηρετεί του βασικό στρατηγικό σκοπό, όπως του καθωρίσαμε, πιό πρίν, όπως επίσης θά πρέπε σε κάθε περίπτωση και συνθήκες νά ξεφεύγει αυτό του έλεγχο του αυτίπαλου, αν εξάρσητα αυτό τό με ποιό προσωπείο εμφανίζει τη εξουσία του στή χώρα μας.

Με αλλα λόγια οι βασικοί σωρεύες του επαναστικού κινήματος δεν αποκαλύπτονται ποτέ στόν εχθρό. Δεν ξεγελιόνται ακόμα και στής εποχες της μέλισσης φιλελεθεροποίησης στη μεσή δακυβέρνησης. Γιατί ξέρουν ότι ή εξάρσηση παραμένει παντα εξάρσηση και είναι κάθε στιγμή έτοιμη νά περάσει στή βιαιότερη εκφραση της – ειδής μόλις κρίνει ότι δεν έχει αλλα μεθοδολογία επιβολής της εξουσίας στή χώρα μας

Ποιά είναι η πιο ταιριαστή εικόνα για να περιγράψουμε τις φασιστικότατες διώξεις;

Θα λέγαμε ότι φασιστικούτατη μπορεί να είναι μιά δίωξη που φασιστικοί παράγοντες βρίσκουν κάποια στιγμή κατάλληλο να εκμεταλλευτούν ανάλογα με τις ανάγκες τους και τις συνθήκες της στιγμής όλων ιδιωτών και δρώντων.

Πολύ αργότερα, όταν η δράση της βρήκε απήχηση μέσα στο λαό και έτσι μπόρεσαν να πυκνώσουν οι γραμμές της, η δράση έβγαινε τοπικά. Αρχηγείο. Και σ' αντίθεση τα Αρχηγεία ενώνονταν και σιγά σιγά συγκροτούσαν μιά ενιαία οργάνωση ή πανελλήνιο κίνημα.

Φυσικά σ' εποχή έκεινη υπήρχε παραλληλισμός ο ενιαίος κομμουνιστικός, ΚΚΕ, και αντιστασιακός, ΕΑΜ, φορέας. Και όμως αν μελετήσουμε τη δημοσιογραφία των αντάρτικων θα δούμε ότι οι αρχές των παρτιζάνων έφυγαν από τη σύμπαμπούρεσης μπορούσε να βασιστεί έξω από τη γενική πολιτική γραμμή. Που σε τέτοια εποχή είναι κάτι η ενότητα συγκρούσεων με τον εχθρό. Πολύ αργότερα είναι μιά επιτυχημένη σύνθεση και εναλλαγή με τους ενιαίους πολιτικούς φορείς. Για έναν αφύ πληροφορίες -και μάλιστα από ανύποπτο μπαν δημοσιογράφο- των αντάρτικων - οι αντάρτικες δράσεις εφαρμόζανε ενιαίες αντιφασιστικού και αντιδικτατορικού χαρακτήρα η γενική πολιτική γραμμή.

Σήμερα η γενική πολιτική γραμμή μπορεί να είναι και φτιάχνουμε το παλιακό μέτωπο με σκοπό να συγκροτήσει κοινωνία με μόνο η δράση της σε διπλωματική φάση. Και πολλοί λόγοι αυτό διαφέρουμε σε τακτικές στις αντάρτικες δεδομένες μαρξιστικές τάσεις και συγκρούσεις (από τη μιά των αντιλήψεων της δράσης) με τη μιά των αντιλήψεων και λαών σε όλο

το σχέγμα που συγκροτείται ή έφουσία του.

Ή συγχρονη αυτάρτικη ὁμάδα συγκροτείται σε αύσπερά παράνομη βάση, στο χώρο όπου μεί, ἀπὸ πατριώτες ἐπαναστάτες, συνδεδεμένους μεταξύτους με βαθεις ἰδεολογικούς και φιλικούς δεσμούς.

Ή ὁμάδα, ἀπόλυτα προσαρμοσμένη, θαι μέγαμε φυτεμένη, στο χώρο της, σχεδιάζει σε δράση της, ἀνάλογα με τις δυνατότητες που σιν χαρακτηρίζουν.

Έτσι ή δράση αὐτή μπορεί νά εἶναι μόνο ἰδεολογική-πολιτική, εἶτε συνδικαλιστική, εἶτε ἐπιστημονική, εἶτε πολιτιστική, εἶτε δυναμική, εἶτε μαχητική, εἶτε ὅλα αὐτά μαζί, εἶτε μερικά ἀπὸ αὐτά μαζί.

Ἐκείνο που ἔχει σημασία εἶναι:

Πρώτον (νά αὐτιμετωπίζει) νά παρενοχλεί κι' ἀπόμα αὐτό μπορεί νά χτυπά τον αὐτίπαλο σε κάθε περίσταση και σε κάθε εὐκαιρεία.

Δεύτερον Νά βαθαί με κάθε τρόπο και φυσικά και ἀρχιθ με σε δράση της νά γενιέται και νά στερεώνεται γύρω της το εὐρύτερο μαζικό λαϊκό κίνημα. Νά ὀργανώνει και νά κινεί μάζες. Ὅμως οἱ μάζες για νά τό κάνουν αὐτό χρειάζεται νά εὐαισθητοποιηθοῦν, νά συγκινηθοῦν και νά πεισθοῦν. Κι' αὐτό δὲν μπορεί νά γίνει ποτε στατικά ὥσπερ μόνο δυναμικά, δηλαδή μέσα στιν κινητικότητα που δημιουργεί ή ὀρθότητα τῶν στόχων ὅταν προβάλονται ἀναγλυφοι μπροστά στι-λαν μόνο με σιν ἐπαναστατική πράξη.

Σήμερα ἐπαναστατική πράξη εἶναι ὁποιαδήποτε μορφή δράσης — ἀπόμα και ή πιό βίαιη — που ἐπιδιώκει και πετυχαίνει τιν ἀμφισβήτηση, τιν ἀναμετρήση και σιν συγκρουση με σε Δικτατορία.

ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐποιήσατο ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ ἡ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος· εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους· καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν, καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρουσαν σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρουσαν σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ξύλον ποιοῦν καρπὸν οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς διαχωρίζειν ἀνὰ μέσον τῆς ἡμέρας καὶ ἀνὰ μέσον τῆς νυκτός· καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα καὶ εἰς καιροὺς καὶ εἰς ἡμέρας καὶ ἐνιαυτούς· καὶ ἔστωσαν εἰς φωστῆρας ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας καὶ τὸν φωστῆρα τὸν μικρὸν εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός, καὶ τοὺς ἀστέρας· καὶ ἔθετο αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς καὶ διαχωρίζειν ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τετάρτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζῴων ἑρπετῶν ἃ ἐξήγαγεν τὰ ὕδατα κατὰ γένη αὐτῶν καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένος· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς λέγων· Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης· καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθω ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα πέμπτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, κτήνη καὶ ἑρπετὰ καὶ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος καὶ τὰ κτήνη κατὰ γένος καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον· κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Θεός· Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πᾶν χόρτον σπεῖρον σπέρμα ἐπὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πᾶν ξύλον ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπείρου σπέρματος, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν· καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ πᾶσι τοῖς ἑρπετοῖς τοῖς ἑρπύσιν ἐπὶ τῆς γῆς, οἷς ἐστιν ἐν ἑαυτοῖς ψυχὴ ζῶσα, πᾶν χόρτον χλωρὸν εἰς βρῶσιν· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησεν, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα ἕκτη.

Καὶ συνετελέσθησαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. Καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἃ ἐποίησεν, καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ἃ ἐποίησεν. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην καὶ ἡγίασεν αὐτήν, ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ἃ ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι.

Ἡ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐποιήσατο ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ ἡ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος· εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους· καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν, καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρουσαν σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρουσαν σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ξύλον ποιοῦν καρπὸν οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς διαχωρίζειν ἀνὰ μέσον τῆς ἡμέρας καὶ ἀνὰ μέσον τῆς νυκτός· καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα καὶ εἰς καιροὺς καὶ εἰς ἡμέρας καὶ ἐνιαυτούς· καὶ ἔστωσαν εἰς φωστῆρας ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας καὶ τὸν φωστῆρα τὸν μικρὸν εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός, καὶ τοὺς ἀστέρας· καὶ ἔθετο αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς καὶ διαχωρίζειν ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τετάρτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζῴων ἑρπετῶν ἃ ἐξήγαγεν τὰ ὕδατα κατὰ γένη αὐτῶν καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένος· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς λέγων· Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης· καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθω ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα πέμπτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, κτήνη καὶ ἑρπετὰ καὶ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος καὶ τὰ κτήνη κατὰ γένος καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον· κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Θεός· Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πᾶν χόρτον σπεῖρον σπέρμα ἐπὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πᾶν ξύλον ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπείρου σπέρματος, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν· καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ πᾶσι τοῖς ἑρπετοῖς τοῖς ἑρπύσιν ἐπὶ τῆς γῆς, οἷς ἐστιν ἐν ἑαυτοῖς ψυχὴ ζῶσα, πᾶν χόρτον χλωρὸν εἰς βρῶσιν· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησεν, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα ἕκτη.

Καὶ συνετελέσθησαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. Καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἃ ἐποίησεν, καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ἃ ἐποίησεν. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην καὶ ἡγίασεν αὐτήν, ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ἃ ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι.

Ιδιαίτερα σήμερα μετά τη δραχή στο πολυτεχνείο, τις νέες συλλήψεις, τα βασανιστήρια και ἄλλες τρομοκρατικές ἐνέργειες, τη φίμωση του τύπου και τέλος το ἄνοιγμα του στρατοπέδου με ἀρχή, τη Γυάρο, πιστεύουμε ὅλι το πρῶτο χρέος τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος εἶναι ἡ δημιουργία μέσα στη χώρα τῆς αὐτοτρομοκρατίας. Και παλί σήμερα το μεναδικό ὀχεδόν ὅπλο τῆς χούντας, εἶναι ἡ τρομοκράτηση τοῦ λαοῦ. Πάντο ἐπιβάλεται νά δημιουργήσουμε στο πιό σύντομο χρονικό διάστημα ἕνα νέο κλίμα, τρομοκρατούντας τις τρομοκράτες, ἐπιβάλοντας τη λαϊκή τρομοκρατία.

Στο σταδιο εἰκριβώς αὐτό τῆς ὀργάνωσης αὐτοτοιχεῖ ἡ μέθοδος τῶν πολλαπλῶν και συνεχῶν ὁλοκεντρωμένων χτυπημάτων με βάση τῆς Ἀνεξάρτησης Ὁμάδου. Καθε ὁμάδου ἔχει το δικο τῆς πρόγραμμα δράσης. Τους δικούς τῆς στόχους. Τη δικιά τῆς μέθοδο και ταυτική.

Οἱ ὁμάδες δέν συνδέονται μεταξύ τους. Τίς συνδέει μοτο ἡ κοινή κατεύθυνση, ἡ κοινή γενική πολιτική γραμμή".

Καθε ὁμάδου φροντίζει νά βρεῖ μόνη τῆς ὅλα τά οἰκονομικά, τεχνικά, και ἄλλα μέσα που τις εἶναι ἀπαραίτητα.

Ποιά εἶναι σήμερα ἡ βασική κατεύθυνση που πρέπει νά ἐπιτυχεῖ κυρίας τις [illegible] πρωτοπόρες [illegible] μαχητικές ὁμάδες τῶν λαϊκῶν ἀγωνιστῶν;

Εἶναι ἡ ἐπαναστατική βία! Σήμερα στῶν Ἑλλάδου ἡ βία εἶναι νόμιμη. Εἶναι ὁ βασικός νόμος τῆς ἀμερικανοκρατίας. Ἰδιαίτερα μέσα στις νέες συνθήκες που δημιουργήθηκαν μετά τῶν ἐξέγερση τοῦ λαοῦ και τῶν φοιτητῶν του Πολυ-

σμένο Νοέμβρη, ἡ ἄπουσία τῆς ἐπαναστατικῆς βίας γενετίζει τὸ μαλικὸ χαϊκὸ κίνημα. Σήμερα μόνο μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ δράση εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθεῖ ἐπαναστατικὸ κλίμα μέσα στὶς μάζες τῶν πατριωτῶν.

Τώρα πιὰ φάνηκε καθαρὰ ὅτι ἡ χούντα εἶναι ἀποφασισμένη νὰ χτυπᾶ ἀχόρητα κάθε βῆμα — ἔστω καὶ τὸ πιὰ μικρὸ — ποὺ θέτει τὴν ἀμφισβήτηση τῶν ἀπόλυτα ἐξουσία της. Ἑπομένης ἡ μεναλιὴν γχώσσα ποὺ μπορεῖ νὰ καταλάβει καὶ νὰ ὑπολογίσει εἶναι ἡ γχώσσα ἡ δικὴ της δηλ. ἡ ἐπαναστατικὴ βία καὶ ἡ λαϊκὴ τρομοκρατία. Εἶναι ἡ ἔνοπλη ἀμφισβήτηση, ἀναμέτρηση καὶ συγκρούση. Καὶ εἶναι βέβαιο ὅτι μονάχα μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ὀξύνουμε τις ἐσωτερικὴς ἀντιθέσεις μέσα στὸ στρατόπεδο τῆς ἐξάρτησης ἐπισπεύδοντας τὴν γενικὴ κρίση ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀνατινάξει στὸν ἀέρα, κυρίως ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ τακτικὴ τῆς δυναμικῆς συγκρούσης γίνει ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸ εὐρὺ χαϊκὸ μαλικὸ κίνημα, τὸ παλλαϊκὸ μέτωπο ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ κατὰ τῆς ἀμερικανοκρατίας.

~~[illegible]~~

Ἡ μεθοδολογία τῆς δημιουργίας μαλικοῦ κινήματος μὲ βάση τῆς Ἀνεξαρτήτου Ὁμάδας (ἡ Ἐπιτροπὴ βάσης)

Ὑπῆρξε ἡ μεθοδολογία τοῦ ἀπολούθησαν οἱ πρωτοπόροι φοιτητές μέσα στὸ φοιτητικὸ κίνημα τῶν τελευταίων περίοδο.

Ἀφίνουσα κατὰ μέρος τὴν κούφια αὐτοπαίνεσιαν φράσις ἀπολούθησαν τὸ δρόμο τῆς προσαρμογῆς ~~[illegible]~~ στὴν πραγματικότητα, προκειμένου νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἀλλαγή τῆς.

Καταγγελθήκαν γι' αὐτὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σὰν προδότες, ἀπὸ μερικοὺς ὄγιμους ὑμνητὲς τῆς μάχης τοῦ Πολυτεχνείου. Ὅμως τί ἦθαν τελικὰ τὸ Πολυτεχνεῖο; Τὸ Πολυτεχνεῖο δεῦ ἦθαν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴ φυσιολογικὴ κορύφωσις τῆς πορείας τοῦ ἄρχησε μὲ τὴν δημιουργία τῶν Ἀνεξαρτήτων Ὁμάδων. Εἴδαμε πως οἱ ὁμάδες αὐτὲς ἐκμεταλεύτηκαν καθὲ εὐκαρεία τοῦ τοὺς πρόσφεραν οἱ συνθῆκες καὶ ὁ ἴδιος ὁ αὐτίπαλος μέσα στὸ χώρο τοὺς ὥστε νὰ προβάλουν τὰ φοιτητικὰ αἰτήματα καὶ νὰ πνεπίσουν γυρὼ ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἐπιλυσῆς τοὺς ὅλο καὶ περισσότερες μάζες φοιτητῶν. Ἔτσι ὑπηρεθήκαμε τὴν πρώτη μαλικὴ συγκρούσις — τὴν συνομικὴ σχολή — τοῦ ἡ ὑπῆρξε καὶ ἡ πρώτη δεξιοφή μέσα στὸ κινήμα κατὰ τῆς Δικτατορίας.

Ὅμως καὶ στὸ Πολυτεχνεῖο ἡ συγκεύτρωσις εἶχε χαρακτῆρα — στὸ πρῶτο τὴν στάλο — καθαρὰ φοιτητικό γιὰ τὸ περάσει τὰ συνέχεια τὰ χαρακτῆρα παλλαϊκό ἀπὸ τῆς στιγμὴ τοῦ οἱ λαϊκὲς μάζες συσπειρώθηκαν γυρὼ ἀπὸ τοὺς φοιτητές.

Η δράση είναι το επαναστατικό κίτταρο μέσα σε ευρύ παγκόσμιο μέτωπο. Η υπαρξή της, η υλοποίησή της σαν δράση, είναι και ήδη είναι παρανομία. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι η δράση θα ήταν παράνομη. Παράνομη θα ήταν η δράση που είναι υπαγορευτικά παράνομη. Παράνομη θα είναι η δράση που μονάχα αν επιλέξει σαν τέτοια τη θεωρητική συγκρουση. Διαφορετικά όλες οι άλλες μορφές δράσης θα πρέπει να γίνονται σε χώρο και χρόνο κοινωνικής ιστορίας μέσα σε όλες τις δεσμεύσεις, να οργανώνει, να λαμβάνει, να εμπνέεται και να κινητοποιήσει το μεγαλύτερο αριθμό πιθανών. Όπως φτάνει η δράση αυτή να εξυπηρετεί κάθε φορά τον στρατηγικό σκοπό και στο "γενικό πολιτικό γραμμή" όσο να τα κάνει όλα σωστά και αποτελεσματικά θα πρέπει η μορφή δράσης να είναι κάθε φορά πιθανή μια πιθανή εξελιγμένη - προσαρμοσμένη στο κλίμα και στις συνθήκες που έχει η ίδια η δράση επιλέξει μια τρίτη δυνάμεις.

Είναι μέσα στη δράση είναι το κρίσιμο επαναστατικό κίτταρο της λαϊκής Επαναστατικού Κινήματος. Αν όλα τα κίτταρα έχουν μέσα εσωτερική ιδεολογική πολιτική αγκύρωση — αν έχουν, δηλαδή, μέσα καλά εσωτερικές οργανωτικές σχέσεις και νοητικά μυνί και να προσαρμόζονται στις συνθήκες σε έχουν ενωτικούς δρόμους — ψυχική υγεία — αποφασιστικότητα και σταθερή, τότε, είναι φυσικό, όλο το επαναστατικό κίνημα να αφεί σε μορφή που θα του δίνουν τα επαναστατικά κίτταρα.

Το κίτταρο τι αι σκέψεις του, βαθύτερα πάνω στον κόσμο: λαϊκός επαναστατικός πληρεί να είναι μονάχα εκείνο που αποφασίσει να βάλει στο κέντρο όλων τη ζωή του, στη πάλη μια απόφαση του. Είναι μονάχα εκείνο που έχει αποφασίσει να δώσει ολόψυχα στην πάλη.

Στο κάθε δράση γίνεται και ένα τέχνο

- Από τη μια μεριά τη μεθοδική προετοιμασία του χτυπήματος για την τελική ανατροπή της αμερικανοκρατίας.
- Από την άλλη πλευρά τον καθορισμό της χώρας εξαρτήσεως που θα διαδεχθεί την ξένη εξάρτηση.

Αυτό σημαίνει ότι η οργάνωση δεν είναι μόνο όργανο δράσης αλλά ταυτόχρονα οργανισμός εκείνης.
Έτσι η έννοια ζωρέας - εξόδου ή όταν δημιουργηθεί.
δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά η συνειδητοποίηση από την χώρας εξωτερική, γιατί η πρωτοβουλία γίνεται όπως θα πάρουν μέρος όλοι οι πρωτοπόροι χαϊκοί χημικοί, διά μέσου των ανεξάρτητων ομάδων ή των κέντρων επιρροής.
της ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ.

Ο βασικός συγχρονισμός όλων των πολιτικών δυνάμεων επιρροής είναι σε τρεις κύριες διαπιστώσεις.

(Α) Στην εξωτερική δεν μπορεί να υπάρξει ομαλή εθνική ή κοινωνική ζωή παρά μόνον εφ' όσον εξαρθρωθεί από τις ρίζες του ολόκληρο το σύστημα της αμερικανοκρατίας, στο οποίο έχει ενσωματωθεί η εσωτερική ολιγαρχία με όλο της το πολιτικό ή κρατικό εποικοδόμημα. Διαφορά εφ' όσον γίνεται οι αμερικανοί από την χώρα μας.

(Β) Ο μόνος παράγοντας που μπορεί να αντιμετωπίσει νικηφόρα το εύκολο αυτό είναι η εξωτερική χαϊ οργανωμένη δύναμη της μεγάλης του πλουσιμιάς, μέσα σ' ένα παγκόσμιο αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο.

(Γ) Για να δημιουργήσουμε το μέτωπο αυτό μέσα στη εσωτερική συνθήκη πρέπει να πλησιάσουμε τα χαϊ να οργανωθεί σε μικρές ανεξάρτητες ομάδες που θα παρενοχλούν ή άμεσα θα χτυπούν καθημερινά τον εχθρό. Που θα δημιουργούν προοδευτικά το παγκόσμιο κίνημα

Καὶ αὐτὸ δὲ ἀποφεύγουν πάσσοι τὴν ἔννοιατο πολιτικό
φρέαν αὐτὴ βάση τὴν ἐπαναστατικὴ ἀλλαγὴ ἔχει ἀ
ὄχι ὁ ἀναγκαστικὸς ὅρκος καὶ θρησκεύσεις νὰ σημα-
τίσει τὸ ἀρχέγονο τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας δηλ. ὅ
αὐτονόητο ἐπιλογὴ τῶν ἐκπαιδευτῶν, ἀνὴ δὲ ἔχει σὰν τὸ
θεοκρίτημα τῆς ἐπαναστατικῆς ἐπιλογῆς ἀλλὰ ἡ ἔκφρ
ἐλευθερίας ἔλλειψη τῶν ἐκπαιδευτῶν, ἀνὴ δὲ ἔχει σὰν τὸ
πολιτεύματα ὅλη ζῶα ἀφίνει παραίτημα νὰ κατασταλοῦν
προσωπεῖα ὠφέλεια νὰ ἐργαστῆς ἀ κάποιο ἔννοια-
σημο ὄφελος σὰν νὰ ΔΙΑΓΝΩΣΕ τὴ τρέχη κύρη τῶν
τὴν ἐλλειπῶν κοπροσωπειῶν κίνηται τὴ βάση σὰν
ὀφέλεια τὴν φαίνεσθαι ἀφίνει κάτω ὅς ἀντικειμενοκρα-
τίας

Ἐπίσης βέβαιοι ὀλιγάρχοι εἶσι οἱ ἐλλῆνες κοπροσωπεῖα
ἀντιφάσεων νὰ ἀφίνουν ἔκφρ τὴ εἶδο τῶν ἐλλήνων
ἀφοῦ καὶ μονάχα μέσῳ τῶν ἀντικειμενικῶν ἱστορια-
ἱστορῶ καὶ ὅλης τῆς ἀνθρώπινης τῶν ἀνθρώπων καὶ φύσης.
Ἐπίσης ἐσύνθη νὰ ἀντέχουν ἀνθρώπινα καὶ
ὡς βάση ὅς πλήρης ἰσότητας ἔχει εἶδος τὴ ἀνάγκη
τῶν ἐκπαιδευτῶν, οἱ ἐνβιντικὴ ἔννοια, οἱ λαϊκὴ
κίνηση καὶ τὸ ἀναγκαῖο κοπροσωπεῖα κίνηται.
Ἐπίσης ἔχει νὰ παραλύουν τὴν ἐξουσία
ὅσο ~~καταστρέφει~~ ἐλλῆνες ἀφοῦ ἀνὴ ἔχει ἀποφασίσει
ἐκφεύγουν καὶ ἰκριαρχικὰ ἔχει τὸν τρόπο ὅς ἀναγκαίας
ἐξουσίας.
Οἱ ἐλλῆνες κοπροσωπεῖα ἀναγκαῖο ὅλη ἡ ἔννοια ὅς λαϊκῆς
κυριαρχίας σὰν ἀποφασίσουν ὅσο ἐπιχείρησ ὅς ἔχει ἡ
ὀργανωτικὴ ὁρίσματα ὅς κοινωνίας. Ὁ ἀναγκαῖος
αὐτὴ ἐλλῆνες ὅς ἀναγκαῖο παρὰ νὰ ἐκφράζει αὐτὸ
σὰν ἐλληνικὴ λογικὴ, οἰκονομικὴ, κοινωνικὴ
καὶ πολιτιστικὴ πραγματοποίησ.

ὁ σοσιαλισμός που θὰ χτίσει μὲ σὰν ἴδια τοῦ τὴ θέλουσι ὁ ἐλεύθερος ἑλληνικὸς λαός.
Πιστεύουμε ὅλι γύρω ἀπὸ αὐτὸς τὴς γενικὴς ὅμως καίριες ἄρχες εἶναι δυνατὸν σήμερα νὰ πραγματοποιηθεῖ μιὰ πρώτη μορφὴ ἑνότητας ἀναμεσα στὸ δυνολὸ τῶν ἑλληνικῶν κομμουνισμῶν ποὺ μὲ βάση τὸ ἐνιαυσιαῖο ὄργανο νὰ μπορέσουν ἑνωμένοι νὰ ἀφιερωθοῦν στὸ μεγάλο ἔργο ποὺ τοὺς περιμένει: σὰν ὀργανῶσι τῆς λαϊκῆς πάλης γιὰ τὸ σάρωμα ἀπὸ τὴ χώρα μας τῆς ἀμερικανοκρατίας.

Μέσα στὴς σημερινὴς συνθῆκες τῆς στρατοκρατικῆς τρομοκρατίας, καὶ ἰδιαίτερα μετὰ τὴ σφαγὴ στὸ Πολυτεχνεῖο, ἔχουμε ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη γιὰ σὰν αὐξήσουν τῆς λαϊκῆς ἀντίσταλης στὸ δυναμικὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀντίπαλου.
Ὅσο ἴσως θὰ ἦθαν λάθος στὸ παρελθὸν οἱ λαϊκὲς δυνάμεις νὰ ἐπιλέξουν πρώτες τὴ φυσικὴ ἐξόντωσι τῶν ἀντιπάλων τους, ἄλλο τόσο σήμερα, ποὺ ἔχθρος πέρασε πρῶτος τὴν ἐπίθεσι ἐξουθήνοντας κυνικὰ δεκάδες πατριῶτες, θὰ ἦθαν ἐξ ἴσου λάθος νὰ μὴν ἀπαντήσουν μὲ σὰν ἴδια μέθοδο σὰν πρόκλησή του.
Αὐτὴ εἶναι ἡ κύρια πολιτικὴ ἐπιλογὴ τῆς στιγμῆς.
Καὶ εἶναι βέβαιο ὅλι μιὰ τέτοια ἐπιλογὴ τῶν μπορεῖ νὰ πραγματοποιήσει παρὰ μόνα χα ἡ Ἀνεξάρτητη Ὁμάδα.
Πιατὶ αὐτὴ λεῖ τοῦ πάλιμο τοῦ λαοῦ. Ξέρει καλλίτερα ἀπὸ τοῦ κάθεναν τί θέλει ὁ λαὸς κάθε στιγμή. Καὶ μόνα μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ ἔχει ὅλη τὴ δυνατότητα νὰ ὀργανώσει

μὲ ἐπιτυχία τὶ δράσεις σης. Εἶναι ἡ ὁμάδα τῶν Ἐκδικητῶν τοῦ λαοῦ. Ἡ ὁμάδα τοῦ ἐπιμίλεται μεγάλη πολιτικὴ εὐθύνη. Διατί ἡ πολιτικὴ ἀνάγκη τῆς στιγμῆς εἶναι νὰ ὑπάρξει ἀνάλογη ἀπάντηση τῶν πρόκλησεν τοῦ αὐτίπαλου.

Τὸ γεγονὸς αὐτό, μέσα στὴν σημερινὴ συνθήκη, θὰ ἀτσαλώσει τὸ λαό, θὰ ἐμπνεύσει τὴν αὐθάμασεν νεολαία του καὶ θὰ σκορπίσει τὶ σύγχυση καὶ τὸν πανικό μέσα στὸ στρατόπεδο τῶν αὐτιπάλων μας.

Ὅμως ἡ ὁμάδα, μὲ τὴν πλήρη αὐτοτέλεια καὶ ἀνεξαρτησία τοῦ χαρακτηρίζει τὴν κινήσεις σης, εἶναι ἕτοιμη πάντα νὰ περάσει ἄντο τὶ μιὰ μορφὴ δράσης τὸ ἄλλη.

Ἡ ἴδια ὁμάδα τοῦ σήμερα ἐπιλέγει τὴν δυναμικὴ δράση, μεθαυρίο, τὸ διαφορετικὴ συνθήκη μπορεῖ νὰ διαλέξει ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ πλατειὰ μορφὴ νόμιμης δράσης.

Ἔτσι λ.χ. ἂν ἡ ἀμερικανοκρατία ἀναγκασθεῖ νὰ μαλακώσει τὴν μορφὴ διακυβέρνησης τῆς χώρα μας, οἱ Ἀνεξάρτητες ὁμάδες, διατηρώντας πάντοτε τὸν παράνομο χαρακτήρα τους, προσαρμόζουν τὴν κύρια μορφὴ δράσης τους, ἀνάλογα μὲ τὴν δυνατότητες καὶ τὴν ἀνάγκες τῆς πολιτικῆς στιγμῆς.

Οἱ Ἀνεξάρτητες Ὁμάδες εἶναι δοσμένες κάθε στιγμὴ στοῦ ἀγκῶν τοῦ λαοῦ, στὸ Μέτωπο τοῦ λαοῦ. Τὸ Μέτωπο τοῦ λαοῦ εἶναι τὸ Μέτωπο τῆς Ζωῆς. Τὸ Μέτωπο τῆς Ζωῆς εἶναι αὐτὸ ποὺ συγκροτεῖ ἡ σίεναι καθημερινὴ σύγκρουση ἀνάμεσα τῶν Ἐξάρτησεν, τῶν Ἀμερικανοκρατία καὶ στὸ

σύνολο τῶν ἐργαλομένων.

Ἡ συγκρούσις μὲ τὴν ἐξάρτησιν θὰ πρέπει νὰ εἰδωθεῖ σφαιρικά δηλ. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ σὰν ~~[illegible]~~ συγκρούσις τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, τοῦ ἐργαλόμενου, μὲ τοὺς μηχανισμοὺς καὶ τὴν ἰδεολογία τῆς Ἐξάρτησης. Πρόκειται γιὰ μιὰ συγκρούσις ποὺ δὲν περιορίζεται στὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς ἐκμετάλευσης καὶ τῆς πολιτικῆς ὑποδούλωσης ἀλλὰ ἀγκαλιάζει τὲς περιοχὲς τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ~~[illegible]~~ ὁλοκλήρωσης καὶ ἔκφρασης, τῆς ἠθικῆς συγκρόσεως καὶ συμπεριφορᾶς.

Ἑπομένως τόσο τὸ κύτταρο ὅσο καὶ ἡ ὀργάνωσις καὶ ὁ πολιτικὸς ἐνιαῖος φορέας ἀποκτοῦν, ἐξαιτίας τῶν πολιτικῶν πλάσσασις μιὰ καινούργια ἀγωνιστικὴ πλάσσασις: τὴ πλάσσασις τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς κουλτούρας. Πλὰ μέσου τῶν ὁποίων ὑπερασπίζεται τὸ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ συγκρόσεις καὶ λειτουργία τοῦ ἐργαλόμενου.

Αὐτὴ ἡ τρισπλάσσασις φύσις τοῦ ἐπαναστατικοῦ πυρῆνα σήμερα καὶ τοῦ πλαλλαϊκοῦ Μεσωπου-αύριο, πολιτική, πολιτισμική καὶ δυναμική, προσφέρει στὸ κίνημα τῆς Ἀριστερᾶς σὰν σφωτοπόρο κίνημα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τὴν μιὰ μερία ὅλη τὴν ἀπαραίτησις προσαρμοστικότητα, εὐλυγισία, πολλαπλότητα καὶ ἀστράλεια.

Ἐπὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦ ἐπιτρέπει νὰ σχεδιάζει ~~[illegible]~~ κάθε φορὰ τὴν πορεία του, μὲ τρόπο σφαιρικὸ καὶ ὁλοκληρωμένο, ποὺ νὰ ἀπταποκρίνεται στὴν πολυπλοκότητα καὶ τὴν ζεπτότητα τῶν προβλημάτων ποὺ δημιουργεῖ ἡ ραγδαία τεχνολογικὴ ἐξέλιξις, μὲ ὅλες τὶς γρήγορες καὶ βαθεῖς ἀλλαγὲς ποὺ συνεπιφέρει ~~[illegible]~~ μέσα τὶ ὅλες τῆς ἀνθρώπινης σχέσεις, κι' ἀκόμα μέσα στὸν ἴδιο τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

Μόνο ἔτσι πιστεύουμε ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθεῖ
δίμηρα τῆς χώρας μας ἡ ἀπαραίτητη ἐπαναστατικὴ
προτολυρεία, ἱκανὴ νὰ αὐτοπακριθεῖ στὴν πόθον
τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ νὰ κερδήσει τὴν ἐμπι-
στοσύνη τοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἄμεση ὀργάνωση
τῆς λαϊκῆς πάλης, τὴν αὐριανὴ συγκρότηση τοῦ
παλλαϊκοῦ μετώπου καὶ τὴν μεθαυριανὴ ἀπολεύ-
θερωση τῆς χώρας ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ ἱμπηριαλι-
σμὸ τὴν ἐπιβολὴ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας
καὶ τὴν οἰκοδόμηση τῆς σοσιαλιστικῆς Ἑλλάδας.

Παρίσι
Δεκέμβρης 1967

[illegible]

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

α. Η Ἀμερικανοκρατία

Ἡ μορφή τῆς ἐξουσίας σήμερα στή χώρα μας ἔχει χαρακτῆρα δυναμικό, βίαιο καί τρομοκρατικό. Στηρίζεται ἐπάνω στίς ἔνοπλες δυνάμεις καί γενικώτερα τόν κρατικό μηχανισμό. Πίσω ἀπό τήν ἐξουσία βρίσκεται ἡ Οὐάσιγκτων. Ἀνάμεσα στούς Ἀμερικανούς καί τή βάση τῆς ἐξουσίας ὑπάρχουν τά "στελέχη" πού εἶναι κυρίως ἀξιωματικοί τοῦ στρατοῦ μυημένοι, εἴτε πολίτες δοκιμασμένοι. Ἡ δύναμη τῶν Ἀμερικανῶν ἔγκειται στό γεγονός ὅτι ἐλέγχουν τή μεγάλη πλειοψηφία τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ πού μέ τή σειρά του ἐλέγχει ὅλες τίς θέσεις κλειδιά.

Πίσω ἀπό αὐτή τήν ἄμεση καί δυναμική μορφή ἐξουσίας, βρίσκεται τό ξένο καί ντόπιο κεφάλαιο. Μπορεῖ μέσα στούς διεθνεῖς καπιταλιστικούς ὅσο καί στούς κύκλους τῆς Ἑλληνικῆς ὀλιγαρχίας νά σημειώνονται σοβαροί ἀνταγωνισμοί, γιά τόν ἔλεγχο τῆς Ἑλληνικῆς ἀγορᾶς. Ὅπως ἐπίσης μπορεῖ νά ὑπάρχουν σοβαρές ἀντιθέσεις κυρίως ἀνάμεσα στούς φορεῖς τῶν Ἀμερικανικῶν καί τῶν Εὐρωπαϊκῶν κεφαλαίων. Ὅμως οἱ ἀντιθέσεις αὐτές καί οἱ ἀνταγωνισμοί, πνίγονται μπροστά στόν κοινό κίνδυνο, πού εἶναι γι' αὐτούς ὁ ἐλεύθερος Ἑλληνικός λαός. Μέ ἄλλα λόγια δέν πρέπει νά ὑπερτιμᾶμε τόν χαρακτῆρα αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων. Καί θά πρέπει νά βλέπουμε τήν Ἑλληνική ὀλιγαρχία καί γενικώτερα τόν ἑλληνικό καπιταλισμό καί ὅλους τούς φορεῖς του, παντοτεινό καί πιστό σύμμαχο καί συνεργάτη τῶν Ἀμερικανῶν.

Ἡ Ἀμερικανική πολιτική, δέν ἔχει σκοπό νά ἐγκαταλείψει εἴτε νά ἀπαλύνει τόν ἀπόλυτο ἔλεγχό της ἐπάνω στή χώρα μας.

Ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς ἀμερικανοκρατίας στήν Ἑλλάδα, μέ τό δόγμα Τρούμαν, τό 1947, τούς στοίχισε μερικά δισεκατομμύρια δολλάρια, καί σάν ἀντάλλαγμα αὐτῶν τῶν "ἐπενδύσεων" ἔφτασαν νά μᾶς θεωροῦν ἀναπόσπαστο πιόνι τῆς πολιτικῆς τους στή νοτιοανατολική Εὐρώπη καί Μέση Ἀνατολή. Ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στά Ἀραβικά κράτη καί τό Ἰσραήλ, ἡ κρίση πετρελαίου, καθώς καί ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα τίς ΗΠΑ καί τήν Εὐρώπη, πού ὅλο βαθαίνει, ἐνισχύουν ἐκείνη τήν ἀντίληψη μέσα στούς ἀμερικανικούς ὑπεύθυνους κύκλους πού βλέπει τή στρατηγική σημασία τῆς χώρας μας νά μεγαλώνει ὅλο καί πιό πολύ.

Οἱ ἀμερικανοί, ἕως τό 1967, ἐλέγχοντας πάντοτε σταθερά τόν σκληρό πυρῆνα τῆς ἐξουσίας, δηλ. στίς ἔνοπλες δυνάμεις, ἐφάρμοζαν στή γενικώτερη πολιτική τους, πού συνέπιπτε πάντα μέ τά συμφέροντα τῆς ἑλληνικῆς ὀλιγαρχίας, διά μέσου τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου καί τῶν ἀστικῶν κομμάτων.

Ὅμως μετά τό σχηματισμό τῆς Ἕνωσης Κέντρου, ὁ ἑλληνικός ἀστικός πολιτικός χῶρος μπῆκε σέ βαθειά κρίση. Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν κεντρώων ὁμάδων ἐπαναστάτησαν κατά τοῦ μονοπώλιου τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ἀπό τήν Δεξιά, ἀπαιτώντας τό δικό τους μερίδιο, καί ἐπιδιώκοντας στήν οὐσία, μιάν ἁπλῆ ἀλλαγή βάρδιας.

Ὁ ἑλληνικός λαός, πού ἦταν τό κύριο θῦμα ἀπό τήν βαθειά ἐκμετάλλευση στήν ὁποία τόν ὑπέβαλε ἡ ἑλληνική ὀλιγαρχία, πού μέ τήν βοήθεια καί ἔγκριση τῶν ἀμερικανῶν, στήριζε ὁλόψυχα τήν Δεξιά, ἄδραξε τήν εὐκαιρία πού τοῦ πρόσφερε ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στούς πολιτικούς τῆς Δεξιᾶς καί τοῦ Κέντρου, γιά νά ἐκφράσει τή δική του ἀντίθεση, πού τελικά ἦταν ἀντίθεση πρός ὁλόκληρο τό οἰκοδόμημα τῆς Ἐξάρτησης.

Οἱ ἐργαζόμενες μᾶζες, μαζί τους καί ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ, θεωροῦσαν τήν ἥττα τῆς Δεξιᾶς σάν ἕνα σοβαρό βῆμα πρός τόν ἐκδημοκρατισμό τῆς χώρας. Ἐδῶ θά πρέπει νά ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἡ Δεξιά εἶχε στερήσει ἀπό τό λαό ἀκόμα καί κεῖνες τίς ἐλευθερίες καί δικαιώματα πού τοῦ ἐξασφάλιζαν τό Σύνταγμα τοῦ 1952 καί ὅλοι οἱ ἰσχύοντες νόμοι. Γιατί πλάϊ στό Σύνταγμα ὑπῆρχε τό λεγόμενο παρασύνταγμα. Δηλ. ἕνα πλέγμα νόμων πού ἀνέτρεπαν τούς νόμους καί τά ἄρθρα τοῦ Συντάγματος. Ἐνῶ πλάϊ στό κράτος ὑπῆρχε τό παρακράτος. Ὁπότε ἐκδημοκρατισμός σήμαινε κατ' ἀρχήν ἐφαρμογή τοῦ ἴδιου τοῦ Συντάγματος, καί ἐπιβολή τοῦ Κράτους τῆς ἴδιας τῆς ἀστικῆς τάξης, κατάργηση τοῦ παρακράτους. Ὅμως ἡ ἀμερικανοκρατία ἔδειξε, στήν περίοδο 1963-67, πῶς ἡ δομή της δέν ἄντεχε στή δοκιμασία ἀκόμα καί τοῦ πιό ἐλαφροῦ καί ἀνώδυνου "ἐκδημοκρατισμοῦ". Γι' αὐτό τό λόγο, κάθε φορά πού ἐπιχειρήθηκε ἀκόμα καί ἡ πιό δειλή πορεία πρός κάποια φιλελευθεροποίηση, ὁ σκληρός πυρήνας τῆς ἐξουσίας δηλ. οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικανοί, ἀναγκάστηκαν νά τήν διακόψουν βίαια.

Τήν πρώτη φορά στά 1965, μέ τό πραξικόπημα τοῦ βασιληᾶ, γιά νά διακοποῦν τά ἀποτελέσματα ἀπό τή νίκη τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων στίς ἐκλογές 1963 καί 1964.

Ἡ δεύτερη στά 1967, μέ τό πραξικόπημα τῶν συνταγματαρχῶν, γιά νά προλάβουν τά ἀποτελέσματα ἀπό τήν προβλεπόμενη νίκη τῶν ἴδιων δυνάμεων κατά τίς ἐπικείμενες ἐκλογές, τοῦ Μάη τοῦ 1967.

Καί θά πρέπει νά προσθέσουμε ἀκόμα τήν τελευταία αἱματηρή κατάπνιξη τοῦ φοιτητικοῦ-λαϊκοῦ κινήματος τοῦ Νοέμβρη 1973, πού μπορεῖ νά θεωρηθεῖ σάν μιά τρίτη βίαιη διακοπή μιᾶς ἄλλου χαρακτῆρα πορείας γιά "φιλελευθεροποίηση" στό ἐσωτερικό τῆς ἴδιας τῆς δικτατορίας. Ὑπολόγισαν σωστά ἢ λαθεμένα οἱ ἀμερικανοί ὑπεύθυνοι διακόπτοντας βίαια κάθε ἀπόπειρα γιά φιλελευθεροποίηση; Ἢ μήπως εἶναι ἀναγκασμένοι ἀπό τά ἴδια τά πράγματα νά στηρίζονται ὅλο καί πιό πολύ στούς πλέον σκληρούς μηχανισμούς ἐξουσίας;

Ἡ πολιτική κρίση πού προηγήθηκε ἀπό τήν 21 Ἀπριλίου τοῦ 1967 διέβρωσε ἀνησυχητικά ὁλόκληρο τό πολιτικό περίβλημα τῆς ἀστικῆς καί μεγαλοαστικῆς τάξης. Τό περίβλημα αὐτό πού ἀγκάλιαζε ὁλόκληρο τόν πολιτικό χῶρο ἐξαιρουμένης τῆς Ἀριστερᾶς, πού εἶχε καταγωγή ἀποκλειστικά κομμουνιστική, εἶχε ἕνα κοινό σημεῖο: τόν βαθύτερο ἀντικομμουνισμό καί τήν κοινή ἀποδοχή γιά τόν "ἰδιαίτερο" ρόλο τῶν ἀμερικανῶν στή χώρα μας κατά καί μετά τόν ἐμφύλιο πόλεμο.

Τά δύο αὐτά στοιχεῖα ὁδηγοῦσαν σέ ἕνα καί μόνο ἀποτέλεσμα: Τήν παράδοση τῆς χώρας στούς ἀμερικανούς, μέ ἀντάλλαγμα τήν ἐνίσχυση τῶν δυναμικῶν ἐρισμάτων καί κυρίως τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ ἐξωτερικοῦ καί ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ, δηλ. τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἔτσι οἱ ἀμερικανοί μπόρεσαν τελικά νά βάλουν κάτω ἀπό τόν ἄμεσο ἔλεγχό τους ὄχι μόνο τά δυναμικά ἐρείσματα, δηλ. τήν ἴδια τήν ἐξουσία, ἀλλά καί ὅλους τούς παράγοντες καί ἐκπροσώπους τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, δηλ. τό θρόνο, τή Δεξιά καί τήν Ἕνωση Κέντρου.

Ἡ πόλωση ἦταν πλήρης: Ἀπό τή μιά μεριά ὑπῆρχαν οἱ ἀμερικανοί μαζί μέ ὅλες τίς ἀντικομμουνιστικές πολιτικές δυνάμεις. Ἀπό τήν ἄλλη τό ΚΚΕ μαζί μέ τό ἀπό 12 ὡς 25% τῶν λαϊκῶν ψήφων, σέ οὐσιαστική πολιτική καραντίνα.

Καί οἱ ὑπόλοιπες λαϊκές δυνάμεις; Δηλαδή τό 65 ὡς τό 88% τῶν ψηφοφόρων; Ἀκολουθοῦσαν, ἕως τό 1967, τίς δύο μεγάλες παρατάξεις τῆς Δεξιᾶς καί τοῦ Κέντρου.

Τό γεγονός αὐτό πρόσφερε στήν ἀμερικανική πολιτική τή δυνατότητα νά παίζει τό παιγνίδι ἑνός λυμφατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Ὅμως ἡ πολιτική κρίση πού ἄνοιξε μετά τό ἐκλογικό πραξικόπημα τοῦ 1961, φαίνεται ὅτι τούς ἀνησύχησε σοβαρά. Γιατί διαπίστωσαν, ὀρθῶς, ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν ἐργαζομένων εἶχαν ἀρχίσει νά χειραφετοῦνται ἀπό τήν πατριδοκαπηλεία καί τήν κομμουνιστική φοβία, πού ἦσαν οἱ κύριοι ἄξονες τῆς πολιτικῆς τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν δυνάμεων.

Τά λαϊκά αἰτήματα, κατ' ἀρχήν οἰκονομικά, κατέληγαν ἀπό ὅλους τούς δρόμους σέ πλατφόρμες κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ καί Ἐθνικοῦ χαρακτῆρα. Ὁ Ἑλληνικός λαός συνειδητοποιοῦσε ὅλο καί πιό πολύ, ὅτι ἡ ἄθλια οἰκονομική καί κοινωνική κατάσταση ἦταν τό ἀποτέλεσμα τῆς εἰδικῆς μορφῆς ἐξουσίας πού χαρακτήριζε τή χώρα του. Διαπίστωνε ὅτι τά ἀστικά κόμματα ἦταν στήν οὐσία αἰχμάλωτα τοῦ θρόνου, τοῦ στρατοῦ, τῆς ὀλιγαρχίας καί τῶν ἀμερικανῶν.

Η σκληρή πάλη του γιά νά φέρει στήν ἐξουσία τήν "Ενωση Κέντρου, στά 1963, κατέληξε σέ φιάσκο. Οἱ ἀνταγωνισμοί ἀνάμεσα στά στελέχη της καί οἱ δεσμοί της μέ τά πραγματικά κέντρα ἐξουσίας, τήν ἀνατινάξανε στόν ἀέρα.

Τό βασιλικό πραξικόπημα, πού ἔγινε μέ ἀφορμή τήν πρώτη μεγάλη ἔκρηξη στό ἐσωτερικό τῆς Ε.Κ., ἄνοιγε τό δρόμο πρός τούς συνταγματάρχες.

Ἔτσι ἔως τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1967, οἱ Ἀμερικανοί πρέπει νά διαπίστωσαν τήν πρώτη χρεωκοπία τῶν πολιτικῶν τους ἐκπροσώπων στή χώρα μας.

Εἶναι γεγονός ὅτι αὐτοί οἱ ἴδιοι δημιούργησαν τήν Ε.Κ. ὥστε νά κυβερνήσουν μέ τήν ἐναλλαγή τῆς ἐξουσίας τῶν δύο μεγάλων κομμάτων. Ὅμως ὑπολόγισαν χωρίς τόν ξενοδόχο. Δηλαδή χωρίς τόν ἑλληνικό λαό πού ἔδειξε ὅτι εἶναι ἕτοιμος νά ἐκμεταλευτεῖ τήν παραμικρή εὐκαιρία γιά νά ἐκδηλώσει τή θέλησή του γιά βαθειά ἀλλαγή. Πού σημαίνει σέ τελευταία ἀνάλυση, κατάργηση τῆς ἀμερικανοκρατίας.

Μετά τήν ἐγκαθίδρυση τῆς στρατιωτικῆς δικτατορίας (1967), ἀρχίζει ἡ δεύτερη, καί ἴσως ἡ τελειωτική φάση πού ὁδηγεῖ πρός τή διάλυση καί χρεωκοπία τοῦ ἀστικοῦ, πολιτικοῦ μανδύα στή χώρα μας.

Ἡ περίοδος αὐτή μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ σάν περίοδος τῆς ἀπομυθικοποίησης ὅλων τῶν πατροπαράδοτων πολιτικῶν ἀξιῶν. Ἡ πτώση τῶν ταμποῦ. Ὥστε ἀπό τήν πλευρά αὐτή οἱ ἀμερικανοί εἶναι σχεδόν ἀπογυμνωμένοι. Ξέρουν -ἤ ἄν δέν τό ξέρουν θά τό μάθουν- ὅτι ἡ ἀντοχή τῶν ἀστῶν πολιτικῶν στή δοκιμασία τῆς ἐπαφῆς μέ τό λαό χωρίς τίς χειροπέδες τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου καί τῶν τάνκ εἶναι τρομερά περιορισμένη.

Στό διάστημα τῆς δικτατορίας προσπάθησαν νά δημιουργήσουν μιά "νέα φρουρά" πιστῶν ὑπηρετῶν μέ βάση τό στρατό καί τούς τεχνοκράτες. Αὐτό ὑπῆρξε ἄλλωστε τό νόημα καί τό περιεχόμενο τῆς τελευταίας ἰδιαίτερα περιόδου τοῦ Παπαδοπουλισμοῦ. Ὅμως κι' αὐτό τό νέο οἰκοδόμημα σαρώθηκε ἀπό τή λαϊκή ὀργή, πρίν προφτάσει νά κάνει τά πρῶτα του βήματα. Ἡ πτώση τοῦ Παπαδόπουλου σημαίνει χρεωκοπία τῆς ἀντικατάστασης τοῦ παλιοῦ ἀμερικανόφιλου ἀστικοῦ κόσμου πολιτικῶν, μέ ἕνα καινούργιο στρατιωτικοτεχνικο-πολιτικό πλέγμα, πού θά ἐπιχειροῦν κάποτε κάποια δειλή ἐπίφαση δημοκρατικότητας (βλέπε ὑπόσχεση γιά ἐκλογές γιά τήν ἄνοιξη τοῦ 1974).

Μέ τό σάρωμα κι' αὐτοῦ τοῦ πειράματος, οἱ ἀμερικανοί μένουν ἀπογυμνωμένοι ἀπό πολιτική κάλυψη στήν Ἑλλάδα. Καί φτάνουν στό σημεῖο νά παραδώσουν τήν ἐξουσία σέ πασίγνωστους πράκτορές τους. Πράγματι μετά τήν πτώση τοῦ τυράννου καί τήν ἐξαέρωση τῆς κυβέρνησης Μαρκεζίνη, ἀναθέτουν τήν πρωθυπουργία στόν δικηγόρο ἐκ Σικάγου Ἀνδρουτσόπουλο, πού ἔχει περάσει τό μεγαλύτερο μέρος τῆς "καριέρας" του μέσα στά διάφορα "σεμινάρια" πού ὀργανώνονται ἀπό τήν ἄλλη ὄχθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀπό τήν CIA καί τό Πεντάγωνο.

Φτάνουμε ἔτσι στή διαπίστωση ὅτι ἐνῶ οἱ ἀμερικανοί εἶναι ἀποφασισμένοι νά παρατείνουν ἐπ' ἄπειρο τήν κυριαρχία τους στή χώρα μας, δέν ἔχουν ἐν τούτοις περιθώρια γιά πολιτικούς ἐλιγμούς καί πολύ περισσότερο γιά βιώσιμες πολιτικές λύσεις. Μέσα στά ὅρια τῆς ἐξάρτησης φυσικά. Γιατί πολιτική λύση σημαίνει κατάργηση τῆς στρατοκρατίας, κάποια βήματα, ἔστω καί τά πιό δειλά, πρός κάποια φιλελευθεροποίηση, ὑπεύθυνη συμμετοχή στήν πραγματική ἐξουσία πολιτικῶν ἡγετῶν, ἔστω καί τῶν πιό δεξιῶν, τῶν πιό ἀντιδραστικῶν.

Ἄραγες ἡ ἀμερικανοκρατία, ἐκεῖ πού τήν ὁδήγησαν οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικανοί, ἀντέχει ἀκόμα καί σ' αὐτή τήν "ἀνώδυνη" δοκιμασία; Αὐτό εἶναι τό καίριο ἐρώτημα τῆς στιγμῆς.

Σήμερα, ὁ πολιτικός πού θά μποροῦσε ἴσως νά συγκεντρώσει τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ στρατοῦ καί μιᾶς σημαντικῆς μερίδας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶναι ὁ Κων/νος Καραμανλῆς. Ὅμως ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, οἱ δυνατότητες πού ἔχει, ὥστε νά διαδραματίσει τόν μεταβατικό ρόλο πρός τήν πλήρη παράδοση τῆς κρατικῆς ἐξουσίας στούς πολιτικούς, ἐλαττώνονται συνεχῶς. Γιατί ἡ λύση Καραμανλῆ ἔχει σάν προϋπόθεση τήν ἱκανότητα τῆς ἀμερικανοκρατίας νά ἀντέξει τό βάρος τῶν λαϊκῶν ἀγώνων πού δέν θ' ἀργήσουν νά ἐκδηλωθοῦν, εὐθύς μόλις ὁ Ἑλληνικός λαός ἀποκτήσει τίς πλέον στοιχειώδεις ἐλευθερίες καί δικαιώματα, ὁπότε εἶναι βέβαιο ὅτι θά διεκδικεῖ συνεχῶς περισσότερες ἐλευθερίες καί δικαιώματα, ξεκινώντας ἀπ' τόν ἀγῶνα γιά τό ἴδιο του τό φωμί πού ἀπειλεῖ ἡ ἐντεινόμενη οἰκονομική κρίση.

Μπροστά σ' ἕνα τέτοιο προβλεπόμενο ξεσήκωμα τοῦ λαοῦ ὑπάρχουν μόνο τρεῖς διέξοδοι-λύσεις.

Γιά τήν πρώτη λύση θά πρέπει οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικανόφιλοι πολιτικοί νά κερδηθοῦν ἀπό τόν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ, νά γίνουν οἱ ἴδιοι ἐκφραστές τῆς θέλησης τοῦ λαοῦ. Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ἀστοί πολιτικοί, μαζί μέ τούς τίμιους ἀξιωματικούς καί τήν συντριπτική πλειοψηφία τοῦ λαοῦ, νά διώξουν τούς ἀμερικανούς!

Αὐτή ἡ λύση δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ. Γιατί ἡ Ἑλληνική ἀστική τάξη ἔχασε τό τραῖνο τῆς ἱστορίας. Ἄφησαν τούς ἀμερικανούς νά χωρίσουν ἔντεχνα τούς πολιτικούς ἀπό τό στρατό, καί τούς βοήθησαν οἱ ἴδιοι νά ἐκκαθαρίσουν τίς ἔνοπλες δυνάμεις ἀπό κάθε στοιχεῖο πού δέν τούς ἐνέπνεε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἡ Ἑλληνική ἀστική τάξη δέν μπορεῖ πιά νά ἔχει ἐθνική πολιτική. Καί γι' αὐτό τό λόγο ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἐκπρόσωποί της, ἔχουν ἐστραμμένα τά βλέμματα πρός τήν Οὐάσιγκτων.

Ἡ δεύτερη λύση εἶναι τοῦ συμβιβασμοῦ.

Ὁ λαός "παραιτεῖται" γιά ἕνα διάστημα ἀπό ὁρισμένα ἀπό τά βασικά του δικαιώματα καί πρῶτ' ἀπ' ὅλα τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, καί σέ ἀντάλλαγμα ἡ ἀμερικανοκρατία τοῦ προσφέρει τίς συνθῆκες μιᾶς ἐλεγχόμενης καί μισερῆς "δημοκρατίας".

Προϋπόθεση γιά τή λύση αὐτή εἶναι ἡ ὕπαρξη ἱκανοῦ πολιτικοῦ μανδύα, στήν ὑπηρεσία τῆς ἐξάρτησης, ὥστε ἡ πολιτική αὐτή νά συσπειρώνει γύρω της, ὅπως καί στό παρελθόν (1950-67), σοβαρές λαϊκές δυνάμεις, ἀπομονώνοντας τήν Ἀριστερά καί γενικώτερα κάθε ἀντιαμερικανικό κίνημα.

Ὅπως εἴδαμε ὁ μανδύας αὐτός ἔπαθε μεγάλη φθορά κατά τήν περίοδο 1960-67, καί ἀκόμα μεγαλύτερη στή διάρκεια τῆς δικτατορίας, μέ κορύφωμα τήν ἐξουδετέρωση τοῦ θρόνου. Καί ὅταν οἱ ἀμερικανοί προσπάθησαν νά "ὑφάνουν" μέ τούς Παπαδόπουλο-Μαρκεζίνη ἕνα νέο φευδοπολιτικό κάλυμμα, ὁ λαός τό κουρέλιασε.

Ἄραγε τό κῦρος τοῦ Καραμανλῆ εἶναι ἱκανό νά ἀντικατα στήσει αὐτή τή φθορά; Καί γιά πόσο διάστημα;

Ἡ τρίτη, καί τελευταία γιά τούς ἀμερικανούς λύση, εἶναι ἡ λύση τοῦ τάνκ. Δηλαδή ἡ συνέχιση τῆς ἴδιας ὡμῆς στρατιωτικῆς δικτατορίας. Καί ἐάν καί ἐφ' ὅσον δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει λύση Καραμανλῆ εἴτε ἄλλη λύση πολιτικοῦ χαρακτῆρα, τότε πρέπει νά ὁδηγηθοῦμε στό συμπέρασμα ὅτι ἡ λύση τοῦ τάνκ ἀποτελεῖ τήν μοναδική λύση πού διαθέτουν σήμερα οἱ ἀμερικανοί στή χώρα μας. Σ' αὐτή τή περίπτωση -κι' αὐτό θά φανεῖ πολύ σύντομα- πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε γιά ἄλλη μιά φορά ὅτι:

Πρῶτον: Οἱ ἀμερικανοί ταυτίζονται μέ τήν ἐξουσία μέσα στήν Ἑλλάδα. Ἐλέγχουν μονοπολιακῶς ὅλα τά κέντρα ἀποφάσεων.

Δεύτερον: Δέν σκοπεύουν νά ἐγκαταλείψουν τήν Ἑλλάδα.

Τρίτον: Τό πιό πιθανό εἶναι ὅτι δέν ἔχουν ἄλλο τρόπο νά ἐπιβάλλουν τήν ἐξουσία τους πάνω στό λαό μας παρά μόνο μέ τό νόμο τῆς βίας. Μεταβάλοντας στήν οὐσία τό λαό μας σέ ἀγέλη δούλων-ὑπηκόων τῶν ἀμερικανοδούλων ἀξιωματικῶν.

Τέταρτον: Τό ἀμερικανόφιλο πολιτικό οἰκοδόμημα πού ταυτίζεται μέ τούς πολιτικούς ἐκπροσώπους τῆς Ἑλληνικῆς ἀστικῆς τάξης, δέν ἔχει δυνατότητα νά διαδραματίσει, ἀκόμα καί ἄν τό ἤθελε, ρόλο ριζοσπαστικό. Ἄν τό κάνουν, στό μέλλον, μέ κέντρο βάρους τήν ἀμερικανική εὔννοια, τότε θά ἀνατραποῦν ἀναπόφευκτα ἀπό τό λαό. (Βλ. Μαρκεζίνη). Ἄν πάλι ἐπιχειρήσουν νά ἐπέμβουν μέ κέντρο βάρους τήν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τότε θά ἀνατραποῦν ἀπό τά δυναμικά ἐρείσματα τῆς ἐξάρτησης πού αὐτοί οἱ ἴδιοι παράδωσαν στούς ἀμερικανούς, καί φυσικά ἐλέγχονται πλέον μόνο ἀπό τούς ἀμερικανούς.

Συμπέρασμα: Τελικά μένουν ἀντιμέτωπες -πρόσωπο μέ πρόσωπο- δύο δυνάμεις:

Ἀπ' τή μιά μεριά οἱ ἀμερικανοί μαζί μέ ὅλο τό πλέγμα ἐξουσίας, πού ἔχει πιά χαρακτῆρα βιαιο-δυναμικό-στρατοκρατικό καί τρομοκρατικό.

Ἀπ' τήν ἄλλη μεριά ὁ ἑλληνικός λαός ἀπογυμνωμένος ἀπό δικαιώματα, ἁπλός θεατής τοῦ καταποντισμοῦ τῆς ἐθνικῆς του οἰκονομίας, σπρωγμένος πιά ὕστερα ἀπό ἑπτά χρόνια δικτατορίας ὥς τήν ἔσχατη συνέπεια ἀπό τήν διαλεκτική τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ξένης ἐξάρτησης. Δηλαδή εἴτε νά δεχτεῖ νά ζήσει ὑπόδουλος κάτω ἀπό τό κνοῦτο τοῦ τελευταίου ἐκλεκτοῦ τῆς ἀμερικανοκρατίας, τῆς ΕΣΑ; Εἴτε νά ἐπαναστατήσει!

β. Ὁ Ἑλληνικός λαός

"Ομως κι' ἄν ἀκόμα ὁ συλλογισμός αὐτός εἶναι ὀρθός, αὐτό δέ σημαίνει ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός εἶναι ἕτοιμος νά ἀναμετρηθεῖ σήμερα δυναμικά μέ τήν ἀμερικανοκρατία στή χώρα μας.

Πρῶτ' ἀπ'ὅλα γιατί τό δίλημμα, ὑποτέλεια ἤ ἐπανάστα σις, δέν μπορεῖ νά γίνει ἀντιληπτό ἀπό τό σύνολο τοῦ λαοῦ μας. Καί δεύτερον γιατί καί ἄν καί ὅταν ὁ ἑλληνικός λαός συνειδητοποιήσει -στή μεγάλη του πλειοψηφία-, ὅτι ἡ ἀμερικανική πολιτική τόν ἀντιμετωπίζει σήμερα καί τόν βλέπει μακρόχρονα σάν ἕνα λαό ἐξαρτημένο στήν κυριαρχη θελησή της, ἀκόμα καί τότε γιά νά φτάσει στό σημεῖο νά ἀντιμετωπίσει δυναμικά τήν ἀμερικανοκρατία,εἶναι ἀπαραίτητο νά ἐξασφαλισθοῦν πολλές προϋποθέσεις.

Εὔκολα διαπιστώνεται ὅτι ὁ 'Ελληνικός λαός εἶναι ἐξ ἀντικειμένου ἐνάντια στήν ἐξάρτηση. Καί ὅτι μέ τήν ἐξάρτηση δέν μπορεῖ νά συνδέεται -κυρίως μέ οἰκονομικά καί προσωπικά συμφέροντα- παρά μόνο μιά ἀπειροελάχιστη μειοψηφία. "Οπως ὅμως εἶναι γνωστό, ἀπό τήν ἀντικειμενική θέση ἕως τήν ὑποκειμενική τοποθέτηση, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόσταση.'Επίσης μπορεῖ σήμερα ἡ πλειοψηφία τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ νά εἶναι καί ἐξ ὑποκειμένου ἐνάντιαστή στρατιωτική δικτατορία. 'Από τή στιγμή ὅμως πού ὁ ἀντιδικτατορικός ἀγώνας θά πάρει χαρακτῆρα ὀξύτατα ἀντιαμερικανικό-ἀντιιμπεριαλιστικό, καί κατά συνέπεια ταξικό-ἀντικαπιταλιστικό, τότε πρέπει νά περιμένωμε νά δοῦμε ὅτι ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ λαοῦ, τό πιό συντηρητικό, πού σήμερα εἶναι ἐνάντια στή δικτατορία, ὄχι μόνο νά μήν ἀκολουθεῖ τό κίνημα αὐτό κατά τῶν ἀμερικανῶν, ἀλλά καί πιθανόν νά στραφεῖ ἐναντίον του.

Κι' αὐτό γιατί πολλοί "Ελληνες ἀκόμα ἀκολουθοῦν τή Δεξιά καί τό Κέντρο, πού οἱ ἡγέτες τους, στήν περίπτωση μιᾶς μεγάλης ὀξυνσης στή σύγκρουση τοῦ λαοῦ μέ τό πλέγμα τῆς ἐξάρτησης καί φυσικά μέ τούς ἀμερικανούς,τό πιό πιθανό εἶναι ὅτι θά συσπειρωθοῦν -ὅπως τό ἔκαναν καί στό παρελθόν- γύρω ἀπό τήν 'Ελληνική ὀλιγαρχία καί τά ἀφεντικά της, δηλαδή τούς ἀμερικανούς.

Τά συνθήματα ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ καί ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ -πού ξανάβαλαν μέ καινούργια ἔνταση οἱ φοιτητές καί οἱ ἐργάτες στό Πολυτεχνεῖο- εἶναι τελικά συνθήματα ταξικά. 'Επομένως δέν θά πρέπει νά περιμένωμε ἀπό τούς πολιτικούς ἐκπροσώπους τῆς 'Ελληνικῆς ἀστικῆς τάξης νά τά ἀκολουθήσουν."Ισα-ἴσα πού ἀπό κάποιο στάδιο καί πέρα θά τά πολεμήσουν μέ ὅλη τους τή δύναμη, συσπειρώνοντας γύρω τους ἀξιόλογες λαϊκές δυνάμεις. Καί θά ἦταν λάθος νά μή δοῦμε ἀπό τώρα τό πόσες καί ποιές τέτοιες δυνάμεις μπορεῖ ἀκόμα νά ἐπηρεάζουν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τά αἱματηρά γεγονότα τοῦ Νοέμβρη, ὄξυναν σέ κρίσιμο βαθμό τήν ἀντίθεση τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ πρός τήν ἐξάρτηση, δηλ. τούς ἀμερικανούς.'Η ἀδίστακτη ἐπίθεση τῶν ἀμερικανῶν καί τῶν τυφλῶν ὀργάνων τους κατά τοῦ λαοῦ, καί ἰδιαίτερα κατά τῆς 'Ελληνικῆς νεολαίας, δείχνει ὅτι ἡ ἐξάρτηση, μπροστά στό ἀδιέξοδο πού τήν ὁδήγησε ἡ ἐμμονή τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ στά ἰδανικά τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δημοκρατίας καθώς καί τά δικά της σοβαρά λάθη, ἀποφάσισε ἡ ἴδια, σάν τελικό καταφύγιο, τήν πολιτική τῆς ὠμῆς πρόκλησης. Στόχος της εἶναι νά τρομοκρατήσει τό λαό, ὥστε νά μπορέσει νά παρατείνει τή στυγνή στρατιωτική δικτατορία.

'Επομένως εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀντίπαλος πού ἐπέλεξε σήμερα τό κύριο σημεῖο τῆς σύγκρουσης. Κι'αὐτό δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ βαθειά ἀντίθεση ὁλόκληρου τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ κατά τῆς ἐξάρτησης δηλ. τῆς ἀμερικανοκρατίας. "Αν ἀγνοήσουμε αὐτό τό βαθύτερο χαρακτῆρα τῆς σύγκρουσης, τότε ἡ πολιτική τῆς ἀντίστασης κατά τῆς δικτατορίας κινδυνεύει νά βρεθεῖ ἔξω ἀπό τήν ψυχολογία τῶν μαζῶν καί ἰδιαίτερα τῆς 'Ελληνικῆς νεολαίας.

Δηλαδή παραδεχόμαστε ὅτι ὁ λαός μας στή συντριπτική του πλειοψηφία, εἶχε αὐτή τή στιγμή αἰσθήματα βαθύτατα ἀντιαμερικανικά.'Εδῶ ὅμως θά πρέπει νά ὑπογραμμισθεῖ τό γεγονός ὅτι ἀπό τά αἰσθήματα ὡς τήν πολιτική ὡριμότητα, ὑπάρχει κάποια ἀπόσταση.

Καί γι' αὐτό τό λόγο ἀκριβῶς δέ νομίζουμε ὅτι ὑπάρχει ἀντίθεση ἀνάμεσα στίς δύο διαπιστώσεις. Δηλαδή τόν ἀντιαμερικανισμό σάν αἴσθημα - καί τόν ἀντιαμερικανισμό σάν πολιτική συνείδηση.

Σήμερα λόγου χάριν ἐμφανίζονται σάν ἀντιαμερικανοί ὅλοι σχεδόν οἱ ἀστοί πολιτικοί."Ομως ὁ ἀντιαμερικανισμός τους, δέν εἶναι ἄρνηση τῆς ἀμερικανικῆς παρουσίας, ἀκόμα καί τῆς ἀμερικανικῆς κυριαρχίας στή χώρα μας.'Αλλά μόνο διαφωνία γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο οἱ ἀμερικανοί ἐφαρμόζουν τόν κυριαρχικό τους ρόλο στή χώ- [illegible] ἀντιαμερικανισμός πού ἀποβλέπει στόν "ἐξωραϊσμό" τῆς ἐξάρτησης, καί ὄχι στήν κατάργησή της. "Ομως μέσα στίς σημερινές συνθῆκες τῆς στρατοκρατικῆς δικτατορίας, κι' αὐτοῦ τοῦ τύπου ὁ ἀντιαμερικανισμός, ἀποτελεῖ στοιχεῖο θετικό. Φτάνει νά μήν ξεγελᾶ τό λαό μας.

Γι'αὐτό τό λόγο εἶναι ἀπαραίτητο νά φωτίζουμε ἀκούραστα τόν ἀληθινό του χαρακτῆρα. Δηλαδή τήν ἀληθινή πολιτική του διάσταση πού ἔχει δύο κύρια σκέλη: Τό πρῶτο εἶναι ἡ ἀπαλλαγή τῆς χώρας ἀπό τά δεσμά τῆς ξένης ἐξάρτησης καί τό ξήλωμα ὅλου τοῦ πλέγματος τῆς ὑποτέλειας. Τό δεύτερο εἶναι ἡ ἀντικατάσταση τῆς σημερινῆς ἐξουσίας μέ τή λαϊκή κυριαρχία.

Διαπιστώνουμε ἔτσι ὅτι ἐνῶ ὁ ἑλληνικός λαός βρίσκεται, στή μεγάλη του πλειοψηφία ἐξ ἀντικειμένου, ἀντιμέτωπος πρός τήν ἐξάρτηση καί κατέχεται ἀπό αἰσθήματα ἀντιαμερικανικά, ἀπό τή μιά πλευρά ἐξακολουθεῖ νά ἐπηρεάζεται πολιτικά ἀπό τούς ἀστούς πολιτικούς πού ἀνήκουν στό χῶρο τῆς ἐξάρτησης, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη, δέν διαθέτει αὐτή τή στιγμή πολιτικές δυνάμεις πού νά ἐκφράζουν πιστά τήν ἰδεολογικοπολιτική πλατφόρμα τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων τῆς ἀντιεξάρτησης.

Φυσικά αὐτός ὁ ἱστορικός ρόλος ἔπεφτε καί πέφτει στούς ὤμους τῆς 'Ελληνικῆς 'Αριστερᾶς.

Νομίζουμε ὅτι σήμερα κάτω ἀπό τό φῶς τῶν γεγονότων, φαίνεται καθαρά ὅτι οἱ δυνάμεις τῆς 'Ελληνικῆς 'Αριστερᾶς εἶναι τελικά αἰχμάλωτες τῆς παλαιᾶς ἀνάλυσης καί πολιτικῆς πρακτικῆς, ὅλων τῶν ὑπεύθυνων καθοδηγητικῶν της ὀργάνων, πού παρέλειψαν νά συνδέσουν ἀποφασιστικά τό πρόβλημα τῆς ἀλλαγῆς, -δηλ. τῆς δημοκρατικῆς ἐπανάστασης- μέ τό πρόβλημα τῆς ἐξάρτησης. Τό πιό τραγικό, γιά τίς δυνάμεις τῆς 'Ελληνικῆς ἀριστερᾶς, εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ ὀργανωτική της πολιτική στηρίχτηκε πάνωστή βεβαιότητα ὅτι εἶναι δυνατή ἡ οὐσιαστική ἀλλαγή μέσα στά πλαίσια τῆς ἐξάρτησης. "Ετσι ὅλα τά πρόσωπα, παληά καί καινούργια, οἱ μηχανισμοί, οἱ λειτουργίες, ἀκόμα καί ὁ μηχανισμός σκέψης καί ὀργάνωσης βγῆκαν στό φῶς τῆς μέρας.Μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι σχεδόν ἀδύνατη ἡ ἀνάληψη σοβαρῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοβουλίας καί δράσης χωρίς νά κινδυνεύει νά τσακιστεῖ τό σύνολο σχεδόν τοῦ στελεχικοῦ δυναμικοῦ ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. Αὐτή ἡ βασικά λαθεμένη ἀνάλυση γιά τή μορφή τῆς ξένης ἐξάρτησης καί τό ρόλο τῆς 'Αριστερᾶς, ὁδήγησε ἐπίσης στήν ἔλλειψη οὐσιαστικῆς καί σοβαρῆς ἰδεολογικῆς-πολιτικῆς προετοιμασίας, (ὄχι μόνο τῶν μαζῶν ἀλλά καί τῆς ἴδιας τῆς 'Αριστερᾶς) γιά τήν ἀναπόφευκτη σύγκρουση τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ μέ τήν ἀμερικανοκρατία. Καί ἄν φάξουμε καλά θά δοῦμε ὅτι οἱ διαφωνίες καί οἱ διασπάσεις πού παρέλυσαν στό διάστημα αὐτό τίς δυνάμεις τῆς 'Ελληνικῆς 'Αριστερᾶς,ἔχουν τίς ρίζες τους μέσα στήν ἐσφαλμένη,κατά τή γνώμη μας,χάραξη τῆς στρατηγικῆς, πού σήμερα πιά τά γεγονότα δείχνουν καθαρά, ὅτι περνᾶ ἀναγκαστικά μέσα ἀπό τή σύγκρουση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μέ ὁδηγό τήν'Αριστερά, μέ τήν ἀμερικανοκρατία.

Πιστεύουμε ὅτι οἱ ζωντανές δυνάμεις τῆς 'Ελληνικῆς 'Αριστερᾶς, εἶναι δυνατόν νά συσπειρωθοῦν γύρω ἀπό μιά καινούργια στρατηγική, πού θά συνδέει ὀργανικά καί ἀναπόσπαστα τή δημοκρατική ἐπανάσταση μέ τό τέλος τῆς ἐξάρτησης.

'Η συσπείρωση τῶν δυνάμεων τῆς 'Ελληνικῆς 'Αριστερᾶς γύρω ἀπό μιά ἐνιαία στρατηγική, καί ἡ χάραξη μιᾶς ἐντελῶς καινούργιας ὀργανωτικῆς τακτικῆς, εἶναι ὁ μόνος δρόμος ὥστε ὁ ἐργαζόμενος 'Ελληνικός λαός πού μαστίζεται ἀπό τίς οἰκονομικές, κοινωνικές καί πολιτικές συνθῆκες πού ἐπιβάλλει ἡ ξένη ἐξάρτηση, νά ἀποκτήσει τή δική του ἰδεολογική καί πολιτική ἔκφραση, καί τό δικό του πολιτικό-ὀργανωτικό μηχανισμό.

Μέ ἄλλα λόγια θά τοῦ προσφέρει τό ὄργανο πάλης πού τοῦ λείπει τραγικά αὐτή τή στιγμή, ὥστε νά ἀντιμετωπίσει καί νά νικήσει τούς τυράννους του, ντόπιους καί ξένους."Οπως ἐπίσης θά βοηθήσει τίς μεγάλες μᾶζες νά συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ λύση ὅλων τῶν βασικῶν προβλημάτων πού δοκιμάζουν τή χώρα μας, συνδέεται ἄμεσα μέ τό τέλος τῆς ἀμερικανοκρατίας.

'Η ἰδεολογική μας ζύμωση, μέ κύριο ὄργανο τή ζωντανή δράση μέσα σ' ὅλους τούς τομεῖς καί τά ἐπίπεδα τοῦ μέτωπου τῆς ζωῆς, θά ἀποβλέπει σταθερά στή συνεχῆ κορύφωση τῆς σύγκρουσης, ἀνάμεσα στίς δύο κυρίαρχες δυνάμεις καί ἰδεολογίες: τῆς ἐξάρτησης καί τῆς ἀντιεξάρτησης.

Θά πρέπει νά βοηθήσουμε ὅλους αὐτούς πού βρίσκονται τοποθετημένοι "ἐξ ἀντικειμένου" ἐνάντια στήν ἐξάρτηση, νά κερδηθοῦν τελικά ἀπό τήν πολιτική τῆς ἀντιεξάρτησης. Μέ ἄλλα λόγια νά συγκροτήσουμε τό μέτωπο ἀντιεξάρτησης

καὶ νά μήν ἀφήσουμε τούς πολιτικούς ἐκπροσώπους τῆς ἐξάρτησης νά παρασύρουν -ἀκόμα καί μέ συνθήματα ἀντιαμερικανικά- τούς Ἕλληνες ἐργαζόμενους, πού ἡ φυσική τοποθέτησή τους εἶναι ἡ ἀντιεξάρτηση, πού μόνο ἡ Ἀριστερά μπορεῖ νά ἐκφράσει πιστά καί ὁλόπλευρα.

Θά χτυπᾶμε, κάθε φορά, τή μορφή ἐξουσίας μέ τήν ὁποία ἡ ἐξάρτηση προσπαθεῖ νά ὑποδουλώνει κάθε φορά τό λαό, χωρίς νά παραλείπουμε νά συνδέουμε, κάθε φορά, τήν ἐξουσία πού φαίνεται μέ τήν ἐξουσία πού κρύβεται, δηλ. τούς ἀμερικανούς.

Θυμόμαστε ὅτι ὁ μοναδικός τρόπος γιά νά ἀντιμετωπίσουμε ἀπό θέση ἰσχύος τήν ἀμερικανοκρατία, σέ κάθε φάση τοῦ ἀγῶνα, καί φυσικά, ἀκόμα περισσότερο στήν τελειωτική, εἶναι ὁ ὀργανωμένος λαός, τό παλλαϊκό μέτωπο, καθοδηγημένος ἀπό τόν πρωτοπόρο πολιτικό φορέα, δηλαδή τήν Ἑλληνική Ἀριστερά, συσπειρωμένη γύρω ἀπό μιά νέα στρατηγική, πού θά ἐκφράζει πιστά τίς δυνάμεις τῆς ἀντιεξάρτησης.

Οἱ δυνάμεις αὐτές, πού πρέπει νά ἀντιπροσωπεύουν τό 90% τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μπορεῖ νά μήν ἐκφραστοῦν τελικά, (ὅταν καί ἐφ' ὅσον ἐκφραστοῦν) ἀπό ἕνα μοναδικό πολιτικό φορέα.

Γιατί μέσα στό ἴδιο τό στρατόπεδο τῆς ἀντιεξάρτησης, συνυπάρχουν πολλά κοινωνικά στρώματα καί τάξεις, μέ διαφορετικά συμφέροντα, πού ἀναγκαστικά θά ἐκφραστοῦν μέ διαφορετικούς πολιτικούς φορεῖς. Φιλοδοξία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς, πού συμπίπτει μέ τήν ἱστορική της ἀποστολή, εἶναι νά συνενώσει γύρω της τίς πρωτοπόρες κοινωνικές δυνάμεις: Τήν ἐργατική τάξη καί τούς συμμάχους της, τό ἱστορικό μπλόκ, ἀγρότες καί ἐργάτες τοῦ πνεύμα τος καί τῆς τέχνης.

Σήμερα, ὕστερα ἀπό ἑξήμισυ χρόνια δικτατορίας, εἴδαμε ὅτι ὑπάρχουν δυνάμεις ἀκόμα καί μέσα στό χῶρο τῆς ἀστικῆς τάξης, πού διατηρώντας τήν ἀντίθεσή τους πρός τήν ἐργατική τάξη, ἐν τούτοις συνειδητοποιοῦν ὅτι ἡ κορυφαία ἀντίθεση πού παραλύει τή σύγχρονη Ἑλλάδα, εἶναι ἡ ἀντίθεση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρός τήν ἀμερικανοκρατία. Γιά τό λόγο αὐτό, οἱ δυνάμεις αὐτές, πιστεύουμε ὅτι ἔπαψαν νά ἐκφράζονται μέσω τῶν κλασσικῶν πολιτικῶν φορέων τῆς ἀστικῆς τάξης, πού ὅπως εἴδαμε ὁ ἀντιαμερικανισμός τους ἀποσκοπεῖ τελικά στόν ἐξωραϊσμό καί ὄχι στήν ἐξάλειψη τῆς ἀμερικανοκρατίας.

Ἡ Νέα Ἑλληνική Ἀριστερά θά βασίσει τόν ὄγκο τῶν δυνάμεών της ἐπάνω στήν ἐργατική τάξη, τούς ἀγρότες, τήν πνευματική πρωτοπορία καί τήν ἐπαναστατημένη Ἑλληνική νεολαία. Χωρίς τό γεγονός αὐτό νά ἐμποδίζει τή στενή συνεργασία μέ κάθε δύναμη πού στρέφεται ἐνάντια στήν ἐξάρτηση. Ἔστω κι' ἄν σήμερα τή χωρίζουν μ' αὐτές σημαντικές ἰδεολογικές διαφορές.

Σάν μιά τέτοια καινούργια βάση γιά συνεργασία μπορεῖ νά γίνει τό τρίπτυχο πού προβάλει ἡ Μικτή Συντονιστική Ἐπιτροπή τῶν Φοιτητῶν-Ἐργατῶν, δηλ. ΚΑΤΩ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ, ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ, ΛΑΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ. Σήμερα εἶναι ἀνάγκη νά ὑπάρξει τό ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ πού θά κατευθύνει τόν ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί τῆς πρωτοπόρας νεολαίας, μέ βάση αὐτές τίς ἀρχές. Αὔριο ἡ ἑνότητα μπορεῖ νά περιοριστεῖ μόνο ἀνάμεσα σέ κεῖνες τίς δυνάμεις πού βασικά ἐκφράζουν κοινά ταξικά συμφέροντα, δηλ. τά συμφέροντα τοῦ ἱστορικοῦ μπλόκ, ὅπως τό συγκρότησαν τελικά σήμερα στή χώρα μας οἱ οἰκονομικές συνθῆκες, οἱ κοινωνικές ἀλλαγές καί τά ἱστορικά γεγονότα.

Πιστεύουμε ὅτι τά Νοεμβριανά ἀποτελοῦν στροφή μέσα στήν Ἐθνική Ζωή τῆς χώρας. Ὁ λαός ἔδειξε ὅτι κρύβει μέσα του μεγάλη ἐκρηκτική δύναμη. Ὁ ἐχθρός ἔδειξε ὅτι εἶναι ἀδύστακτος.

Ἔτσι, γιά πρώτη φορά, μετά τήν ἐπικράτηση τῆς δικτατορίας, πέρασε στήν ὁμαδική δολοφονία.

Τό ἐρώτημα πού μπαίνει μπροστά μας αὐτή τή στιγμή εἶναι: Ποιά θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ λαοῦ; Ἰδιαίτερα στήν περίπτωση πού φανεῖ καθαρά -κι' αὐτό εἶναι ζήτημα χρόνου- ὅτι οἱ ἀμερικανοί, μή ἔχοντας πολιτική διέξοδο, ἔχουν ἀποφασίσει νά διαιωνίσουν τόν νόμο τῶν τάνκς; Καί μάλιστα στήν πλέον ἀκραία καί ἀπεχθῆ του μορφή, δηλ. τήν ἀνοικτή δολοφονία;

Ἴσως τό πιό ἐπιτακτικό πολιτικό πρόβλημα τῆς στιγμῆς εἶναι νά ὀργανωθεῖ, καί στό συντομώτερο διάστημα, ἡ ἀπάντηση τοῦ λαοῦ, πού πρέπει τώρα πιά νά φτάσει, ἄνδχι στό μέγεθος, πάντως στό χαρακτῆρα καί τή ποιότητα τῆς δυναμικῆς πρόκλησης τοῦ ἐχθροῦ. Μέ ἄλλα λόγια, μέ τό σύνθημα καί κατεύθυνση "τιμωρία στούς δολοφόνους τοῦ λαοῦ", θά ἀπαιτήσει δικαιοσύνη, καί τελικά θά ἐπιβάλει ὁ ἴδιος δικαιοσύνη.

Ἔτσι, ἀπό τό δρόμο τῆς τιμωρίας τῶν δολοφόνων, τῶν βασανιστῶν, ἀνακριτῶν, καί κάθε λογῆς ὑπεύθυνων καί συνεργῶν, θά μποῦμε σιγά-σιγά στόν ἀνηφορικό δρόμο τῆς οὐσιαστικῆς ἀντίστασης στή δικτατορία, καί τῆς προετοιμασίας τῆς σύγκρουσης μέ τήν ἀμερικανοκρατία.

Αὐτή ἡ νέα τακτική δέν ἔρχεται τυχαῖα. Καί κανείς δέν μπορεῖ νά κατηγορήσει τήν Ἀριστερά ὅτι βιάζεται ἤ ὅτι πηγαίνει μπροστά ἀπό τά γεγονότα. Ἕως σήμερα ἡ Ἑλληνική Ἀριστερά, ἔχοντας μεγάλες εὐθῦνες ἀπέναντι στόν ἐργαζόμενο Ἑλληνικό λαό, ἦταν ὑποχρεωμένη νά περιμένει καί νά ἐκμεταλευτεῖ κάθε δυνατότητα ἐξέλιξης πρός ὁποιαδήποτε μορφή πολιτικοποίησης τῆς ἐξουσίας. Γιατί κύρια φροντίδα της εἶναι νά ἀποφευχθοῦν, ὅσο εἶναι δυνατόν, οἱ βαρειές θυσίες γιά τό λαό μας. Κι' ἀκόμα γιατί εἶχε καί ἔχει τή βεβαιότητα, ὅτι οἱ συνθῆκες ἀκόμα καί τῆς πιό ἀνώδυνης πολιτικοποίησης καί φιλελευθεροποίη - σης τῆς ἐξουσίας στήν σημερινή Ἑλλάδα, προσφέρουν μιά πολύ πιό ὑψηλή ἀφετηρία γιά τήν ὀργάνωση λαϊκῶν ἀγώνων. Καί φυσικά βοηθοῦν σημαντικά τήν ὀργάνωση τῶν λαϊκῶν δυνάμεων γιά τήν τελική τους σύγκρουση μέ τήν ἀμερικανοκρατία.

Ἐξ' ἄλλου τό γεγονός ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἀντίπαλος ἦταν προσεκτικός, ἀποφεύγοντας νά χύσει προκλητικά αἷμα, δημιουργοῦσε μέσα στίς μᾶζες ἕνα κλῖμα ἀντίθετο πρός τίς μορφές βίας. Γι' αὐτό καί ἡ σφαγή τοῦ Πολυτεχνείου ἀποτελεῖ ὁρόσημο. Γιατί ἀποδεσμεύει τίς πρωτοπόρες λαϊκές δυνάμεις ἀπό τίς ψυχολογικές ἀναστολές.

Δέν εἶναι ὁ λαός πού χτύπησε πρῶτος.

Ὕστερα ἀπό τόσα χρόνια στυγνῆς στρατοκρατίας, χρόνια διώξεων καί βασανισμῶν, ἀσχημονιῶν καί ἐμπαιγμῶν, αὐτοί ἐπεχείρησαν νά σκοτώσουν τήν ψυχή καί τήν τιμή του, τώρα τόν χτυποῦν δολοφονικά.

Ἄν αὐτή τήν κρίσιμη στιγμή, ἡ Ἀριστερά, ἀγνοήσει τήν ψυχολογία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πού θέλει νά ὑπάρξει ὑπερήφανη καί ἀγωνιστική ἀπάντηση στήν πρόκληση τῶν στρατοκρατῶν, τότε κινδυνεύει νά μείνει πίσω ἀπό τήν ἱστορία.

Ὥστε ἡ ἴδια ἡ πολιτική σύνεση καί εὐθύνη πού ἕως χθές ἀκόμα μᾶς ὑποχρέωναν -γιά τούς λόγους πού ἐκτέθηκαν- νά εἴμαστε συντηρητικοί καί προσεκτικοί ὡς πρός τίς μεθόδους δράσης, σήμερα μᾶς ὁδηγοῦν ἀναπόφευκτα στή νέα πολιτική γραμμή τῆς Ἀριστερᾶς, πού δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ἀπό τήν πολιτική τῆς δυναμικῆς σύγκρουσης τοῦ παλλαϊκοῦ μετώπου μέ τό σύνολο τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἐξάρτησης. Ἕως τήν ἐκδίωξη τῶν ἀμερικανῶν ἀπό τήν Ἑλλάδα, καί τό θρίαμβο τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας.

γ. Ἡ τακτική γιά τήν ὀργάνωση τοῦ λαϊκοῦ ἀγῶνα

Ὁ κύριος ἀντίπαλός μας εἶναι ἡ ξένη ἐξάρτηση, ἡ ἀμερικανοκρατία.

Ὁ στρατηγικός μας σκοπός εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τῆς χώρας μας ἀπό τούς ξένους, καί ἡ καταστροφή ὁλόκληρης τῆς δομῆς καί τοῦ πλέγματος τῶν σχέσεων ἐξάρτησης πού ἐπέβαλαν οἱ ἀμερικανοί στή χώρα μας.

Μετά τήν ἀποχώρηση τῶν ξένων ἡ ἐξουσία θά περιέλθει στόν ἴδιο τόν Ἑλληνικό λαό.

Σήμερα ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου, εἶναι διαβρωμένη ἀπό τούς μηχανισμούς τῆς ξένης ἐξάρτησης. Ὅλες οἱ μορφές δικυβέρνησης -ἰδιαίτερα μετά τήν ἀπελευθέρωση στά 1944- πού δοκιμάστηκαν ἕως τώρα, ἀποβλέπουν στήν ὑποδούλωση τοῦ λαοῦ, καί στήν ἐξυπηρέτηση κυρίως τῶν οἰκονομικῶν καί στρατηγικῶν συμφερόντων τῶν ξένων. Ἑπομένως, ἡ ὀργάνωση τοῦ λαοῦ ἀπό τίς δυνάμεις τῆς Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς, σήμερα, θά πρέπει νά ἔχει δύο παράλληλους στόχους καί λειτουργίες: Ὁ πρῶτος θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἰδεολογική, πολιτική καί ὀργανωτική προετοιμασία τοῦ λαοῦ γιά νά ἐκδηλώνει κάθε στιγμή τή βαθειά του ἀντίθεση πρός τή στρατοκρατική δικτατορία, καί γιά τήν τελική του ἀναμέτρηση μέ τόν ξένο παράχοντα καί τούς ντόπιους πράκτορές του. Ὁ δεύτερος θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἐπιστημονική, πολιτιστική, ἰδεολογική καί πολιτική ζύμωση μέ πρωταγωνιστή τίς ὀργανωμένες δυνάμεις τῆς Ἀριστερᾶς, τήν πρωτοπόρα μας νεολαία καί ὅλο τό ζωντανό κομμάτι τοῦ λαοῦ μας, σχετικά μέ τίς συγκεκριμένες μορφές πού θά πάρει ἡ λαϊκή ἐξουσία στή χώρα μας, μετά τήν ἀποχώρηση τῶν ξένων καί τή συντριβή ὅλων τῶν μηχανισμῶν τῆς ξενόδουλης καί ξένης ἐξουσίας.

"Εως σήμερα ή άγωνιστική πεῖρα μᾶς ἔχει δείξει ὅτι εἶναι πάρα πολύ δύσκολο νά ὀργανωθοῦν οἱ ἐπαναστατικές δυνάμεις μέσα σέ μιά χώρα σάν τή δική μας, ὅταν ὕστερα ἀπό δύ ἔνοπλες ἀναμετρήσεις, οἱ εἰδικευμένοι μηχανισμοί τῆς ἐξουσίας, ἔχουν καταγράφει καί γνωρίζουν καλά ὁλόκληρο τό ἐπαναστατικό δυναμικό, δηλ. ὁλόκληρη τήν 'Ελληνική 'Αριστερά.

'Εκτός ἐάν οἱ ἐπαναστατικές δυνάμεις ἐγκαινιάσουν μιά ἐντελῶς νέα τακτική, πού νά ξεφεύγει ἀπό τούς κλασσικούς καί γνωστούς στόν ἐχθρό τρόπους ὀργάνωσης καί δράσης.

'Επομένως ἡ ριζική ἀλλαγή στήν τακτική τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, ἀποτελεῖ βασική πολιτική ἐπιλογή."Ισως τήν πιό σημαντική πολιτική πολιτική ἐπιλογή μετά τόν καθορισμό τῆς νέας στρατηγικῆς καί τῆς καινούργιας ἀντιστασιακῆς τακτικῆς.

Κλασσικός τρόπος ὀργάνωσης τῆς 'Αριστερᾶς, ὁ δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, ἔχει διάρθρωση: ἡγεσία-συνδετικοί κρίκοι- βάση. Αὐτῆς τῆς μορφῆς ἡ ὀργάνωση ἔχει μελετηθεῖ τέλεια ἀπό τόν ἐχθρό πού ἔδειξε ὅτι εἶναι ἱκανός νά τήν ἀντιμετωπίσει μέ ἐπιτυχία. Μποροῦμε μάλιστα νά ποῦμε ὅτι ὁλόκληρο τό σύστημα δίωξης βασίζεται στήν ἀντιμετώπιση αὐτῆς καί μονάχα αὐτῆς τῆς μορφῆς ὀργάνωσης καί δράσης.'Οπότε ἀπό τή στιγμή πού οἱ ἐπαναστατικές δυνάμεις θά καθιερώσουν μιάν ἐντελῶς καινούργια μεθοδολογία ὀργάνωσης καί δράσης, τότε, ἕνα μεγάλο τμῆμα ἀπό τό ὑπερτροφικό δυναμικό τοῦ ἀντίπαλου θά χτυπᾶ στό κενό.

Εἶναι ἐπίσης αὐτονόητο ὅτι ἡ 'Ελληνική ἀστυνομία ἔχει ἐπισημάνει, πρό παντός τό στελεχικό δυναμικό, -παλιό καί νεώτερο- τοῦ ΚΚΕ.'Επομένως ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν καινούργιων ἐπαναστατικῶν δυνάμεων θά πρέπει νά βασιστεῖ σέ ἐντελῶς νέους ἀγωνιστές.

'Η νέα τακτική στήν ἐπαναστατική ὀργάνωση τοῦ λαοῦ πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ μακροπρόθεσμα. Δηλαδή, δέν θά καταστρωθεῖ μόνο μέ βάση τίς ἀνάγκες τοῦ ἀντιδικτατορικοῦ ἀγῶνα, ἀλλά θά πρέπει νά εἰδωθεῖ μέσα σέ μιά μακρόχρονη διαδικασία, ὅπου πιθανῶς ὁ ἀντίπαλος θά ἀλλάξει καί θά ξαναλλάξει τίς μεθόδους διακυβέρνησης, μέ ἄλλα λόγια τή μορφή της ἐξουσίας.

'Επομένως ἡ βασική ὀργάνωση τοῦ λαοῦ θά πρέπει, μέσα σέ κάθε περίσταση, νά ἐξυπηρετεῖ τό βασικό στρατηγικό σκοπό, ὅπως τόν καθορίσαμε πιό πρίν, ὅπως ἐπίσης θά πρέπει σέ κάθε περίπτωση καί συνθῆκες νά ξεφεύγει ἀπό τόν ἔλεγχο τοῦ ἀντίπαλου, ἀνεξάρτητα ἀπό τό μέ ποιό προσωπεῖο ἐμφανίζει τήν ἐξουσία του στή χώρα μας.

Μέ ἄλλα λόγια οἱ βασικοί πυρῆνες τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος δέν ἀποκαλύπτονται ποτέ στόν ἐχθρό. Δέν ξεγελιοῦνται ἀκόμα καί στίς ἐποχές τῆς μέγιστης φιλελευθεροποίησης τῶν μέσων διακυβέρνησης. Γιατί ξέρουν ὅτι ἡ ἐξάρτηση παραμένει πάντα ἐξάρτηση, καί εἶναι ἕτοιμη κάθε στιγμή νά περάσει στή βιαιότερη ἔκφρασή της - εὐθύς μόλις κρίνει ὅτι δέν ἔχει ἄλλη μεθοδολογία ἐπιβολῆς τῆς ἐξουσίας στή χώρα μας.

Ποιά εἶναι ἡ νέα τακτική στήν ὀργάνωση τῶν λαϊκῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων;

Θά πρέπει νά ξεκινήσουμε μέ τήν ἴδια μέθοδο πού ξεκίνησαν οἱ "Ελληνες παρτιζάνοι στόν καιρό τῆς κατοχῆς. Δηλαδή μέ μικρές ἀνεξάρτητες ὁμάδες, πού ἡ κάθε μιά εἶχε τή δική της περιοχή, καί σχεδίαζε τή δράση της, καί τίς μορφές δράσης της, ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητες πού διέθετε καί τίς συνθῆκες τῆς περιοχῆς ὅπου ζοῦσε καί δροῦσε. Πολύ ἀργότερα, ὅταν ἡ δράση της βρῆκε ἀπήχηση στό λαό, καί ἔτσι μπόρεσαν νά πυκνώσουν οἱ γραμμές της, ἡ ὁμάδα ἔγινε τοπικό ἀρχηγεῖο. Καί σέ συνέχεια τά ἀρχηγεῖα ἑνώθηκαν καί σιγά-σιγά συγκρότησαν τήν ἐνιαία ὀργάνωση σέ πανεθνική κλίμακα.

Φυσικά τήν ἐποχή ἐκείνη ὑπῆρχε παράλληλα ὁ ἐνιαῖος κομματικός, ΚΚΕ, καί ἀντιστασιακός, ΕΑΜ, φορέας.Καί ἐάν μελετήσουμε τή δημιουργία τοῦ ἀντάρτικου, θά δοῦμε ὅτι οἱ πρῶτοι παρτιζάνοι ἔφυγαν γιά τίς ἀπομακρυσμένες περιοχές τους μέ βασικό ἐφόδιο τή γενική πολιτική γραμμή. Πού τήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν ἡ ἔνοπλη σύγκρουση μέ τόν ἐχθρό. Πολύ ἀργότερα εἶναι πού ἐπετεύχθη ἡ ὁμαλή σύνδεση καί ἐπικοινωνία μέ τούς ἐνιαίους πολιτικούς φορεῖς. Γιά ἕνα πολύ μεγάλο διάστημα -καί μάλιστα τό πιό κρίσιμο γιά τή δημιουργία τοῦ ἀντάρτικου- οἱ ἀντάρτικες ὁμάδες ἐφαρμόζανε ἐντελῶς ἀνεξάρτητα καί πρωτοβουλιακά τή γενική πολιτική γραμμή.

Σήμερα ἡ γενική πολιτική γραμμή μπορεῖ νά εἶναι νά χτιάξουμε τό παλλαϊκό μέτωπο μέ σκοπό νά συγκρουστεῖ κάποτε μέ τήν ἐξάρτηση, δηλ. τήν ἀμερικανοκρατία. Καί γιά τό λόγο αὐτό διαλέγουμε τήν τακτική τῆς ἀντάρτικης συνεχοῦς παρενόχλησης καί σύγκρουσης (στό ἐπίπεδο τῆς ὁμάδας) μέ τόν ἀντίπαλο, καί πάνω σέ ὅλο τό πλέγμα πού συγκροτεῖται ἡ ἐξουσία του.

'Η σύγχρονη ἀντάρτικη ὁμάδα συγκροτεῖται σέ αὐστηρά παράνομη βάση, στό χῶρο ὅπου ζεῖ, ἀπό πατριῶτες ἐπαναστάτες, συνδεδεμένους μεταξύ τους μέ βαθειούς ἰδεολογικούς καί φιλικούς δεσμούς.

'Η ὁμάδα, ἀπόλυτα προσαρμοσμένη, θά λέγαμε φυτεμένη, στό χῶρο της, σχεδιάζει τή δράση της, ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητες πού τήν χαρακτηρίζουν."Ετσι ἡ δράση αὐτή μπορεῖ νά εἶναι μόνο ἰδεολογική-πολιτική, εἴτε συνδικαλιστική, εἴτε ἐπιστημονική, εἴτε πολιτική, εἴτε δυναμική, εἴτε μαχητική, εἴτε ὅλα αὐτά μαζί, εἴτε μερικά ἀπ' αὐτά μαζί.

'Εκεῖνο πού ἔχει σημασία εἶναι:

Πρῶτον, νά ἀντιμετωπίζει, νά παρενοχλεῖ, κι' ἀκόμα ἄν τό μπορεῖ νά χτυπᾶ τόν ἀντίπαλο σέ κάθε περίσταση, καί σέ κάθε εὐκαιρία.

Δεύτερον, νά βοηθεῖ μέ κάθε τρόπο, καί φυσικά κατ' ἀρχήν μέ τή δράση της νά γενιέται καί νά στερεώνεται γύρω της τό εὐρύτερο μαζικό λαϊκό κίνημα. Νά ὀργανώνει καί νά κινεῖ μᾶζες. "Ομως οἱ μᾶζες γιά νά τό κάνουν αὐτό, χρειάζεται νά εὐαισθητοποιηθοῦν, νά συγκινηθοῦν καί νά πεισθοῦν. Κι' αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει ποτέ στατικά, παρά μόνο δυναμικά, δηλ. μέσα στήν κινητικότητα πού δημιουργεῖ ἡ ὀρθότητα τῶν στόχων, ὅταν προβάλλονται ἀνάγλυφοι μπροστά στό λαό μόνο μέ τήν ἐπαναστατική πράξη.

Σήμερα ἐπαναστατική πράξη εἶναι ὁποιαδήποτε μορφή δράσης -ἀκόμα καί ἡ πιό βίαιη- πού ἐπιδιώκει καί πετυχαίνει τήν ἀμφισβήτηση, τήν ἀναμέτρηση καί τή σύγκρουση μέ τή δικτατορία.

Μετά τή σφαγή στό Πολυτεχνεῖο, τίς νέες συλλήψεις, τά βασανιστήρια, καί ἄλλες τρομοκρατικές ἐνέργειες, τή φίμωση τοῦ τύπου, καί τέλος τό ἄνοιγμα τῶν στρατοπέδων μέ ἀρχή τήν Γυάρο, πιστεύουμε ὅτι τό πρῶτο χρέος τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος εἶναι ἡ δημιουργία μέσα στή χώρα τῆς ἀντιτρομοκρατίας. Καί πάλι σήμερα τό μοναδικό σχεδόν ὅπλο τῆς χούντας εἶναι ἡ τρομοκράτηση τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτό ἐπιβάλλεται νά δημιουργήσουμε στό πιό σύντομο χρονικό διάστημα ἕνα νέο κλίμα, τρομοκρατώντας τούς τρομοκράτες, ἐπιβάλοντας τή λαϊκή τρομοκρατία.

Στό στάδιο ἀκριβῶς αὐτό τῆς ὀργάνωσης ἀντιστοιχεῖ ἡ μέθοδος τῶν πολλαπλῶν καί συνεχῶν ἀποκεντρωμένων χτυπημάτων μέ βάση τήν 'Ανεξάρτητη 'Ομάδα. Κάθε ὁμάδα ἔχει τό δικό της πρόγραμμα δράσης. Τούς δικούς της στόχους. Τή δική της μέθοδο καί τακτική. Οἱ ὁμάδες δέν συνδέονται μεταξύ τους. Τούς συνδέει μόνο ἡ κοινή κατεύθυνση, ἡ κοινή "γενική πολιτική γραμμή". Κάθε ὁμάδα φροντίζει νά βρεῖ μόνη της ὅλα τά οἰκονομικά, τεχνικά, καί ἄλλα μέσα πού τῆς εἶναι ἀπαραίτητα.

Ποιά εἶναι σήμερα ἡ βασική κατεύθυνση πού πρέπεινά ἐμπνέει κυρίως τίς πρωτοπόρες ὁμάδες τῶν λαϊκῶν ἀγωνιστῶν;

Εἶναι ἡ 'Επαναστατική βία. Σήμερα στήν 'Ελλάδα ἡ βία εἶναι νόμιμη. Εἶναι ὁ βασικός νόμος τῆς ἀμερικανοκρατίας. 'Ιδιαίτερα μέσα στίς νέες συνθῆκες πού δημιουργήθηκαν μετά τήν ἐξέγερση τοῦ λαοῦ καί τῶν φοιτητῶν τόν περασμένο Νοέμβρη, ἡ ἀπουσία τῆς ἐπαναστατικῆς βίας γονατίζει τό μαζικό λαϊκό κίνημα. Σήμερα μόνο μέ τήν ἐπαναστατική πράξη εἶναι δυνατόν νά δημιουργηθεῖ ἐπαναστατικό κλίμα μέσα στίς μᾶζες τῶν πατριωτῶν.

Τώρα πιά φάνηκε καθαρά ὅτι ἡ χούντα εἶναι ἀποφασισμένη νά χτυπᾶ ἀλύπητα κάθε βῆμα -ἔστω καί τό πιό μικρό- πού θά θέτει τήν ἀμφισβήτηση στήν ἀπόλυτη ἐξουσία της.'Επομένως ἡ μοναδική γλῶσσα πού μπορεῖ νά καταλάβει καί νά ὑπολογίσει εἶναι ἡ γλῶσσα ἡ δική της δηλ. ἡ ἐπαναστατική βία καί ἡ λαϊκή τρομοκρατία. Εἶναι ἡ ἔνοπλη ἀμφισβήτηση, ἀναμέτρηση καί σύγκρουση. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι μονάχα μέ τή μέθοδο αὐτή εἶναι δυνατόν νά ὁξύνουμε τίς ἐσωτερικές ἀντιθέσεις μέσα στό στρατόπεδο τῆς ἐξάρτησης, ἐπισπεύδοντας τή γενική κρίση πού εἶναι δυνατό νά τό τό ἀνατινάξει στόν ἀέρα, κυρίως ἀπό τή στιγμή πού ἡ τακτική τῆς δυναμικῆς σύγκρουσης γίνει ἀποδεκτή ἀπό τό εὐρύ λαϊκό μαζικό κίνημα, τό παλλαϊκό μέτωπο κατά τῆς ἀμερικανοκρατίας.

'Η μεθοδολογία τῆς δημιουργίας μαζικοῦ κινήματος μέ βάση τήν 'Ανεξάρτητη 'Ομάδα (ἤ 'Επιτροπή Βάσης), ὑπῆρξε ἡ μεθοδολογία πού ἀκολούθησαν οἱ πρωτοπόροι φοιτητές μέσα στό φοιτητικό κίνημα τήν τελευταία περίοδο.Αφήνοντας κατά μέρος τήν κούφια ἀντιστασιακή φράση, ἀκολούθησαν τό δρόμο τῆς προσαρμογῆς στήν πραγματικότητα, προκειμένου νά ἐπιχειρήσουν τήν ἀλλαγή της.

Καταγγέλθηκαν γι'αὐτό τήν ἐποχή ἐκείνη σάν προδότες, ἀπό μερικούς ὄψιμους ὑμνητές τοῦ Πολυτεχνείου."Ομως τί ἦταν τελικά τό Πολυτεχνεῖο; Τό Πολυτεχνεῖο δέν ἦταν τί

ποτε άλλο παρά ή φυσιολογική κορύφωση της πορείας πού άρχισε μέ τή δημιουργία τών 'Ανεξάρτητων 'Ομάδων. Είδαμε πώς οί ομάδες αύτές έκμεταλεύτηκαν κάθε εύκαιρία πού τούς πρόσφεραν οί συνθήκες καί ό ίδιος ό άντίπαλος, μέσα στό χώρο τους, ώστε νά προβάλουν τά φοιτητικά αίτήματα καί νά συνενώσουν γύρω άπ'τό δρόμο της έπίλυσής τους όλο καί περισσότερες μάζες φοιτητών. Έτσι όδηγηθήκαμε στήν πρώτη μαζική σύγκρουση -στή Νομική Σχολή- πού ύπερξε καί ή πρώτη στροφή μέσα στό κίνημα κατά της δικτατορίας.

Όμως καί στό Πολυτεχνείο, ή συγκέντρωση είχε χαρακτήρα -στό πρώτο της στάδιο- καθαρά φοιτητικό, γιά νά περάσει στή συνέχεια σέ χαρακτήρα παλλαϊκό, άπό τή στιγμή πού οί λαϊκές μάζες συσπειρώθηκαν γύρω άπό τούς φοιτητές.

Η όμάδα είναι τό έπαναστατικό κύτταρο μέσα στό εύρύ παλλαϊκό μέτωπο. Η ύπαρξή της, ή ύπόστασή της σάν όμάδα, είναι καί θά είναι παράνομη. Όμως αύτό δέν σημαίνει ότι ή δράση της θά είναι ύποχρεωτικά παράνομη. Παράνομη θά είναι ή δράση της μονάχα άν έπιλέξει σάν τέτοια τή δυναμική σύγκρουση. Διαφορετικά όλες οί άλλες μορφές δράσης θά πρέπει νά γίνονται στό φώς της ήμέρας. Άνάλογα μέ τή θέση τών μελών της μέσα στήν κοινωνική λειτουργία, ή όμάδα σχεδιάζει τή δράση της μέ σκοπό νά έπηρεάσει, νά όργανώσει, νά διαφωτίσει, νά έμψυχώσει καί νά κινητοποιήσει τό μεγαλύτερο άριθμό πατριωτών. Φτάνει ή δράση αύτή νά έξυπηρετεί κάθε φορά τόν στρατηγικό σκοπό καί τήν "γενική πολιτική γραμμή". Γιά νά τό κάνει όμως σωστά καί άποτελεσματικά, θά πρέπει ή μορφή δράσης νά είναι κάθε φορά πέρα γιά πέρα έξειδικευμένη, προσαρμοσμένη στόν κλάδο καί τίς συνθήκες πού έχει ή ίδια έπιλέξει γιά τομέα δουλειάς.

Είδαμε ότι ή όμάδα είναι τό πρώτο έπαναστατικό κύτταρο τού Λαϊκού 'Επαναστατικού Κινήματος. Άν όλα τά κύτταρα έχουν γερή έσωτερική ίδεολογική πολιτική συγκρότηση -άν έχουν δημιουργήσει καλές έσωτερικές σχέσεις πού νά άνταναπλούν καί νά προσαρμόζονται στίς συνθήκες- άν έχουν άνοικτούς όρίζοντες- ψυχική ύγεία- άτσαλένια πίστη καί θέληση, τότε, είναι φυσικό, όλο τό έπαναστατικό κίνημα νά πάρει τή μορφή πού θά τού δώσουν τά έπαναστατικά κύτταρα.

Τό κύτταρο μέ τή σειρά του βασίζεται πάνω στόν κάθε μιστή. Λαϊκός έπαναστάτης μπορεί νά είναι μονάχα έκείνος πού άποφασίζει νά βάλει σάν πρώτο σκοπό τής ζωής του, τήν πάλη γιά τήν άπελευθέρωση τού λαού. Είναι μονάχα έκείνος πού έχει άποφασίσει νά δοθεί όλόκληρος στόν άγώνα. Έτσι κάθε όμάδα γίνεται καί ένα τέλειο κύτταρο τής αύριανής σοσιαλιστικής κοινωνίας γιά τήν όποία παλεύουμε, καί όπου τό κύριο γνώρισμά της πρέπει νά είναι ή συντροφικότητα καί ή συναδελφωσύνη.

Πώς θά άντικαταστήσουμε σήμερα τόν ένιαίο πολιτικό φορέα;

Πιστεύουμε ότι αύτός ό νέος φορέας είναι δυνατόν καί πρέπει νά γεννηθεί μέσα στίς νέες συνθήκες πού θά δημιουργηθούν άπό τή δράση τών άνεξάρτητων όμάδων καί γενικώτερα τήν πάλη τού λαού.

Είδαμε λ.χ. ότι οί φοιτητές δημιούργησαν ένα τέτοιο φορέα, τήν Συντονιστική 'Επιτροπή, μέσα σέ συνθήκες μάχης. Όμως έως ότου φτάσουμε στό σημείο αύτό -καί πρέπει νά ύπολογίζουμε ότι μπορεί νά περάσει άκόμα πολύς καιρός- τήν παρουσία, τήν λειτουργία καί τό ρόλο τού ένιαίου φορέα, μπορεί νά άντικαταστήσουν, ώς ένα βαθμό, τά πολιτικά καί ίδεολογικά κέντρα στήριξης τής πολιτικής τών άνεξάρτητων όμάδων.

Αύτά τά "κέντρα στήριξης" μπορεί νά είναι άνεξάρτητες πολιτικές όργανώσεις τής ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ, πού θά συντονίζονται άνάμεσά τους μέ βάση τίς άρχές τής άπόλυτης ίσοτιμίας.

Η διαδικασία πρός τήν τελική δημιουργία τού ένιαίου φορέα θά πρέπει νά γίνεται μέ μεγάλη προσοχή, χωρίς βιασύνη, καί κυρίως πάντοτε σέ σύνδεση μέ τήν πραγματικότητα, τίς άντικειμενικές δυνατότητες, καί τήν ώρίμανση τού ύποκειμενικού παράγοντα.

Η συγκρότηση, λειτουργία καί δράση τού έπαναστατικού πυρήνα -τής άνεξάρτητης όμάδας- πρέπει πρώτα νά έξυπηρετεί τούς δύο παράλληλους στόχους πού έκθέσαμε στήν άρχή:

-Άπό τή μιά μεριά τή μεθοδική προετοιμασία τού λαού γιά τήν τελική άναμέτρηση μέ τήν άμερικανοκρατία.

-Άπό τήν άλλη πλευρά, τόν καθορισμό τής λαϊκής έξουσίας, πού θά διαδεχτεί τήν ξένη έξάρτηση.

Αύτό σημαίνει ότι ή όμάδα δέν είναι μόνο όργανο δράσης, άλλά ταυτόχρονα όργανισμός πάλης.

Έτσι ό ένιαίος φορέας, -έφ'όσον καί όταν δημιουργηθεί δέν είναι τίποτε άλλο, παρά ή συνισταμένη άπό τήν γνήσια, έλεύθερη, ζωντανή καί πρωτόβουλη ζύμωση, στήν όποία θά πάρουν μέρος όλοι οί πρωτοπόροι λαϊκοί άγωνιστές διά μέσου τών 'Ανεξάρτητων 'Ομάδων καί τών Κέντρων στήριξης, τής ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ.

Ο βασικός συλλογισμός αύτών τών πολιτικών θέσεων στηρίζεται πάνω σέ τρείς διαπιστώσεις:

Α) Στήν Ελλάδα δέν μπορεί νά ύπάρξει όμαλή Εθνική καί Κοινωνική ζωή, παρά μόνον έφ'όσον έξαρθρωθεί άπό τίς ρίζες του όλόκληρο τό σύστημα τής άμερικανοκρατίας, στό όποίο έχει ένσωματωθεί ή Ελληνική όλιγαρχία μέ όλο της τό πολιτικό καί κρατικό έποικοδόμημα. Δηλαδή έφ'όσον φύγουν οί άμερικανοί άπό τή χώρα μας.

Β) Ο μόνος παράγοντας πού μπορεί νά άντιμετωπίσει νικηφόρα τό σύστημα αύτό, είναι ό Ελληνικός λαός, όργανωμένος στή μεγάλη του πλειοψηφία, μέσα σ'ένα παλλαϊκό άντιιμπεριαλιστικό μέτωπο.

Γ) Γιά νά δημιουργήσουμε τό μέτωπο αύτό μέ βάση τίς σημερινές συνθήκες, πρέπει νά πείσουμε τό λαό, νά όργανωθεί σέ μικρές άνεξάρτητες όμάδες, πού θά παρενοχλούν καί άκόμα θά χτυπούν καθημερινά τόν έχθρό. Πού θά συγκροτούν προοδευτικά τό παλλαϊκό κίνημα, καί πού θά δημιουργήσουν κάποτε τόν ένιαίο πολιτικό φορέα, πού μέ βάση τήν ίδεολογική ζύμωση μέσα σέ όλες τίς άνεξάρτητες όμάδες καί όργανώσεις θά συγκροτήσει τό πρόγραμμα τής Λαϊκής Κυριαρχίας, δηλ. τής αύριανής Ελλάδας τού Σοσιαλισμού, πού θά έρθει σάν τό άποκορύφωμα τής έπαναστατικής άλλαγής στή χώρα μας.

Τήν άπαίτηση μαζικοποιήσεως τού κινήματός μας μέτήν άνάπτυξη ένός παλλαϊκού άντιιμπεριαλιστικού μετώπου ώς μόνης ίκανής δύναμης νά έξαρθρώσει τό σύστημα τής άμερικανοκρατίας, όφείλουν νά άντιληφθούν οί βασικές τάσεις τού Ελληνικού Κομμουνιστικού Κινήματος.

Όλοι οί Έλληνες κομμουνιστές, πρέπει νά συμφωνήσουμε ν' άγωνιστούμε μαζί μέ όλο τόν Ελληνικό λαό, καί μέ μοναδικό μέτωπο τόν άμερικάνικο ίμπεριαλισμό καί όλους τούς συμμάχους του ντόπιους καί ξένους.

Νά συνεργαστούμε έπίσης άδελφικά καί στή βάση τής πλήρους ίσοτιμίας μέ όλες τίς δυνάμεις τού σοσιαλισμού καί τό παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα.

Νά παραδώσουμε τήν έξουσία στόν Ελληνικό λαό, πού θ'άποφασίσει έλεύθερα καί κυριαρχικά γιά τήν μορφή τής μελλοντικής έξουσίας.

Νά κατανοήσουμε ότι ή μορφή τής λαϊκής κυριαρχίας πού προσιδιάζει στήν έποχή μας, είναι ή σοσιαλιστική όργάνωση τής κοινωνίας.

Ο σοσιαλισμός στήν Ελλάδα δέν μπορεί παρά νά έκφράζει πιστά τήν Ελληνική ίστορική, οίκονομική, κοινωνική καί πολιτιστική πραγματικότητα. Θά είναι ό σοσιαλισμός πού θά χτίσει μέ τήν ίδια του τή θέληση ό έλεύθερος Έλληνικός λαός.

Νά συμφωνήσουμε όλοι σ'αύτή τή μέγιστη καί άμεση πολιτική έπιταγή, ίσοδυναμεί μέ τήν άνάπτυξη ένός ένιαίου μετώπου πάλης, μά βάση τήν όργάνωση τού λαϊκού άγώνα κατά τής άμερικανοκρατίας. Καί όταν αύτό έπιτευχθεί, μπορεί μέ τήν ίδεολογική ζύμωση, τήν άποδοχή τών έπαληθευμένων ίδεών καί τόν άποδογματισμό, νά συγκροτηθεί άπό έναν άντιπροσωπευτικό ένιαίο φορέα, τό πρόγραμμα τής λαϊκής κυριαρχίας, πού θάρθρει σάν τό άποκορύφωμα τής Επαναστατικής Άλλαγής στή χώρα μας.

Μέσα στίς σημερινές συνθήκες τής στρατοκρατικής τρομοκρατίας, καί ίδιαίτερα μετά τή σφαγή στό Πολυτεχνείο, έγινε έπιτακτική ή άνάγκη γιά τήν άνύφωση τής λαϊκής άντίστασης στό δυναμικό έπίπεδο τού άντίπαλου. Όσο ίσως θά ήταν λάθος στό παρελθόν οί λαϊκές δυνάμεις νά έπιλέξουν μόνες τους τή φυσική έξόντωση τών άντιπάλων τους, άλλο τόσο σήμερα, πού ό έχθρός πέρασε πρώτος στήν έπίθεση έξοντώνοντας δεκάδες πατριωτών, θά ήταν έξ' ίσου λάθος νά μήν άπαντήσουν μέ τήν ίδια μέθοδο στήν πρόκλησή του.

Αύτή είναι ή κύρια πολιτική έπιλογή τής στιγμής. Καί είναι βέβαιο, ότι μιά τέτοια έπιλογή δέν μπορεί νά πραγματοποιήσει παρά μονάχα ή 'Ανεξάρτητη 'Ομάδα.

Γιατί αύτή ζεί τόν παλμό τού λαού. Ξέρει καλύτερα άπό τόν καθένα τί θέλει ό λαός κάθε στιγμή. Καί ζώντας μέσα στά σπλάχνα τού λαού, έχει όλη τή δυνατότητα νά όργανώσει μέ έπιτυχία τή δράση της. Είναι ή όμάδα τών έκδικητών τού λαού. Η όμάδα πού έπωμίζεται μεγάλη πολιτική εύθύνη. Γιατί ή πολιτική άνάγκη τής στιγμής είναι

νά ὑπάρξει ἀνάλογη ἀπάντηση στήν πρόκληση τοῦ ἀντίπαλου.

Τό γεγονός αὐτό, μέσα στίς σημερινές συνθῆκες, θά ἀτσαλώσει τό λαό, θά ἐμπνεύσει τήν ἀδάμαστη νεολαία του καί θά σκορπίσει τή σύγχυση καί τόν πανικό μέσα στό στρατόπεδο τοῦ ἀντιπάλου μας.

Ὅμως ἡ ὁμάδα, μέ τήν πλήρη αὐτοτέλεια καί ἀνεξαρτησία πού χαρακτηρίζει τίς κινήσεις της, εἶναι ἕτοιμη πάντα νά περάσει ἀπό τή μιά μορφή δράσης σέ ἄλλη.

Ἡ ἴδια ὁμάδα πού σήμερα ἐπιλέγει τή δυναμική δράση, μεθαύριο, σέ διαφορετικές συνθῆκες, μπορεῖ νά διαλέξει ἀκόμα καί τήν πιό πλατειά μορφή νόμιμης δράσης.

Ἔτσι λ.χ. ἄν ἡ ἀμερικανοκρατία ἀναγκαστεῖ νά μαλακώσει τή μορφή διακυβέρνησης στή χώρα μας, οἱ Ἀνεξάρτητες Ὁμάδες, διατηρώντας πάντοτε τόν παράνομο χαρακτῆρα της, προσαρμόζουν τήν κύρια μορφή δράσης τους, ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητες καί τίς ἀνάγκες τῆς πολιτικῆς στιγμῆς.

Οἱ Ἀνεξάρτητες Ὁμάδες εἶναι δοσμένες κάθε στιγμή στόν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ, στό Μέτωπο τοῦ λαοῦ. Τό Μέτωπο τοῦ λαοῦ εἶναι τό Μέτωπο τῆς Ζωῆς. Τό Μέτωπο τῆς Ζωῆς εἶναι αὐτό πού συγκροτεῖ ἡ ἄξενη καθημερινή σύγκρουση ἀνάμεσα στήν Ἐξάρτηση, στήν Ἀμερικανοκρατία καί στό σύνολο τῶν ἐργαζομένων.

Ἡ σύγκρουση μέ τήν ἐξάρτηση θά πρέπει νά εἰδωθεῖ σφαιρικά, δηλ. σάν σύγκρουση τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, τοῦ ἐργαζόμενου, μέ τούς μηχανισμούς καί τήν ἰδεολογία τῆς ἐξάρτησης. Πρόκειται γιά μιά σύγκρουση πού δέν περιορίζεται στόν τομέα τῆς οἰκονομικῆς ἐκμετάλευσης καί τῆς πολιτικῆς ὑποδούλωσης, ἀλλά ἀγκαλιάζει τίς περιοχές τῆς πνευματικῆς καί καλλιτεχνικῆς ὁλοκλήρωσης καί ἔκφρασης, τῆς ἠθικῆς συγκρότησης καί συμπεριφορᾶς. Ἑπομένως τόσο τό κύτταρο, ὅσο καί ἡ ὀργάνωση καί ὁ πολιτικός ἐνιαῖος φορέας, ἀποκτοῦν πλάϊ στήν πολιτική διάσταση, μιά καινούργια ἀγωνιστική διάσταση: τή διάσταση τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς κουλτούρας, διά μέσου τῶν ὁποίων ὑπερασπίζεται τήν πνευματική καί ἠθική συγκρότηση καί λειτουργία τοῦ ἐργαζόμενου.

Αὐτή ἡ τρισδιάστατη φύση τοῦ ἐπαναστατικοῦ πυρῆνα σήμερα, καί τοῦ Παλλαϊκοῦ Μετώπου αὔριο, πολιτική, πολιτιστική, καί δυναμική, προσφέρει στό Κίνημα τῆς Ἀριστερᾶς σάν πρωτοπόρο κίνημα τοῦ λαοῦ, ἀπό τή μιά μεριά ὅλη τήν ἀπαραίτητη προσαρμοστικότητα, εὐλυγισία, πολλαπλότητα καί ἀσφάλεια. Ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη, τοῦ ἐπιτρέπει νά σχεδιάζει κάθε φορά τήν πορεία του, μέ τρόπο σφαιρικό καί ὁλοκληρωμένο, πού νά ἀνταποκρίνεται στήν πολυπλοκότητα καί τήν λεπτότητα τῶν προβλημάτων πού δημιουργεῖ ἡ ραγδαία τεχνολογική ἐξέλιξη, μέ ὅλες τίς γρήγορες καί βαθειές ἀλλαγές πού συνεπιφέρει μέσα σέ ὅλες τίς ἀνθρώπινες σχέσεις, κι' ἀκόμα μέσα στόν ἴδιο τόν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Μόνο ἔτσι πιστεύουμε ὅτι εἶναι δυνατόν νά δημιουργηθεῖ σήμερα στή χώρα μας ἡ ἀπαραίτητη ἐπαναστατική πρωτοπορία, ἱκανή νά ἀνταποκριθεῖ στούς πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί νά κερδίσει τήν ἐμπιστοσύνη του, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἄμεση ὀργάνωση τῆς Λαϊκῆς Πάλης, στήν αὐριανή συγκρότηση τοῦ Παλλαϊκοῦ Μετώπου καί τήν μεθαυριανή ἀπελευθέρωση τῆς χώρας ἀπό τόν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό, τήν ἐπιβολή τῆς Λαϊκῆς Κυρ·αρχίας καί τῆς οἰκοδόμησης τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἑλλάδας.

Μίκης Θεοδωράκης

Παρίσι Δεκέμβριος 1973

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Για την οργάνωση του φοιτητικού κινήματος
κατά της αμερικανοκρατίας

Φθινόπωρο 1973

ΘΕΣΕΙΣ ΤΙΑ ΤΗΝ
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ Ν. Ε. Αριστερᾶς για τὸν ἀγῶνα τῶν ἐργατῶν κατὰ τῆς Ἀντιδημοκρατίας

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

(Α) Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΡΑΤΗΣΗ

Η μορφὴ τῆς ἐξουσίας στὶς χῶρες τῆς Δύσεως

ἐπικρατεῖ σήμερα στὴν Ἑλλάδα εἶναι δυναμική, βίαιη καὶ τρομοκρατική.

Πίσω ἀπὸ τὴν ἐξουσία βρίσκεται ἡ ὀλιγαρχία. Ἀναλύεται τὴν ἀντιδημοκρατική καὶ

τὴν βάση τῆς ἐξουσίας ὑπάρχουν τὰ "στηρίγματα" ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἀστικῆς

τὸν στρατὸ χωρὶς ἕνα ἀρκετὰ δυνατὸ. Ἡ δύναμη τῶν ἀντιδημοκρατικῶν

ἐξαρτᾶται τὸ μέγεθος τῆς ἐξόδου τῶν ἐργατῶν τὴν ἀπόλυτη ὑποταγὴ τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων

καὶ τὴν ἀνοχὴ τῆς ἐξόδου ὅλης τῆς δεξιᾶς πτέρυγας. Γιὰ νὰ πιὸ ἀπὸ αὐτὰ ὅτι

ἀπὸ τὴν ἐξουσία ἄρτια καὶ δυναμικὴ μορφὴ ἐξουσίας βρίσκεται τὸ δέος

καὶ ἀντὶ τὸ κεφάλαιο (κυρίως τὸ ἐφοπλιστικὸ) κεφάλαιο

Πλάι στὶς κλίκες τῆς ἐξουσίας ὑπῆρχαν σοβαροὶ ἀντίπαλοι. Θέση τινὰς ὑπῆρχαν σοβαροὶ ἀντίπαλοι, ἀντίδεσεις ἀνάμεσα

στὶς φορεῖς τῶν ἀντιδημοκρατικῶν καὶ τῶν εὐρύτερων κεφαλαίων. Ὅμως οἱ ἀντιθέσεις

καὶ ἀντίπαλοι αὐτοὶ συμφωνοῦν βασικὰ στὸν κοινὸ ἀγῶνα τῶν ἐργατῶν

ἐξωθοῦν ἐκτὸς ἔξω. Μὲ ὅλα τὰ μέσα θὰ κάνει νὰ ἐλαττώσῃ τὸν χαρακτῆρα

αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων καὶ θὰ ὁρίσῃ τὸ βάθος τῶν ἐξελίξεων ὁλόκληρο καὶ

γενικώτερα τῶν ἐξελίξεων καταλήγουν πάντοτε καὶ πάλι στὴν ὑποταγὴ τῶν ἀντιδημοκρατικῶν.

Η ἀνάπτυξη τῶν ἀντιδημοκρατικῶν δυνάμεων στὶς χῶρες τῆς Δύσεως ἔφτασε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ σημεῖο

ἐξουσίας καὶ ἐγκαταστάσεως τοῦ, καὶ αὐτὸ βέβαια αὐτὸν κινδύνου, ἀπομονώνεται

ἔξω καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ του. Ἐμφανίζεται λοιπὸν τὸ σημεῖο νὰ

βία μόνων καὶ κινδύνων λαϊκὴ μόνο μὲ τὸ νόημα τῆς ὠμῆς βίας. Τὸ πάνω

ἐπαναλήψῃ ἕνα μέτωπο ἀπὸ ἡ καταπίεση φάνηκε καθαρὰ μὲ τὶ γεγονότα τοῦ

τοῦ Νοεμβρίου καὶ οἱ ἐπιθέσεις ἀπὸ τὸν λαὸ ἀπὸ τὸν

προηγήθηκε τοῦ Νοεμβρίου καὶ ἐπιθέσεις

Και σαν αντιθεμα απεναντι στις "επενδυσεις" Ερτσανη

Η αμερικανικη πολιτικη δεν ειχε σκοπο να εμπαιξη κανεις και αναμεσα
στο σκοπιμο εξαφανισμο τριακοσιων χιλιαδων των χωρων μας. Η γραφειοκρατικη
των Βλαζιου (κρυβεται πισω απο το λογο Τρουμαν, 1947) της αοιχητου μεσης διοικητικης
διαφορα μη σκοπιμοτητων να μας θεωρουν αποκλειστικα μονο σα πολιτικη τους
σαν κοτσονατορικη ευκαιρια και μονη ανταμοιβη. Οι λιγοι ανοιχτοι
στα αραβικα κρασια και το Ισραηλ, η κριση του πετρελαιου, η αντιθεση
ΗΠΑ - Ευρωπη και ολα βαθαινει
ενισχυουν τη αντιληψη
και φτιαχνουν τη
στα χωρια μας νικησαμε
κυριες θεσεις
μονο
Οι αμερικανοι, απο το 1967, [illegible]
αναποτε σταθερο του σκοπο ανεξαρτητα απο τις τιμες (ενεργες διαιρεσεις)
εντονες
εφαρμοζουν γενικοτερη πολιτικη τους, που συνισταται σε τοπικη
υπερβαση της εθν. οικονομιας, σε βαθος το εξωτερικο δρομο και τις
αντιπαλες κοπριαρες.

Εννια χρονια ομως μετα το σχεδιασμο της Ενωσεως Κεντρου (1960)
απο τη στιγμη που η Δεξια, ο πολιτικος χωρος ηταν οι βαθεια κριση.
Οι εναρξωνες της κεντρικης ορεξης ελαναστατωσαν κατοι των μονοπωλιων
και ενισχυ-
κοντας
της κρατικης μηχανης απο τη Δεξια απαιτουσαν το λιωμα της μεσης
γιαν αυξηση βαρους. Ομως η εξωτερικη φαση, απο οταν το κυριο
χρεος απο την βαθεια ενοποιησης των ιδιων των δυναμεων η εξωτερικη
οικογενεια, που αποτελει εξαρτημα της Δεξιας, ανοιχτη στη ευκαιρια
και τις αρσεις της αντιθεσεις στις αιτησεις της Δεξιας και της
Κεντρου για νεα ευρειαν πολιτικη, τις βαθειες αντιθεσεις προς εξαρτημα το οικονομικο
της εξαρτησης. Οι εξαιρετες λιγες, παρα τις καινες της ΕΟΚ, δεν μπορουσαν
να βγουν στη Δεξια σαν ενα σοβαρο βημα προς τον εκλογικοποιητο της χωρας.
Εξω απο αυτο να αφησει να αφοσταξει το γεγονος οτι η Δεξια ειχε αποκτησει απο το φως
ομορφο και νεκρη τη εξαρτηση και δυναμωσει απο τις εξαρτησεις το
εκλογικο και οι ιδιοκτησιες νεκρα. Μεσα στο εκλογικο σωμα το παραδοσιακο,
μεσα στις νεκρες ομαδες αξιων λαικοποιησε νεκρα, που αντιστοιχουν τις νεκρες
τομες και το κεντρο εκλογικοποιησε το παραδοσιακο. Επομενως εκλογικοποιησε,

3 Α

Κατάσχεση όπλων εφαρμογή του Συντάγματος, της νόμιμης εξουσίας του Κράτους, καταστροφή του αφανερώτου.

Στους πρώτους 1963-67 ή αντιπολίτευση έλεγε ότι η αστυνομοκρατία δεν αντέχει στη δικαιοσύνη αμέσως και τους εξαγορές και απ' όλους τους "εκλεκτορισμούς". Υπάρχουν αυτοί η φυσιογνωμία διαπιστώνεται βίαια δυο χρόνια στη λειτουργία της κυβέρνησης; (Στο τέλος του 1965 – αρχές του 1967 – αρχίζουν οι αντιδράσεις στα μέτρα της κυβέρνησης. Και δεν θα πρέπει να παραξενεύτε και αν τελειώνει με διαπιστώσεις της φυσιογνωμίας του φασισμού μέσα στην κοινωνία του 1973 αν μιλάμε για τέλος βίαιο δικτατορίας! Ο χείμαρρος θα βρίσει μαι αν δεν αφήσουμε τις αντιδράσεις της αναζήτησης για "εκλεκτορισμούς", πριν από εκλογές ανοίγει η δικτατορία. Η πολιτική κρίση που προκάλεσαν στον τελευταίο του 67, είναι αξιόλογη σε σύγκριση με τις αντιδράσεις του 1973 αλλά και τις αντιδράσεις του 1974 μετά τη μεταπολίτευση. Τα αριθμητικά στοιχεία του αστυνομικού τρόμου και της αστυνομικής τάξης. Τα αριθμητικά αυτά, αν αγκαλιάσουμε ολόκληρο το δεκαετία, μέχρι τη Δεκέμβρη (αν εκτός καταγγελίες κατηγορίες) έχει ένα κοινό σημείο: τον βαθύτατο αντικομμουνισμό και τον κοινό φόβο για τον "πλανητικό κόσμο" που κατά και όπου τον εργαζόμενο λαό. Τα δύο αυτά στοιχεία ολόκληρου και ένα και μόνο αποτέλεσμα: τον παραλογισμό της χώρας της αστυνομικής και δικαιοσύνης των διωγμών (μικρής εντάσεως διωγμών) για τον αντιπερισπασμό των εξωτερικών και εσωτερικών εχθρών και πάντα ένας και αυτός ο κομμουνισμός. Έτσι οι αστυνομικοί βρίσκουν τρόπους να βάζουν κάτω από τα μπαρμπούτια τους εξαγγελτές (όχι μόνο αυτά αλλά και άλλα αντικείμενα) και έχουν αντίληψη της αστυνομίας της λειτουργίας και εκπαίδευσης τους αντιμετωπίζουν τη δουλειά τους, οι σχέσεις, και οι θέσεις κέντρου. Η πολιτική θέση πρέπει. Από τις τελευταίες εκλογές οι αστυνομικοί

4Α

5Α

Στο 67 οι σύρτεμανοί πέτυχε να διαιώνισουν τη μέση
Χριστιανία, που λογίστηκε την εποχούσιν τη Φύρα της.
Είναι χαρακτ. ότι αυτοί οι ίδιοι, δηλαδή οι ΒΚ ώθησε νά
λιθτρουν τα αι [illegible] εναντίον των δύο μεγάλων κομμάτων.
Όλη υπάρχουν φυσές τα ξενόβρο. Δημ. Φυσές από τους τμή
που εδώσε ότι είναι στοίχημα νά ύμπτυχθούν την παράταξη
ενίκησε. Ώστε να ενδιαφέρει ο δρόμος του μεγ. βαθμού ανταγω-
νου σημαίνει τη μέση ανάγκη καταφυγής σε σύρτεμανοκρατία
Μπορεί [illegible] και εγκαθίδρυση της στρατιωτικής δικτατορίας (ότι)
άρχισε η δύσκολη και τεχνητή φάση [illegible] από όδηγες την ηγεσία
πλαγίως και χριστιανία των λαϊκών [illegible] φανερά σε Φύρα της.
Η στενή αυτή μπορεί να ονομαστεί στενή της αποφυσικοποίησης
όλων των αναπτυσσόμενων [illegible] λαϊκών. Η στενή του τέλους.
[illegible] Ώστε αυτός αν ηγείται αυτή η σύρτεμανοί
είναι ένας λαϊκός αντιπρόσωπος. Είπαμε – ή αν δεν το βρούμε
δε το βρούμε – δεν η αντοχή όλων αυτών των [illegible]
λαϊκών λαϊκών και δημοκρατία της ένωσης δε είναι φτιά
χωρίς τη χριστιανία του λαϊκού κόμματος και του [illegible]
είναι τροχοπ. [illegible] διάστημα αναγκαστούν να
δημοκρατήσουν [illegible] και φροντίδα λαϊκών υπηρεσιών
με βάση το λαϊκό και τον τεχνοκράτη. Δηλ. υπάρχει
αντίφαση το νόημα [illegible] λαϊκών λαϊκών.
Όλοι να φτιάξουν ένα οικονόμημα, αναγκάστηκε από τη
δομή της έχει δεν προέρχεται να κάνει τα αρχεία του βίρα
Η στενή του λαϊκού λαϊκού χριστιανία τη
αντικατάσταση των λαϊκών λαϊκών λαϊκών
κύρια μη ένα [illegible] λαϊκό-τεχνικό-λαϊκό
Θέτει πλήρη δεν θα επιχειρούν [illegible] [illegible] Κάποιοι
δεξιοί τάσεις δημοκρατικών (Σύνταξη, Αύγουστος 1974)

6Α

Μετά το δημοψήφισμα η πλειοψηφία του πληθυσμού φαίνεται οι άμερικανοί έμειναν φανερά εντελώς απογοητευμένοι από [illegible] αντιπολίτευση κάτω από τα εξωφύλλα. Σίγουρα το κράτος, μαζί με την [illegible] του λαϊκαβλαχισμού (σαν αυτόν του Τρούμαν και την "εξαίρεση" της Κυβέρνησης Μαρκεζίνη) και η αντιδημοκρατική αρχιτεκτονική του λαϊκού [illegible] - Ελλάς Αναξαντινάης - αν έχει πληρώσει το μεγαλύτερο μέρος της "καμπάνιας" του βάσει στα δημόσια "στρατόπεδα" αν οργανώνεται [illegible] από άλλα οχήματα των αντιπάλων σαν CIA, η αντάρτικο και άλλες παρόμοιες δημοκρατίες!

Φαίνονται έτσι τα δεδομένα ότι [illegible] οι άμερικανοί εισαγωγείς και λαϊκαστών και αίσιας - αν κυριαρχία της μη χώρας [illegible] μας [illegible] δεν έχουν [illegible] εντούτοις για αντιστοιχία [illegible] εμπρός και αυτόν [illegible]. Μπορεί στη όρια της εξαίρεσης, φυσικά. Παρά αντιπολίτευση δημοκρατικά βήματα έχει και τα μεγάλα μέρη κάποια [illegible] της εκλεγμένης δημοκρατίας [illegible] υπεύθυνης αντιπολίτευσης στα κρατικά μέσα ενημέρωσης, όπως και στα μεγάλα αντιπολιτευτικά. Επίσης ο περιεχόμενος αντιπολίτευσης από δεξιά [illegible] και αρχιτεκτονικών [illegible] στα δημοκρατικά μέσα και μέσα ενημέρωσης [illegible] Βενιζέλος [illegible] ήταν ο Κωνσταντίνος Καραμανλής. Όμως όσο λαμπρά ο καιρός οι δυνατότητες και λαϊκές αυτό τα βραβεία [illegible] εξασφαλίσουν συνεχώς. Φυσικά η χώρα Καραμανλής [illegible] δεν έχει σαν αρχιτεκτονικές [illegible] αντιπολιτευτικές και αντίρρησες [illegible] βάση της δύσης και δεν φαίνεται ο [illegible] ήταν στον σωστικός [illegible] αντιπολίτευσης εμπρός και λαμπρά [illegible] βίβλος [illegible] δεν [illegible] λαϊκά σύμφωνα δημοκρατικά και εμπρός [illegible] αυτό

7Α

αγαπώ μόνο τα παιδιά που τρώνε μαζί και ανοίγει η εντελώς δική-
τερη κεφαλή. - Μπροστά σ' ένα τέτοιο θεσπέσιο θέαμα τον φαν υπάρχουν
μόνο τρεις δρόμοι διεξόδου - φύσης. Η πρώτη είναι οι πολιτικοί και
αγαπώ ενυπάρχουν τη δεξιότητα των φαν και αυτή οι φάσεις έχει
βαθύτατο ανθρωπινο χαρακτήρα. Μη σβήσει φύση οι αυτοί αγαπώσι
μαζί με τη τέχνη η γενικότητα και τα συναισθηματικά χρώματα
των φαν να διώξει τη σύγκαιρη. Δηλ η φύση δεν
βαρέθηκε να γκαρσονιέρα. Η δεύτερη αυτή τάξη έχει το τραίνο.
Οι άνθρωποι χάρισαν εύκολα τη αφύση από το τραίνο και ειδικά-
σαν τον τεχνίτη από κάθε [illegible] αντίκειο και δεν
τη σύνταξε έτσι τους. Η έβδομη αυτή τάξη είναι να έχεις
ηθική υπεροχή. Γι' αυτό και δεν αντέχουν οι εκπρόσωποι σε έχουν
εξαφανίσει τα βιβλία στο αν συναισθηματικά δηλ αυτή η φύση
κύβοι αναπτύσσουν οι βιβλία. - Η δεύτερη φύση είναι η φύση του ανθρώ-
βαρου. Ο φαν "παρασκήνιο" για ένα πλοίαρχο
από δημοσιεύει από τα βασικά τα πλοία και αγαπά αν έχει
ως εθνική αντιφατικής και οι αντιφάσεις οι ανθρωπομορφισμοί
[illegible] τον αγαπούσε
ως αντίδοση μιας εξαγγελίας και τύπου "πρωτοπορίας". Προϋπόθεση
για οι φύση αυτή είναι η υπαρξη των αφύσικων φαντασιών
(όπως υπερβολική γνώση της ιδιοφυΐας) ώστε η λογική αυτή να
αντικαταστήσει μέσα της σοβαρής ταύτισης δηλαδή τα αυτοπροσώπου
αν Αλεξάρχοι και γενικώτερα καθε αντιαρχαιολογικά κύτταρα
Όλα όμως όλη ενέργεια ο φαν της αυτής "φεουδάρχης" και
αστικό δο - δη, "φεουδάρχης" αυτή της ίδιας της

8Α

Αρχή η προσπάθεια του Καραμανλή ~~έγινε~~ ήταν να αντικαταστήσει ~~το~~ αστικό ~~καθεστώς~~ καθεστώς

αστικοδημοκρατικό καθεστώς με ένα αστικό κοινοβουλευτικό καθεστώς (η ταξική ουσία μένει η ίδια).

Η πρώτη απόπειρα έγινε το 1961 και ήταν η δημιουργία της Ένωσης Κέντρου.

Η δεύτερη απόπειρα έγινε το 1963 και ήταν οι εκλογές που κέρδισε η Ένωση Κέντρου.

Η τρίτη απόπειρα έγινε το 1967 και ήταν η δικτατορία.

~~Και αν και εφόσον θα έχουμε λόγο να μιλήσουμε για κατάκτηση της εξουσίας από τους λαϊκούς μάζες, θα πρέπει να εξετάσουμε τους όρους κάτω από τους οποίους θα γίνει αυτό.~~

Τώρα θα πρέπει να δούμε τους όρους κάτω από τους οποίους θα μπορούσε η εξουσία να περάσει στα χέρια των αντιπροσώπων των εργαζομένων μαζών.

Χρήσιμα βιβλία:

Ευαγγελόπουλος

(1) Οι αστικοί κοινοβουλισμοί

(2) Δεν αποκλείω και εγκαταλείψουν οι βιομήχανοι

(3) Δεν έχω εξετάσει πολύ καλά και επιβεβαίωσε αν η γνώμη της λαϊκής μάζας μπορεί να επηρεάσει τις αποφάσεις των αστικών κομμάτων

(4) Όλο το αστικοδημοκρατικό σύστημα (το σύνολο των εκπροσώπων της αστικής τάξης) δεν μπορεί να πάρει πια καμία μορφή. Είτε θα πάει σε αστικό κοινοβουλευτισμό είτε σε φασισμό. (Βλέπε Μαρξισμός)

Είτε πάει προς τον κοινοβουλευτισμό είτε προς τον φασισμό θα εκφραστούν πάντα τα συμφέροντα της μεγαλοαστικής τάξης.

9A

Συμπέρασμα. Τελικά μένουν αντιμέτωπες – πρόσωπο με πρόσωπο – δύο δυνάμεις. Από τη μιά μεριά οι Αμερικανοί μαζί με όλο το πλέγμα εξουσίας που έχει μιά χαρακτήρα βίαιο – δυναμικό – στρατοκρατικό και τρομοκρατικό. Από τη άλλη πλευρά ο εξαγνισμός λαός απογυμνωμένος από δικαιώματα, ~~[illegible]~~ ανοχύρωτος θεασίας τοῦ ~~[illegible]~~ κατασταλτικοῦ τῆς εθνικῆς του οικονομίας, ~~[illegible]~~ σπρωγμένος μιά ύστερα από 7 χρόνια δικτατορίας ως ~~[illegible]~~ εσχάτη συνέπεια από τη διαλεκτική ~~[illegible]~~ τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ξένης εξάρτησης. ~~Δηλαδή [illegible]~~ ~~[illegible]~~ Δηλαδή είτε να δεχτεί να γίνει ~~[illegible]~~ ὑπόδουλος ~~[illegible]~~ κάτω από το βούρδουλα τῆς Στρατιωτικῆς Αδυνομίας! Ξέτρα να ἐπαναστατήσει.

Βλέπουμε δηλαδή ὅλη η αδυναμία τῶν ~~[illegible]~~ ἰδίων τῶν αμερικανικῶν ν δύσουν μιά μορφή ψιγύτερο ἀπειχθεί σπῶ παντοκρατορία τοῦ ὀλιγεί το ψαρ αναπόφευκτα πρός τη ἐπαναίσταση. ~~Γιατί είναι βέβαιο ὅλη η ἱστορική παράδοση~~ ~~[illegible]~~

Τώρα πρέπει να δούμε ποιά είναι η κατάσταση μέσα σε κείνο που ονομάζουμε "εξαγνισμός λαός"

(B) Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

Και αν ακόμα υποτεθεί ότι η αμερικανική πολιτική ο σύμμαχός μας σήμερα μάλιστα ~~[illegible]~~ έθεσε το λαό μας — ιδιαίτερα μετά τη σφαγή του Πολυτεχνείου — στο φοβερό δίλημμα: δουλεία ή επανάσταση, είναι σωστό, αυτό δε σημαίνει ότι ο ελληνικός λαός είναι έτοιμος να αναμετρηθεί ~~[illegible]~~ σήμερα δυναμικά με τα αμερικανικά κανόνια στη χώρα μας.

Πρώτα απ' όλα γιατί το δίλημμα αυτό δεν μπορεί να λύσει αμέσως αντι-ιμπεριαλιστικά από το σύνολο του λαού μας. Και δεύτερον γιατί και αν και όταν ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ο ελληνικός λαός συνειδητοποιήσει — στη μεγάλη του πλειοψηφία — ~~[illegible]~~ ότι η αμερικανική πολιτική + ~~[illegible]~~, ακόμα και τότε για να φτάσει στο σημείο να αντιμετωπίσει δυναμικά την αμερικανοκρατία είναι απαραίτητο να ξεκαθαριστούν ~~[illegible]~~ προϋποθέσεις.

Σήμερα διαπιστώνεται ότι, ο ελληνικός λαός είναι σε μια αντικειμενική [illegible] ενάντια στη [illegible]. ~~[illegible]~~ και ότι [illegible] δεν μπορεί να συντεθεί παρά μιά ανεμοσκόρπιστη πλειοψηφία — ~~[illegible]~~ όπως είναι γνωστό ~~[illegible]~~ από την αντικειμενική θέση ως την υποκειμενική λαϊκότητα υπάρχει μεγάλη απόσταση.

Μπορεί σήμερα η πλειοψηφία του ελληνικού λαού να είναι και υποκειμενικά ενάντια στη δικτατορία. Από τη στιγμή όμως που ο αγώνας ενάντια στη δικτατορία πάρει χαρακτήρα ο ξεκάθαρα αντιαμερικανικό — αντιιμπεριαλιστικό και κατά συνέπεια αντικαπιταλιστικό-ταξικό, τότε θα αρχίσει να παρατηρείται να δούμε ότι ένα μεγάλο κομμάτι του λαού που σήμερα είναι ενάντια στη δικτατορία ~~[illegible]~~ όχι μόνο να μην αποφασίσει το κίνημα αυτό καθώς την [illegible] αλλά και πιθανόν να στραφεί εναντίον του.

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

+ τον αντιμετωπίζει σήμερα και τον βλέπει μακροχρόνια σαν ένα λαό υποταγή-σαν κυριαρχεί δεξιοί της

Κλαίω γιατί σαν τέτοια εξέλιξη σιμώνει αναπόφευκτα η Δεξιά και το Κέντρο από την πλειοψηφία της δήμαρχους τη σήμερον ~~εξουσία~~ αντιπολίτευση μ' το σχήμα οι εφημερίδες είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα αναπτερώσει -όπως και το παρελθόν- μέσα από τις εξελίξεις ο δημοκρατικός και αντιστασιακός μας, ο αριστερισμός.

Τα σημερινά ΕΞΩ οι αμερικανικοί και λαϊκιστικά ΕΞΩΤΑ είναι σχεδόν σημερινά ταξικοί. Εύκολα θα θα αρκεστεί να πλειοψηφήσει στους τέτοιους η αντίθεση της αντιδικίας τάξης να τα αναφέρουν. Όπου -όπου από τα αποτελέσματα οι δήμοι της οι λίστες συνασπισμού μέσα ακόμα δεύτερης λιπαρής. ~~Αλλά το σοβαρό~~ Και θα πάει τόσο σοβαρό να τα δούμε στους τόπους αλλού το λόγο και λαϊκή τέχνη φαίνεται δυνάμεις μπορεί αυτά να καταφέρουν και να πετύχουν. Οι μεγάλοι πολιτικοί και ιδεολογικοί εκφραστές της αντιδικίας τάξης αυτή φύση της

Η ΝΕΑ ΕΠΙΛΗΨΙΜΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ δείχνει ότι τα γεγονότα του Νοέμβρη έδωσαν σε κρίσιμα βαθμό στη αντίθεση μεταξύ αυτών της εφαρμογής της δημοκρατικής. Για το λόγο αυτό πιστεύω ότι θα πάει σοβαρό πολιτικά θέλουν να φανερώσει το στοιχείο αυτό μέσα στη προεκλογική της. ~~Εκφράσεις~~ Η προοδευτική και κυρίως τάση της αριστερισμού και στη πλατιά όρεξη της κοινωνίας δείχνει ότι η έκφραση αναγκαίου ή ίδια της πολιτικής της λαϊκής προόδου. Στόχος της είναι να προλειάνει το δρόμο ώστε να μπορέσει να παραπείσει τη σημερινή ~~αντιδραστική~~ αντιδραστική πλειοψηφία. Σύμμαχος είναι ο ίδιος ο αντίπαλος αυτή εαυτής σήμερα ~~αντιδραστική~~ το κύριο σημείο της σημερινής. Κλαίω δεν είναι σωστό πολιτικά η αντίθεση ανάμεσα ~~στο~~ σε δημοκρατικό και εφάρμοση. Αν αφήσουμε αυτή τη σημερινή ~~το~~ αυτό το βαθύτερο χαρακτήρα της σημερινής ΤΟΤΕ μένει έξω από τη γκάμα των μαζών. Δημοκρατικοποιούμε όχι ο δημοκρατικός της αντιπολίτευσης

3Β

Και οι διαιρέσεις Αριστερά, είναι αυτόματες θα πρέπει αναγκαίως
και αυτοματικές όμως τα ~~κατ~~ υπάρχουν καθόλου και σε κάποιο
και τερματικό ~~δεν αντίστοιχο~~ αναφέρουν και συνδέουν το αριστερό
σε άκρο με το αντίστοιχο σε δεξιά. ~~Εκανονικά θα πρέπει και~~
~~Κανονικά~~ Πάντοτε δηλ. θα είναι δυνατή η αυτόματη αντίστοιχη
και αμφίπλευρη σε δεξιά. Για το λόγο αυτό ~~θα έπρεπε πάντα~~
μόνο θα έπρεπε αναφέρει τίποτα για να προσεκτικά - είναι και
αποφασιστικό - σαν μέρος για τα τερματικά αναστοιχείωση και
τερματικό σημείο σε αριστερά αλλά σημείο ένα το
σημείο ώστε να βρούμε σε ~~ποιο~~ σε ποιο όμως τα μηχανισμός
και τα σχέδια σε Αριστερά μια αποστάσεις να είναι αλλά
αλλιώς η ανάγκη ~~αναπτύσσεται~~ αναπτύσσεται δεξιά ~~δεξιά~~
~~σε σχέση με τα αριστερά~~ ~~και μέρος των κκε~~ χωρίς να πάρει σε αριστερά αντίστοιχο τον
αντίστοιχο τα ίδια τερματικά και δεξιά επιλογές.

Η ΝΕΑ ΕΠΙΛΟΓΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΔΗΓΕΙ ~~στο~~ τον
~~τερματικό στο τέλος~~ ίδιο τερματικό και αριστερά σε αντίστοιχη
με βάση οι σχέσεις σε αντίστοιχο με το τέλος σε αριστερά.
~~Δεν~~ Μια άλλη λύση να βοηθάει τη σύνδεση των
εμπλοκών έτσι ώστε και οι σχέσεις μεταξύ τους
σε σχέση ~~με~~ με τα σχέδια αριστερά, να αποτελούν
οι δύο τα αντίστοιχα ίδιο τερματικό και τον ίδιο τον
αριστερά αριστερά. ~~Εκτός από~~
~~βοηθάει σε τέλος~~ Μια αντιστοιχία όμως ~~η~~ η ίδια όμως τα βασικά
αριστερά από ~~τα~~ δεξιά ~~οι~~ οι ίδιες ~~σε~~ σε αριστερά
αριστερά με το τέλος σε ~~αριστερά~~ αριστερά.

σύνδεση αριστερά σε δεξιά

5Β

Η ιδιοβιομηχανία της ξένης ~~κεφαλαίου~~ και η δράση της μέσα στις
μορφές θα πρέπει να ~~είναι~~ αναλυθούν ~~σωστά~~ ~~και~~ ~~συγκρούσεις~~ ~~και~~ ~~συμφέροντα~~, οι συγκρούσεις
ανάμεσα στις δύο κυρίαρχες δυνάμεις και ιδεολογίες: οι εξαρτήσεις και οι
αντιεξαρτήσεις. Το χαρακτηριστικό για μένα είναι ότι ~~φοιτητικό~~ όσοι βρίσκονται
τα ~~πανεπιστήμια~~ εξ αντικειμένου έχουν τα εφόδια νά ~~βρουν~~ κατανοήσουν
τεχνικά ακόμα και πολιτικά και ιδεολογικά τις ουσιαστικές δυνάμεις της αντιεξάρτησης.
Μ' αυτά δεν νά συμπεράνουμε το μέλλον της αντιεξάρτησης. Μέ και νόα
βάλουμε τη πολιτική ευαισθησία της εξάρτησης νά ~~παρουσιάσουν~~
~~ποσοστό~~ ~~ανάλογο~~ της φοιτητικής της τη εξέλιξη εφαρμόζεται και η γνώση της
τοποθέτησης αυτή η αντιεξάρτηση. Για να το καταφέρουμε αυτό χρειάζεται
βιβλιοθήκη και άνοιχτοι δρόμοι. ~~Θα~~ Θα χαιρόμουν κάθε φορά οι φοιτητές
θα αν ένιωθα η εξάρτηση προσπαθεί νά ~~ανακαλύψει~~ κάθε φορά το δικό
χώρο νά παραμείνουμε νά ανοίξουμε κάθε φορά οι εξουσία και γενικότερα
θα αν εξουσία αυτό κρύβεται στις τάξεις της αντιεξάρτησης. ~~Χρειάζεται~~ ~~η εξουσία~~
~~τόσο η λέξη αντιεξάρτηση~~ ~~αφορά αποκλειστικά αφορά αποκλειστικά~~
~~Θα πρέπει να εφαρμόσουμε τη πολιτική σε τόσους ανθρώπους~~
~~ίσως αφορά~~

Ξεκινάμε πάντα από τη αρχή ότι ο μοναδικός τρόπος για να αντιμετωπίσουμε τον
αμερικανισμό, σε κάθε φάση της αγώνα, και φυσικά μέχρι τέλους,
είναι ο αριστερισμός ~~φάση~~, το σοσιαλιστικό μέτωπο, αν νά εμφανίζει τις
δυνάμεις της αντιεξάρτησης. Οι δυνάμεις αυτές, αν είμαστε σε αντιπολίτευση
το 90% της εξουσίας, δεν μπορεί να εμφανιστούν (όχι και σε όλους εμφανείς)
αριστερά με ένα καινούριο αριστερό φορέα. Γιατί μόνο τα ~~πολ.~~ αριστερά
τη αντιεξάρτηση αναπόφευκτα ~~θα~~ πρέπει κάποιος σήμερα και τώρα
τα πλατφορμικά αντίστοιχα, από αναγκαστικά θα εκφραστούν σε
πλατφορμικό αριστερό φορέα. Επίσης, ~~πρέπει~~ ~~να~~ ~~ενώσουμε~~ ~~τα~~ ~~κράτη~~
θέρμη. Πιστεύουμε, αντίθετα, ότι ~~υπάρχουν~~ δυνάμεις και μέσα στο
~~στενό~~ χώρο, που πλαισιώνει τις αντιθέσεις της, τα εφόδια τέτοια
αφήνουν ~~να~~ αναπτυχθούν ~~ότι~~ η κυρίαρχη αντίθεση μέσα στην
η αντίθεση μεταξύ αντιεξάρτησης. Για τη λόγο αυτό οι δυνάμεις
αυτές ~~θα~~ πρέπει να ενταχθούν μέσα στις ~~κυρίαρχες~~ αριστερές
φορείς της αντιεξάρτησης που όλες είναι ~~η~~ αντιαμερικανικές ~~και~~

αδοκοπές τεχνικά από ιδιωτικό και όχι από ιδιοκτησία
αι δημοκρατίας. Η ΝΕΑ ΕΠΑ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ δια βασίζει τον αγώνα
αι δημοκρατία στην εργατική τάξη, τις αγρότες
και αντιμετωπίζει αμετανόητα και από εναντίωση στη πραγματικότητα.
Παραδέχτηκαν ότι τα ίδια χρόνια δια συνεχίζουν και αυτό αναγκάστηκαν
στην πλάτη δημοκρατία. Από όλα δεν έμαθαν αι αντιμετωπίζει
όχι μόνο με τις ιδιοκτησίες δημοκρατίας αλλά και με καθε
δίναμη από να βρίσκεται εναντία στο έθνος. Είναι και αι δίκαιες
λες χωρίς αγαπητή, ιδιοκτησιακή λογική. Η βάση αι αρνητικά με
μαύρη αι αντιμετωπίζει είναι το τρίτο από προσβάλλει η Ευρωπαϊκή
Ένωση αι φασιστικό έθνος. & στη Αγγλία κατά τις διαπραγματεύσεις.
Αγγλία μαζικά Αμερικανικά. Γαλλική Κυριαρχία. Ενώνει είναι
ένωση να υπάρχει ένα ευρωπαϊκό όργανο να δει κατανοήσει
το αγώνα με βάση αυτή τη λογική: Άρχισε η ένωση μπορεί να
αναγνωρίσει μόνο ανάγκη αι κατά τις δημοκρατίες (αι εκπρόσωποι βασικά
κοινά τεχνικά αντιμετώπιση δηλ. τα ίδια αντιμετώπιση των ίδιων
προβλήματα αι έθνη τις έξω μεγάλες δημοκρατικές τεχνικές
αίτημα του χώρου μας και από αυτό η ΝΕΑ ΕΠΑ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ
θα εκλεγεί να αγωνίζεται, να ενεργούσε και να υπερασπίσει.
~~Το πρόβλημα αυτό δεν είναι δικό μας πρόβλημα~~
Πιστεύουμε ότι το κοινοβουλευτικό αποτέλεσμα αποτυχία. Ο φασισμός
εκλέχτηκε στη κρίση αγαπητή εκπρόσωπος δημοκρατίας. Ο εχθρός εκλέχτηκε στη
είναι "αδύνατος". Έτσι πρέπει τον αγώνα για δημοκρατία. Ποιοι θα πρέπει
να είναι οι αναφορές του φασισμού; Πλαίσιο αυτό αντιστοιχεί όπου γενικά καθορίζει
όχι οι αντιπρόσωποι αυτή έχουν από ο λαϊκός διάλογος έχουν αποκλειστεί
από πλατείες του νότου αυτή τακτική.
Η ΕΠ. Κ. Ε. Α. πιστεύει ότι αυτό αυτή η αναφορά του
φασισμού πρέπει να είναι χρήσιμο το όχημα της δημοκρατικής πρόκλησης το
αντίπαλο. Δεν δίνουμε φασιστική έννοια αντιφασιστικός φασισμός
και τεχνικά δεν ενδιαφέρει ο λαός δημοκρατία.

7Β

~~[illegible]~~

Έτσι από τό δρόμο τῆς τιμωρίας τῶν δολοφόνων, τῶν βασανιστῶν καί κάθε λογῆς ὑπευθύνων θά ἀνοίξει τόν δίκαιο καί ἀναγκαῖο δρόμο τῆς οὐσιαστικῆς ἀντίστασης στήν ἀρτηριοκαποκρατία. Μπορεῖ σήμερα ἡ ὑπεύθυνη πολιτική ~~[illegible]~~ νά μᾶς ἀναγκάσει ὄχι μόνο νά ἀνεχόμαστε ἀλλά καί νά βοηθοῦμε κάθε δικαίωμα ἐπίθεσης πρός ~~[illegible]~~ ἕνα ὁποιοδήποτε μέλος τῶν ἀριστερομάχησης τῆς ἐξουσίας μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι θά ἀποφύγουμε τή βαρειά θυσία γιά τό λαό μας κι ἀκόμα μέ τό ἐπιβεβαιώσουμε ὅτι τό γεγονός αὐτό θά προσθέσει ἕνα πολύ σημαντικό ὅπλο ἀρτηριακό στή λαϊκή ἀγώνα κατά τῆς ἀρτηριοκαποκρατίας. Τό γεγονός εἶναι ἀλλοῦ ὅτι ὁ ἀντίπαλος προσωπικός ἀσυγκράτητος νά χύσει αἷμα δημιουργώντας γιά τή χώρα ἕνα κλίμα ἀσύδοτο πρός τή ἀνεξέλεγκτη βία, ἡ τῶν προθέσεων δεῖγμα μόνο οἱ σφαγές τοῦ Πολυτεχνείου ~~[illegible]~~ ὅλα τά δεδομένα ~~[illegible]~~ ἀναποδογύρισαν. Δέν εἶναι ὁ λαός αὐτός πού χύνει αἷμα. Ὁ λαός ἀντιμετώπισε ὑπομονετικά 6½ χρόνια αὐθαιρεσιῶν καί ἐγκλημάτων, δολοφονιῶν μέ βασανισμούς καί τελικά χτυπήθηκε δολοφονικά. Ἄν αὐτοί συνεχίσουν, αὐτοί οἱ ἀγωνιστικές δυνάμεις προτίμησαν τό [illegible] τό μέλλον τότε θά μένουν πίσω ἀπό τά ἰσοζύγια. Η Ν.Ο.Α. πιστεύει ὅτι ~~[illegible]~~ ἡ πολιτική σήμερα καί αὔριο σήμερα ἀπαιτεῖ τή τιμωρία τῶν δολοφόνων. Ἡ νέα πολιτική γραμμή δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ~~[illegible]~~ παρά ἡ πολιτική τῆς δυναμικῆς σύγκρουσης παράλληλα μέ τήν ἀνάπτυξη τοῦ μαζικοῦ ἀγώνα ~~[illegible]~~ καί τῆς ὁπλισμένης [illegible] τῆς ἐξουσίας. Σ' αὐτή τή πολιτική καλεῖ ὅλες τίς λαϊκές δυνάμεις τῆς ἀντίστασης νά συντονίσουν τίς δράσεις τους. Καί προτείνει συγκεκριμένες <u>τακτικές</u> γιά τή διεξαγωγή τοῦ ἀγώνα.

Θέσεις για την οργάνωση του παλαϊκού κινήματος

Η τακτική

- Ο κύριος αντίπαλος μας είναι η ξένη εξάρτηση, η δικτατορία. Ο στρατηγικός μας στόχος είναι η απελευθέρωση της χώρας μας από τη ξένη και η καταστροφή όλων των υπολειμμάτων της ξένης εξάρτησης από τη ζωή μας.
- Μετά την επικράτηση της ξένης η εξουσία δεν μπορεί να στηρίζεται στον ίδιο τον εξωτερικό μας και στην αντιλαϊκή επιβολή. Επίσημα η συνταγματική μορφή του αστικού πολιτικού κόσμου είναι διαφορετική από τη μηχανισμούς της ξένης εξάρτησης. Όμως οι μορφές διακυβέρνησης και διοίκησης των εκπροσώπων της ξένης και η εξυπηρέτηση της ξένης και της εσωτερικής εξάρτησης.
- Στόχος η οργάνωση του λαού δεν μπορεί να έχει δύο παράλληλους στόχους και λειτουργίες: ο πρώτος είναι η πολιτική, ιδεολογική και οργανωτική του προετοιμασία για την τελική ανατροπή της ξένης εξάρτησης και της εσωτερικής δικτατορίας του. Ο δεύτερος είναι η πολιτική και ιδεολογική δράση με αφετηρία τα ίδια τα σημερινά προβλήματα και στόχο τη διεύρυνση και πάλη η λαϊκή εξουσία στις χώρες της βάσεις των ανατροπή της ξένης και της αντιδραστικής εξουσίας στις χώρες μας.
- Η σημερινή πείρα μάς διδάσκει ότι είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο να οργανωθούν οι επαναστατικές δυνάμεις βάσει μιας χώρας όπου υπάρχει μόνο ένα μέτωπο ανατροπής ο αντίπαλος του λαού έχει αποκτήσει σύγχρονα τέλειο μέσα καταστολής, εξειδικευμένη μηχανισμούς, σύγχρονα τεχνικά μέσα, πληροφορική κάλυψη εξωτερικού ήτοι και ιδιαίτερα αμερικανών. Που έχει τάση καταργήσει το δικαίωμα του πολίτη και γενικά το δικαίωμα του αγωνιστή. Εκτός εάν οι επαναστατικές δυνάμεις δημιουργούν μια ενιαία νέα τακτική από τα μέχρι τώρα κρατούσα τρόπο οργάνωσης και δράσης.

- Σαφώς ή βίαιη αλλαγή της τακτικής απ' τους συνεταιρισμούς
αποτελεί βασική πολιτική επιλογή. Ίδιος από πιο σημαντική
πολιτική παλλογή της στιγμής.

- Η προσέγγιση ανάμεσα στα φασιστικά κόμματα της τερατώδους δικτατορίας
και μέρος της αστικής τάξης δείχνει ότι η αντίληψη ότι
ο αντίπαλος έχασε τη σχετική ευκαιρία να αναπαραγάγει και να
πλήξει εντελώς τη σημερινή και μελλοντική του αντίπαλο
βλάβη σημαντική. Δημιουργεί την κάθετη διάσπαση: ηγεσία - αντιστοιχεί
κόσμος - όραμα βάσης. Όπου οι αγώνες από δω μέσα σε συνθήκες του αντίπαλου
ένα ολοκληρωτικό τρόμο απόστρο - βιαιότητα ή καθαρή τρομοκρατία ενέργεια
θα είναι εύκολο να φτάνει σε όρια ως έντασης της αγριότητας.

- Μια άλλη λειτουργία αυτό το είδος αγώνα είναι ότι ο αντίπαλος
χωρίς τη τέτοιο τρόπο δημιουργεί αντίσταση μέ τις μεγαλύτερες και της
πολιτικής του ΚΚΕ. Και οι ΕΣΑ και ΟΑΝΑ. Και δη εφόσον
έχει καταφέρει να δημιουργήσει τελειώνοντας αφαίρεσης σε όρια τα επίπεδα σε
αυτών των πολιτικών οργανώσεων.

- Μια άλλη λόγω ο αντίπαλος είναι αποφασισμένος να εφαρμόσει
οποιαδήποτε βαθειά επαναστατική αλλαγή που θα σημείωνε τόσο
σε έμμεσο βαθμό όσο και σε κεντρική επιλογή αποφασιστικά
σε κοινωνικό αριστερά (αλλαγές για αυτούς που αναφέρει σήμερα)
Τα δύο ΠΑΚ, ο Ρήγας, η ΑΝΤΕΡΤΑ. Και αγκρομπλόκαν
σε βάση το σχεδιασμό λογικά και την οργανική επιλογή
σε κεντρική επιλογή αριστερά, μ' αυτό και ο φόβος της τακτικής
θα μπορεί μετά να φτάσει σε όρια αγωνιστικά επιπέδου.

- Η νέα τακτική των αγώνων των φασιστών δεν μπορεί
θα πρέπει να καταλάβουμε μόνο σε βάση της ανάγκης των
αντιπολιτευτικών αγώνων. Αντίθετα θα πρέπει να τη δούμε
μέσα σε μια μακροχρόνια πολιτική στον πλαίσιο
ο αντίπαλος θα αλλάξει και θα φτιάξει τη επιλογή

διαπαιδαγώγησης σε χώρους με ανοιχτά όρια τη μορφή της τριμελούς.

Επομένως η βασική οργάνωση του ήλιου θα πρέπει να περιέχει και τις δυνατότητες του βασικού σχήματος ώστε να δίνει τη δυνατότητα να μπορεί ο καθένας ανεξάρτητα από αριθμό ομοιότητας θα πρέπει σε κάθε περίπτωση και συνθήκη να ξεκινάει από το σύστημα των αντιλήψεων αυτό το μη ομοιόμορφο περιβάλλον ως τροφή για τη συνέχεια της ζωής.

Με άλλα λόγια οι συνθήκες της ανταπόκρισης/επικοινωνίας θα πρέπει να ικανοποιούνται από τον ίδιο τον εαυτό. Δεν χρησιμοποιούνται απλώς και μόνο τα λόγια "ελευθερία-ανεξαρτησία" των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Γιατί χρειάζεται η εφάρμοση παραγωγής λαϊκού τραγουδιού και είναι καθοριστική για την πράξη των βιωμάτων ενεργειών της - δραστηριοποίησης στην πολιτεία - ενώ μόλις κάνει ότι δεν έχει αυτή την αναλογία τότε η τροφή για τη χώρα της.

Ποια είναι η νέα ταυτότητα των οργάνων της ήλιου ανανεωτικών δυνάμεων, θα πρέπει να ξεκινήσουμε από τη δυνατότητα που έχει η εξέλιξη παρεμβαίνει στον κόμβο της κατοχής. Δηλαδή η μορφή απλές αντιφάσεις όρους που οι κάθε μια ενέχει στη πολιτική και σχετίζεται τη δράση της (μαζικής μορφής δράσης) ανάμεσα στις επίπεδες δυνάμεις της πλοκής των γραμμών και δρόμων. Αφού αφήσουμε όταν οι δράσεις της δεσμεύει αναίρεση όπου το ήλιο και έτσι μπορούν να αναπτυχθούν οι μορφές της, ή δράση έχει πολιτικό αποτέλεσμα. Και οι αντίρροπες τα αποτελέσματα επιδιώκουν και αν σιγά-σιγά αγκαλιάσουν αν ενεργούν αρχαίους οι ίδιοι σαν τους κύριους κύριους.

Δυσκολία στην ταυτότητα ήλιου υπάρχει - λογαριασμός - οι ανάγκες κοινωνικής (ΚΚΕ) και αντιπροσωπευτικής (ΕΔΑ) φύσης. Και όμως αν εξετάσουμε τη μορφολογία των αντιφάσεων θα δούμε ότι οι αρχαίοι μετέχουν αρχαίων για τη διαδικασία αναπτυξιακής τους. Η βασική έννοια η γενική αναπτυξιακή μορφή. Λόγω των τομών εκείνη θέση

η ένοχης σιγκρούσης με τό σχήμα. Αυτό ἀφορᾶται ἐπίσης αὐτό ἐπιχείρηση
η ὁραματική σκέψη και ἐπικοινωνία, δίοι ἐπί πλέον μορφή. ~~Δίοτι~~ Δίοτι μέ
οι ἀναφέρεται ὁράση ἐπιφορτίσεις ἐπιτρέψεις ἀντίφασης και αὐτοβαφόμενα
α γενική ποιητική γραφή.

• Σήμερα η γενική ποιητική γραφή μπορεί νά εἶναι η δημιουργία
της παραδοσιακού μεσαίωνα μέ κύριο ~~θέμα~~ στόχο αν ἐκφράσεις και της τεχνολογικής
η Σβηματική ὅδηγη οι μορφές και ἀπόψεις μέ ἀντιπολιτισμό
σε χώρα μας) μέ οἱ ~~ταυτίσεις~~ ἀντιφάσεις ~~ἀντιφάσεις~~ παρεμβάσεις
και σύγκρουση μέ τον ἀνάπλαγο — σε ὅλο τό πλέγμα σε σύγκρουσή του,
Η αἴσθηση "ανταρτισμός" ὁράση συγκροτεῖται — σήμερα, ἄμεσα και ταυτό
σε ανθαρσταίου παραγωγή βάση — στό χῶρο δίνει μέ φανό μέ φωτεινά
παραγωγή τραγούδι, κοινή σκηνική βάση ~~ἐπιστήμη~~ ἐπιστημονικοί, φιλικοί,
και αρχαιολογικοί δρόμοι. Η ὁράση, ανάμεσα προσαρμόσεις στό χῶρο σε,
σχηματίζει σε ἀφαίρεση σε, ἀναίρεση μέ σε ἀνταπόκριση και σε χαρακτηρισμό.
Δηλαδή ὁράση σε μπορεί νά εἶναι ~~ἐπιστήμη~~ μόνο λαϊκή, ~~ἐπιστήμη~~ ἐπιστημονική,
σχηματισμένη στήν μορφολογική στήν λαϊκότητα στήν θεατρική στήν σῶμα
αὐτόν αν μορφή, στήν μορφολογική ἀπό ανάμεσα μορφή κτλ. Εκείνο πού
ἐχει σημασία εἶναι ~~λαϊκό~~ νά λαμβάνεται στήν νά χτυπᾶ
τον ἀνάπλαγο σε κάθε λαϊκότητα και ενδιαφέρον και ~~ἀνάπλαγο~~ ἀνάπλαγο
Να βοηθᾶ σε κάθε τρόπο και λαϊκό ἀπό μέ σε ὁράση της
να γεννᾶται μέσα της ἐρώτημα ἀπό κίνημα. Δημιουργία και κίνη-
μάτος και αν εἶναι θεατρικό νά ἀρχαϊκής μάτος. Αὐτό μπορεί νά
το κάνει μόνο ἐφόσον οι μάζες συγκινηθοῦν ~~και~~ ἐναισθητοποιηθοῦν
και πεισθοῦν μέ τη μορφή ~~σε~~ της ὁράσης νά ~~σε~~ προτείνεται
από τη λαϊκότητα αὐτήν ὁράση.

• Αυτή ἀκόμη η τεχνολογία νά αἰσθάνονται οι λαϊκότητες ὁράση
ἔτσι σε φανταστικό μας κίνημα μέ τεχνολογία σε.

-5-

Δημαρή, οἱ δράμες αὐτῆς – Σωκράτειον Ἐπιστροφή Ἀμῶνος –
[illegible] λάβεμαν εἰκόνες τοῦ σόλον (χαρακτῆρ) καὶ σκάφατι
ἀγκυνόνων σὺν ἀξιοσημείᾳ σὲ φοιτητικὲς. Ἔτσι ἐπαίρνανε νὰ
ἀναπαριστοῦν μέσα τὴν ψυχή, ἴδιως οἱ ψυχὲς σὲ ἀγκρεσιονιστικὸν
καὶ ρήνουν ἐν τῷ αὐτίνεμο (Σαν τὸ ἔργο τῆς – Δεκέμβριος 1973)
πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ – σχολὴ τῶν γενικῶν (Ἔχω τὴ Δικτατορία.
Ἔξω οἱ Ἀμερικανοὶ – Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση).

- Ἐπομένως ἡ ὁράση ἀγκριτεῖται σὲ λαφαίους βάσεις. [illegible] Τὸ μέγεθος
ἀναφέρεται [illegible] γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ κανονισμὸ λειτουργίας. Ἡ ἐσωτερικὴ διάρθρωση, [illegible]
οἱ ἀναφορὲς κτλ. ἐφαρμόζουν ἀναγκαστικὰ σὲ ὁράση, ἀπὸ δὲν εἶναι φρόνιμο
νὰ θὲ ἐρμηνευθῆ λοιπὸν καὶ οἱ κανόνες ἀκόμα καὶ [illegible] τὸ γεγονὸς
ὅτι ὑπάρχει. Ἡ ὁράση ἦτον ἀναγκαία κυριαρχικὰ ἐὰν θὰ ἦταν ἀρκετὸ
θὰ ἦταν πρέπει νὰ βοηθῆσε νὰ ἐμπεριέχεται κὰ ἄκρως αὐτοφαίνεται
ὅραση. [illegible] ὅλων ἦτον νὰ ἀναγκαῖος [illegible] καὶ ἐὰν θὰ ἦταν
νὰ συνέλθῃ τὸ ἄλλο ὅραση. Ὅμως ἐκεῖ χρειάζεται ἀρκετὸς καὶ
θὰ χρησιμοποιῆ τὸ τέλος τοῦ ἀναφερόμενου ὅτι – καὶ ἀγκρίνεται
ἐκεῖ ἐσὺ καὶ ἄκρως κανονισμὸν ἐκφωνητῶν ἐν κάθετος σχέσις –
ἂν ἦταν ἔνδεκα ὅτι ἦτον σὲ ἐκπρεσιονιστικὴ σκηνὴ ἐὰν [illegible]
συνεπαγωγὴ καὶ ὅτι χρειάζει ἀπὸ τὸν ἐκτὸς. Μονάχα ὅταν
θὰ ὑπάρχει ἔνδειξη ὅτι ποιότητες ἀφθαρσίας ὅτι σχέσεις τοῦ
ἀναφερόμενου ἔξω ἀπὸ τὸν αὐτίνεμο τότε ἐὰν θὰ δοῦμε
ἂν ἦταν ἄκρως ὀργάνωση. [illegible] καὶ ἐὰν ἀπαιτοῦνται ὅτι νέες
συνθῆκες καὶ δυνατότητες.

- Ἡ ὁράση εἶναι τὸ κύτταρο [illegible] ἦτον ἐκεῖ ἀναπαριστῶ
ἐκεῖνο. Ἡ διαφορά της, ἡ ἰδιαίτερη της σὲ ὁράση, εἶναι ὅτι
θὰ εἶναι ἀπαραίτητο. Ὅμως αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ὁράση εἶναι

δεν είναι υποχρεωτική παράταξη. Παράταξη δεν είναι ή θέση σε μονάχα αν καλύψεις σαν τέτοια στην διανομή ονόματα. Διαφορετικά έχει ο άλλος τρόπος δράσης δε πρέπει να μένουμε στο ζήτημα της τάξης. Αναλύσαμε τι σε θέση σαν μέρος της βάσης στην κοινωνική δυναμική και προσπαθήσαμε σε δράση σε μια συνολική και επιμέρους στρατηγική του μεταβατικού πλαισίου αφετηρίας πλατφορμών. Φτάνει η δράση αυτή να ενημερωθεί κάθε φορά στο βραχυχρόνιο επίπεδο και σε γενικές πολιτικές γραμμές. Για να το πάμε όμως αυτό και αποτελεσματικά δε μένει να είναι κάθε φορά μια μικρή ενημερωτική — αποκαλυπτική δουλειά και μόνο αυτήν να έχει η μια επιμέρους μας τομέας δουλειάς.

- Πώς θα το αντιμετωπίσουμε μέσα στο ενιαίο πολιτικό φορέα; Πιστεύουμε ότι αυτό ο νέος φορέας είναι μόνιμο και μένει να γεννηθεί μέσα από μια συνεχή αλληλεπίδραση ανάμεσα στη δράση του αντιφασιστικού δρόμου (δηλαδή τη δική μας πολιτική δραστηριότητα στο τρέχον επίπεδο — συνδικαλιστική δουλειά — βάση και συνολικές μάχες). Όμως θα πρέπει να φτιάξουμε κάτι ειδικό για αυτό — και μέσα να υπογραμμίσουμε ότι δεν πρόκειται απλώς για μια χρονική — πολιτική και ιδεολογική του ενιαίου φορέα μπορεί να είναι ένα ανοιχτό να αντιπαρατίθεται πλαίσιο πολιτικών κέντρων πάνω στις πολιτικές του αντιφασισμού

δράση της ΝΕΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ.

- Αυτά τα κέντρα πάνω στα οποία νόμιμα (ή μη νόμιμα) (εσωτερικό) — είναι δυνατό να συνδυάσουν μεταξύ τους και κάποιοι άλλοι δε μένει να συνδέσει οργανικά αυτά τα κομμάτια για να κερδίσουμε αντιφασιστικούς στρατηγούς. Πώς συνδυάζει (το καλό είναι και δύσκολο)

μὲ τὴν αὐτοφάρσεως ὁράδη;

Κατὰ τὴν γνώμη μας δὲν θὰ πρέπει νὰ πυλίσθαι ὀργανωτικὰ ἀλλὰ μόνο ἰδιολογικὰ πολιτικά. Οἱ ὁράδη μία μία ξεχωρίστα εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναφέρονται στὰ κέντρα αὐτὰ ὥστε ἡ ἰδιολογικὴ πολιτικὴ ζωρίστη καθὼς καὶ ἡ ἀγωνικὴ ἐμπειρίας νὰ συσωρεύονται νὰ γίνονται γνωστὴ ὥστε νὰ γενικεύονται οἱ πιὸ θετικές.

Καθὼς ἄλλος διστρὸς τόσο ἀναμεσα στὰ κέντρα σπήριξις ὅσο στὰ κέντρα αὐτὰ καὶ τὴν αὐτοφάρσεως ὁράδη θὰ πρέπει νὰ σχεδιαστεῖ — βεβαίως αὐτοφάρσεως καὶ κωριαρχικά — ὅμως μία στὰ πλείσια

A) τὴν προφύλαξις τῶν ὁράδων B) τὴν αὐτοτέλειας στὸ σχεδιαστὸ ὁράδων καὶ C) τὴν προσοχὴν νὰ μὲν διαμοιρωθεῖ καθέτη σχέσεις τέτοιας μορφὴς καὶ ἔκτασις ποῦ νὰ εἶναι εὐάλωτα ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ἀντίπαλου.

Ἡ διαδικασία πρὸς τὴν τελικὴ διαμοιρίου ἐνιαίου φορέα θὰ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχὴ χωρὶς βατύνη καὶ κωρίκη παντοτε τὸ σύνδεσι μὲ τὴν πραγματικόνιο καὶ τὴν πραγματικὴ δυνατότητες.

Ἡ συγκρότησις, λειτουργία καὶ δράσις τοῦ ἐπαναστατικοῦ πυρῆνα — τὴν αὐτοφάρσεως ὁράδας — πρέπει νὰ ἐξυπηρετεῖ τοὺς δύο παράλληλας στόχους ποῦ ἐνθέσαμε σὰν ἀρχέι. Δηλαδὴ αὐτὴν μία μερία τὴν μεθοδικὴ προετοιμασία τοῦ λαοῦ γιὰ τὴν τελικὴ ἀναμέτρησις μὲ τὴν ἀμερικανοκρατία. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦ καθορισμὸ τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας ποῦ θὰ διαδεχτεῖ τὴν ξένη ἐξάρτησις. Αὐτὸ σημαίνει ὅλα ὁ ὁράδα δὲν εἶναι

Ἀπὸ σήμερα δράσῃ ἄρχῃ ταυτόχρονη ἀφοσιωτής σκέψης. Ἔτσι ὁ ἐπιτακτὸς
φορέας δὲν θὰ ἔπρεπε ἄλλο παρὰ ἡ ἀντιπροσωπεία ἀπὸ τὴ μεριὰ
καταστατικὴ φύλαξη ὅρκου ὅσο θὰ σκοίνα θὰ ἀκροῦν ὅπου
ὅλες οἱ ἀκροατικὲς λαϊκὲς ἀγωνίες τὶ ἔκφρασις τῆς ὅλης ἐποχῆς
τῶν ἀντιφάσεων ὅρῶν καὶ τῶν κινήσεων ἀναπόφευκτης ἀπὸ ΠΝΕΑ ὅλη Ἀθήνας

. Ὁ βασικὸς ἀντίλογος αὐτῶν τῶν πρώτων θέσεων
συνίστανται κύριως σὲ τρεῖς βασικὲς ἀπόψεις

(Α) Ἔναν ἔλεγχο δὲν μπορεῖ νὰ ἀσκήσῃ ὁ ἐργατικὸς κόσμος
μιὰ ἀφαιρούμενη ἐξ ὅλου ἐφαρμογὴ ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν
ὀργάνων τῶν ὁποίων ἡ ἀποτελεσματικότητα θὰ ἦταν
ἐλάχιστη ἢ καμία ἀδυναμία καὶ τὴν
ἀφαίρεσή της. Ἀπὸ ἐξ ὅλου ἔχουν οἱ Ἀθηναῖοι

(Β) Ὁ μόνος λειτουργικὸς τρόπος εἶναι νὰ
ἀντιμετωπίσουμε κυρίως τὸ σύστημα ἀπὸ
ἕνα ἐπίπεδο ὅπου ἀφαίρεσης, ὅπου βρίσκεται ἡ
ἐξουσία, ὅπου ὁ ἐν λειτουργικὸ ἀντιπαραγωγικὸς
χαρακτήρας

(Γ) Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸ χάσμα αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς
ἀντίστασης σωστὴν ἀρχὴ νὰ ἀπειλοῦμε τὸ ἔργο νὰ
ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐπιτακτὸς ὅρκος νὰ ὅσο
ἀναγκαῖος καὶ ὁ ἄμεσος κατασκοπεία τοῦ ἐχθροῦ.
Λόγω ὅτι ἀφαίρεσης ἀπὸ τὸ παράδειγμα κύριος
ἔλεγχος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ὅτι ἐξουσιοδότησης καὶ ὅσο
ἐπιτακτικὸς ἀναγκαῖος ἀπὸ τὸ βάσος τῆς ἀντίστασης
Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ὅρκος νὰ ἀφαιρέσουμε τὸ πρόβλημα
τοῦ Λαοῦ (ἀπὸ μόνος καὶ ἀναπόφευκτος) ὁ Λαὸς
κυριαρχεῖ νὰ δεῖ ἀπὸ τὸ ἀποκαθιστᾶ
ὁ ἀναπόφευκτος ἀντίλογος νὰ ἔχουμε λόγο

(4) 114

111, RUE NOTRE-DAME DES CHAMPS, PARIS 6E
DAN. 14-66

(+) 114

ὁ συλλογικὸς [illegible] τῆς Κοσμικῆς. [illegible]

ὅτι ὁ συλλογικὸς [illegible] δὲν [illegible]

[illegible] ἡ [illegible] τοῦ [illegible] ἰσοτιμία [illegible]

κοινωνικῆς καὶ [illegible] [illegible]. Θὰ εἶναι ὁ

συλλογικὸς [illegible] χρόνος [illegible]

[illegible] [illegible] ἐξελίξεις [illegible]

[illegible] ὅτι [illegible] ἀπὸ τὴν ἀρχὴ [illegible]

[illegible] ἡ [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] νὰ [illegible] [illegible]

[illegible] καὶ τῆς [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] γιὰ τὸ [illegible] [illegible]

τῆς [illegible].

Μπορεί να πάρει σύνθετη μορφή στρατηγικής προσέγγισης και
ίσως πάντα βασική της αρχή να παραμένει η έμμεση επίθεση
ανάμεσα στις αδύνατες της γραμμής αντίπαλης και δυνατές
γραμμή του αντιπάλου. Αλλά δεν είναι δυνατόν πάντα
σωστά οι γενικές διατάξεις να επιτρέπουν τον
γενικό προσανατολισμό του αντιπάλου, αλλά
ο σχεδιαστής πρέπει αρχικά να τοποθετήσει, κανονικά
στρατιές πεζικού, δυνάμεις ιππικού, κανονιά
θα αναπτύξει αρχικά και πρόκειται τους. Αυτή είναι
η κύρια πορεία ενέργειας της ανώτερης αρχής.
Βέβαια δεν είναι πάντα σωστή ενέργεια να είναι οι δυο
δυνάμεις και οι στρατηγικοί πορεί μονάχα η διάταξη
δράση. Γιατί αυτή η μορφή της γραμμής των δυνάμεων
δεν δίνει καμιά ευκαιρία στον αντίπαλο να εκμεταλλευτεί
δυο καθόλου τις δυνάμεις
του καθένα της. Και έτσι θέση να πάρουν τον τόπο στη
θα μπορούσαν να αφομοιώσουν τις επιτυχίες οι δράσεις της. Είναι η δράση
αν εκκίνηση του γενικού. Η δράση που ακολουθεί οι δυνάμεις αυξανόμενες
ενέργεια. Γιατί η αύξηση ανάμεσα στις αρχές είναι η ύπαρξη
ανάμεσα ανάμεσα στα πρόσωπα του αντίπαλου. Το μέγεθος
αυτή μπορεί να στρέψει σωστά τη δύναμη του γενικού, θα εξασφαλίσει
από απόμακρη υπεροχή του και θα σπείρει την αρχική
και τον πανικό στο στρατόπεδο του αντιπάλου.

Όμως η δράση, όπως κάθε ανθρώπινη και απόφαση
και χαρακτηρίζεται από κινητικότητα, είναι δύσκολη να παραμείνει
σε ενέργεια για πολύ καιρό. Η μία δράση
αν δίνει τη θέση της σε μια άλλη δράση, ή μια δράση
σωστά μπορεί να γίνει δράση με διαφορετικό χαρακτήρα.

Έτσι λχ. ἄν ἡ ἀμερικανοκρατία ἀναγκασθεῖ νὰ μαζαιώσει τὴ μορφὴ δικαιοβαρίνης στὴ χώρα μας οἱ Α.Ο. δικαιοβαρίνης πάντοτε τὸ παράνομο χαρακτῆρα τοῦ προσαρμόζουν ἀν κύρια μορφὴ δράσεις τοῦ ἀναχώρα μὲ τῆς δικαιότητας καὶ ἀνάγκης τῆς πολιτικῆς στιγμῆς.

Εἶναι πάντως καλό οἱ Α.Ο. νὰ δοῦν ὅτι τὸ μέτωπο τοῦ λαοῦ καὶ τὸ μέτωπο τῆς ζωῆς εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτό. Ὅταν λέμε μέτωπο τῆς ζωῆς ἐννοῦμε τὴν ἀέναη καθαρμενὴ ἀγκρούσης ἀνδιμιουργεῖ ἡ ἐξάρτησις καὶ ἡ ὑπόλειψις καὶ ὅλες οἱ λειτουργίες, μηχανισμοί καὶ ὀργανώσεις μὲ τὸ σύνολο, τοῦ ἐργαλόρεων λαοῦ. Ὁ ἐργαλόρεως λαός — πάλι ἰδοὶ πρέπει νὰ εἰλυθεῖ σὰν ἕνα πολύπλοκο σύνολο καὶ πλέγμα σχέσεων. Σὰν ἀποκορύφωσις ὅλων τῶν σχέσεων πού τὸ συγκροτοῦν. Νὰ εἰλυθεῖ ἐπίσης σὰν πορεία του. Δυναμικά. Αὐτὴ οἱ σχέσεις καὶ αὐτὴ ἡ πορεία φεμινοῦν βασικά ἀπὸ τὶς ἰδιότητας, τὴ ἀνάγκη, τὴ ρίζες, καὶ τοῦ πόθου τῶν ἐργαλορεῶν μαζῶν γενικά, καὶ τὸ καθὲ ἐργαλόρεων, εἰλικά, καὶ πού ἀνάγονται σαυτὸ πού λέμε ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, γιαί αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος, ἀγκαλιάζει ὅλοις τὰς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας. Ἑπομένως καὶ ἡ σύγκρουσις μὲ τὴν ἐξάρτησις θὰ πρέπει νὰ εἰλυθεῖ σφαιρικὰ δηλαδὴ σὲ ὅλα τῆς τὴν ἔκτασις καὶ τὸ βάθος. Τῆς σύγκρουσις τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, τοῦ ἐργαλόρεων, εἰλικά καὶ ὅλων τῶν ἐργαλορεῶν γενικά, μὲ τὰς μηχανικὰς τῆς ἐξάρτησις. Θὰ λοῦμε τότε ὅτι αὐτὴ ἡ σύγκρουσις

δεν περιορίζεται μόνο στὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς ἐπιπτάζεσθαι
καὶ τῆς πολιτικῆς ὑπολούζωσης ἀλλὰ ἐπεκτείνεται στὴν περιοχὴ
τῆς συνευρακῆς καὶ καλλιτεχνῆς ἔκφρασης καθὼς καὶ τῆς ἠθικῆς
συγκρότησης τῶν ἐρχαζομένων. Πιστεύομε ὅλα οἱ περιοχὲς αὐτὲς
δὲν ἀποτελοῦν ἀπλὰ "ἐποικοδομήματα" τῆς ἀνθρωπίνης
παρουσίας ἀλλὰ δεμέλια ἐφίσου σημαντικὰ νὰ τὸ οἰκονομικὸ
καὶ πολιτικὸ παράγοντα ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Ἑπομένως τὸ Μέτωπο τῆς Ἑκῆς θὰ πρέπει νὰ ἀποκτήσει
μιὰ καινούργια ἀγωνιστικὴ Πλάστασι: τὴ Πλάστασι τοῦ πολιτιστοῦ.
τὸ Κοιλτούρας, μέσα τὴν ὁποίη συνυπάρχει καὶ ἡ Πλάρθρωσι
καὶ συμπαρίφορά τοῦ ἀνθρώπου σὰν πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ~~[illegible]~~
ἀφίας καὶ παρουσίας. ~~[illegible]~~ πλαῖ στὴν δύο Πλαστάσεις, πολιτικὴ
καὶ πολιτιστικὴ, εἶναι ἀνάγκη νὰ προστεθεῖ καὶ ἡ
δυναμικὴ, σὰν συνέπεια ἀπὸ τῆς συνθήκης ἐφάρτησης.

• Δυναμικὴ Πλάστασι σημαίνει ὅλα ~~[illegible]~~
οἱ Α.Ο. τὸν συγκροτοῦν τελικὰ τὸ Παλλαϊκὸ Μέτωπο
παραμένοιν παράνομες γιὰ ὅσον καιρὸ θὰ ὑπάρχει
ἀπηρικανοκρατία τῆς χώρα μὲς ~~[illegible]~~ καὶ
Ἕως ~~[illegible]~~ τὴν ὥρα τῆς Λαϊκῆς Ἐξουσίας.
Δηλαδὴ καὶ ἂν ἀκόμα οἱ συγκεκριμένες συνθήκης (λχ κιθιροκρα-
τικὴ "Πλανυβέρνισι") ~~[illegible]~~ βάλαιο σὰν κύριο πολιτικὸ ~~[illegible]~~ στόχο
τῆς νόμιμης δράσης ~~[illegible]~~, οἱ Α.Ο. παραμένοιν παράνομες
δηλαδὴ ἐφαμιλοσθοῦν νὰ φυρεύζουν ἀπὸ τὸ ἐξέγχο τοῦ
ἐχθροῦ ὁπότε ἔχουν ἀνὰ πάσαν στιγμὴ τὴ δυνατότητα
γιὰ δυναμικὴ δράσης. Ἐπὶ παρίτιτωσι λχ πὸν ὁ ἀντίπαλος
θὰ ~~[illegible]~~ ἔκρινε ὅλα τὸν συμφέρει ἡ ἐπαναλαμψὴ
τῆς στρατιωτικῆς ἢ ἀλλὰ δικτατορίας.

Αὐτή ἡ τρισδάσταση φύση τοῦ ἐπαναστατικοῦ συμπλέγματος καὶ ἐπομένως τοῦ Παλλαϊκοῦ Μετώπου προσφέρει στὸ πρωτοπόρο κίνημα τοῦ λαοῦ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα εὐλυγισία, προσαρμοστικότητα, πολλαπλότητα καὶ ἀσφάλεια ὥστε νὰ εἶναι πανταχοῦ παρόν, νὰ χτυπᾶ ὅπου καὶ ὅταν θέλει, καὶ νὰ ξεφεύγει, διὰ πεμπτουσίας τοῦ, ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ ἐχθροῦ. Τοῦ ἐπιτρέπει νὰ παρουσιάζει τὰ νόμιμα δράσεις ὅποιστε καὶ ὅσοι ἀγωνιστὲς ἐπιθυμοῦν κρίνει. Χωρὶς ὅρη νὰ τὰ προβοκάρει. Γιατὶ τίποτε δὲν ὑποχρεώνει τὰ διμόσια σύνδεσι τοῦ μὲ τὸ ὑπόγειο κίνημα. τὴν Α.Ο.

Καὶ γενικώτερα μὲ τὸ πολιτικὸ κίνημα τῆς ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ποὺ θὰ πρέπει τελικὰ νὰ συστεφεύσει τὴν γραφρὴ τῆς τὴν ἀγωνιστὴ πρωτοπορεία μαζὶ μὲ τὰ ὁλόκληρο τὸ μυστανὸ τρέμα τοῦ ἐλλαδικοῦ λαοῦ.

Γιατὶ ὀργάνωσε τῆς σιγκρούσεις τοῦ Ἀθηρικάνου καὶ τὰ ὀργανά τοῦ.

Γιατὶ τελικὰ νίκη καὶ τὴν ἐθνικὴ κατάκτηση τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Γιατὶ ἐπιβολὴ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Δεκέμβρη 1973

• Ἡ ἀμερικανοκρατία. Ὁ ἐχχυμος χαος. Καὶ ἡ ταυτική τοῦ χαϊκοῦ ἀγώνα.

ΒΟΑΘΗΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

- Ἡ ἐνοτερική κατάσταση (2 τάνιες ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ κείμενο: Λαοκρ.)
- Ἡ διεθνής κατάσταση (Τετραδ. Ν° 2)
- Ὁ ρόλος τῆς Κουρτουρᾶς (Τετραδ. Ν° 1)
- Για το Αναγεν. Κινημ. (Τετραδ. Ν° 1)

DE AMERIKANOKRATIE, HET GRIEKSE VOLK EN DE ORGANISATIE VAN DE VOLKSSTRIJD

a) De Amerikanokratie

De machtsvorm in Griekenland draagt een gewelddadig karakter en is gebaseerd op de strijdkrachten en het staatsapparaat.

Achter deze macht staat Washington.

Tussen de Amerikanen en het machtsfundament staan de 'kaders' (geïndoctrineerde officieren en doctrinair 'beproefde' burgers).

Aan de basis van de macht staat het buitenlands en binnenlands kapitaal. Daarbinnen heersen tegenstellingen zoals er ook tegenstellingen bestaan tussen het Europees en het Amerikaans kapitaal. De drie vormen van kapitaal echter zijn verenigd tegenover de gemeenschappelijke vijand: het vrije Griekse volk.

De Amerikanen denken er niet over de controle over Griekenland op te geven. De Amerikanokratie werd in 1974 gevestigd met de Truman-leer. Van dat ogenblik af is Griekenland een pion van de Amerikaanse politiek in Z.O. Europa en het Midden-Oosten.

Tot 1967 pasten de Amerikanen, die de strijdkrachten beheersten, een politiek toe die samenviel met de belangen van de oligarchie, de troon en de burgerlijke partijen.

Na de vorming van de Unie van het Centrum in 1961 kwam er een krisis in de burgerlijke politieke wereld. De Unie van het Centrum verdroeg niet langer het rechtse machtsmonopolie. Zij wilde ook een aandeel. Zij wilde een aflossing van de wacht.

Het Griekse volk, slachtoffer van de oligarchie die afhing van de Amerikanen, exploiteerde de antithese tussen Unie van het Centrum en de rechterzijde om zijn eigen afkeer tot uiting te brengen t.o.v. de afhankelijkheid.

De werkende massa's en de EDA (Unie van Demokratisch Links) zagen de nederlaag van rechts in 1963 als een gewichtige stap naar democratisering. (Rechts had het volk zelfs nog

beroofd van vrijheden die de grondwet van 1952 vooropstelde. Naast deze grondwet bestond een complex van wetten die haar artikelen ontkrachtten. Eveneens had zich naast de staat een nevenstaat ontwikkeld van intimiderende en neofascistische organisaties.)

Democratisering betekende dus in principe: toepassing van de grondwet en afschaffing van de neven-staat.

Echter, in de periode 1963-1967 bleek dat de struktuur van de Amerikanokratie niet bestand was tegen de democratisering. Zo kregen we:

1965: koninklijke staatsgreep

1967: staatsgreep van de kolonels

(1973, november: bloedig neerslaan van de studenten- en volksbeweging - onderbreking van een nieuwe tendens naar 'liberalise ring' in het inwendige van de dictatuur zelf.)

De politieke krisis voor 21 april 1967 ontwrichtte de structuur van de bourgeoisie en de grote bourgeoisie. Deze structuur omvatte de hele politieke wereld behalve de linkerzijde en had één gemeenschappelijk element: anti-communisme en het aanvaarden van de 'bijzondere' rol van de Amerikanen in Griekenland tijdens en na de burgeroorlog.

Gevolg daarvan was dat het land aan de Amerikanen werd uitgeleverd met als tegenprestatie een versterkte machtspositie vooral voor de strijdkrachten met het oog op de bedwinging van het communisme.

Zodoende komen onder Amerikaanse controle: het machtsapparaat en alle leiders en vertegenwoordigers van het anticommunisme (rechterzijde, troon, Unie van het Centrum).

Met de dictatuur (1967) begint de tweede en misschien laatste fase van de ontbinding en het failliet van de burgerlijk-politieke 'bekleding' die over Griekenland was gelegd.

De Amerikanen proberen de oude pro-Amerikaanse politieke wereld te vervangen door een nieuwe militair-technocratisch-politieke, die op den duur - belofte van verkiezingen in de lente van 1974 - een soort schijn van demokratisering zou brengen. Het volk laat zich echter niet voor de gek houden,

staat op en Papadopoulos valt. De macht wordt overgeleverd aan bekende agenten van hen (bv. Androutsopoulos, man van CIA en Pentagon).

De Amerikanen zijn vastbesloten hun macht in Griekenland voor altijd te behouden. Zij hebben echter geen reserves meer voor levensvatbare politieke oplossingen, want elke politieke oplossing betekent afschaffing van de militaire heerschappij, deelname aan de macht van burgerlijke leiders die, hoe rechts of reactionnair ze ook zijn, de Amerikanokratie niet meer zullen of kunnen redden.

We zien dus:

1) De Amerikanen zijn identiek met de macht in Griekenland;
2) Ze zijn niet van plan deze uit handen te geven;
3) De enige manier om haar te blijven uitoefenen over het Griekse volk is rauw geweld.

Het Griekse volk heeft de keuze tussen (a) onderwerping en (b) revolutie.

(b) HET GRIEKSE VOLK

Dit is nog niet klaar voor een dynamische krachtmeting met de Amerikanokratie. Het dilemma 'onderwerping of revolutie' kan nog niet worden beseft door het Griekse volk als geheel.

Zelfs als het volk, in overgrote meerderheid, zich ervan bewust is wat zijn afhankelijkheid van de Amerikaanse politiek inhoudt, zelfs dan moeten nog veel voorwaarden worden vervuld alvorens het de Amerikanokratie met kracht kan gaan trotseren. Want veel Grieken volgen nog Rechts en Centrum en het waarschijnlijkste is dat de leiders daarvan in geval van een hevige verscherping van de botsing van het volk met de Macht en de Amerikanen zich samen-groeperen (zoals ook in het verleden) om de Griekse oligarchie en haar beheersers. De leuzen van de studenten en arbeiders (nov. 1973) WEG MET DE AMERIKANEN, HET VOLK AAN DE MACHT, zijn klasse-leuzen. Het is dus onmogelijk dat de politieke vertegenwoordigers van de burgerlijke klasse hen volgen.

Het is nodig dat de doeleinden van de strijd duidelijk worden gesteld:

a) bevrijding van het land van de onderworpenheid aan het buitenland;

b) volkssouvereiniteit.

De rol, deze doeleinden tot uitdrukking te brengen, moet het Grieks Links spelen. Zijn politieke organisatie echter baseerde zich tot nu toe op de zekerheid dat een wezenlijke verandering mogelijk is in het kader van de Afhankelijkheid.

Het is nodig dat de krachten van links zich verenigen in een nieuwe strategie die de democratische omwenteling bindt aan het doel van de opheffing van de Afhankelijkheid (van de V.S.).

Voor de trotsering van de Amerikanokratie vanuit een positie van kracht moet het Griekse links om zich heen groeperen alle krachten van het volk die zich richten tegen de Afhankelijkheid. Deze krachten, die zo'n 90 procent van het volk vertegenwoordigen, hoeven niet tot uitdrukking te worden gebracht door één politieke factor. Het Griekse Links sluit de hechte samenwerking niet uit met elke macht die zich richt tegen de Afhankelijkheid.

De gebeurtenissen van november 1973 betekenen een wending in het nationale bestaan van Griekenland:

Het volk toonde dat het een explosieve kracht in zich bergt.
De vijand toonde dat hij tot alles in staat is.
De beweging werd in een massamoord gesmoord.

Wat moet het antwoord van het volk zijn?

Het probleem dat zich nu het meest nijpend opdringt is de zo snel mogelijke organisatie van het antwoord van het volk. Met als leuze en leiddraad 'Bestraffing van de moordenaars van het volk, terrorisering van degenen die terreur uitoefenden' zal het volk zijn recht in eigen handen moeten nemen.

Beginnende met de bestraffing van de moordenaars, folteraars, verhoorders en al hun trawanten zullen we langzaam maar zeker in het wezenlijke verzet tegen dictatuur komen en

in de voorbereiding van de uiteindelijke botsing met de Amerikanokratie.

Niemand kan daarbij de linkerzijde van haast betichten. Het gaat om een dynamisch antwoord op een dynamische provocatie.

De gebeurtenissen rondom de Polytechnische Universiteit markeren de scheiding: zij ontheffen de pionier-krachten in het volk van het psychologisch uitstel dat deze zich oplegden. Het was niet het volk dat het eerst toesloeg. Als op dit moment het Griekse Links in gebreke blijft de begeerte van het volk naar een strijdbaar antwoord op de provocatie der militaire heersers te onderkennen, dreigt het achter te blijven bij de geschiedenis.

(c) DE TAKTIEK VOOR DE ORGANISATIE VAN DE VOLKSSTRIJD

Deze moet zijn geïnspireerd op de strijd van de partisanen tijdens de tweede wereldoorlog, dus op kleine groepen en cellen die zich uitkristalliseren, in eerste instantie los van een groter partijverband. Uit de aktie moet de partijorganisatie van het Nieuw Links groeien, niet omgekeerd.

Resumé van een artikel voor het Grieks tijdschrift
Cahiers der Democratie

MIKIS THEODORAKIS

L'AMERICANOCRATIE, LE PEUPLE GREC

ET

L'ORGANISATION DE LA LUTTE POPULAIRE

MIKIS THEODORAKIS

L'AMERICANOCRATIE, LE PEUPLE GREC

ET

L'ORGANISATION DE LA LUTTE POPULAIRE

MIKIS THEODORAKIS

L'AMERICANOCRATIE, LE PEUPLE GREC ET L'ORGANISATION DE LA LUTTE POPULAIRE.

A. L'AMERICANOCRATIE

La forme du pouvoir aujourd'hui dans notre pays a un caractère de violence et de terreur. Elle s'appuie sur les forces armées et plus généralement sur le mécanisme d'Etat. Derrière le pouvoir se trouve Washington. Entre les américains et la base il y a les "cadres", qui sont surtout des officiers endoctrinés, ou, parmi les civils, des hommes de confiance. La force des américains vient du fait qu'ils contrôlent la grande majorité du potentiel humain, qui contrôle à son tour tous les postes-clés.

Derrière cette forme directe et dynamique de pouvoir se trouve le capital étranger et national. On peut remarquer, parmi les capitalistes internationaux, aussi bien que dans les milieux de l'obligarchie grecque, de sérieux antagonismes dans le contrôle du marché grec. Tout comme il peut y avoir de sérieuses oppositions, surtout parmi les représentants des capitaux américains et européens. Mais ces oppositions et ces antagonismes s'effondrent face au danger commun, qui est pour eux le peuple grec libre. En d'autres termes nous ne devons pas surestimer le caractère de ces oppositions. Et nous devrons voir l'obligarchie grecque, et plus généralement le capitalisme grec, et tous ses représentants, comme alliés éternels et fidèles comme collaborateurs des américains.

La politique américaine n'a pas l'intention d'abandonner, ni de relâcher, le contrôle absolu qu'elle exerce sur notre pays.

L'établissement de l'américanocratie en Grèce, après la doctrine Truman, en 1947, a coûté aux américains quelques

MIKIS THEODORAKIS

L'AMERICANOCRATIE, LE PEUPLE GREC ET L'ORGANISATION
DE LA LUTTE POPULAIRE.

A. L'AMERICANOCRATIE

La forme du pouvoir aujourd'hui dans notre pays a un caractère de violence et de terreur. Elle s'appuie sur les forces armées et plus généralement sur le mécanisme d'Etat. Derrière le pouvoir se trouve Washington. Entre les américains et la base il y a les "cadres", qui sont surtout des officiers endoctrinés, ou, parmi les civils, des hommes de confiance. La force des américains vient du fait qu'ils contrôlent la grande majorité du potentiel humain, qui contrôle à son tour tous les postes-clés.

Derrière cette forme directe et dynamique de pouvoir se trouve le capital étranger et national. On peut remarquer, parmi les capitalistes internationaux, aussi bien que dans les milieux de l'oligarchie grecque, de sérieux antagonismes dans le contrôle du marché grec. Tout comme il peut y avoir de sérieuses oppositions, surtout parmi les représentants des capitaux américains et européens. Mais ces oppositions et ces antagonismes s'effondrent face au danger commun, qui est pour eux le peuple grec libre.
En d'autres termes nous ne devons pas surestimer le caractère de ces oppositions. Et nous devrons voir l'oligarchie grecque, et plus généralement le capitalisme grec, et tous ses représentants, comme alliés éternels et fidèles comme collaborateurs des américains.

La politique américaine n'a pas l'intention d'abandonner, ni de relâcher, le contrôle absolu qu'elle exerce sur notre pays.

L'établissement de l'américanocratie en Grèce, après la doctrine Truman, en 1947, a coûté aux américains quelques

milliards de dollars, et en échange de ces"investissements" ils en sont venus à nous considérer comme un pion indispensable sur l'échiquier de leur politique en Europe sud-orientale et au Moyen-Orient. La guerre entre les états arabes et Israël, le crise du pétrole tout comme l'opposition entre les U.S.A. et l'Europe, qui croît constamment, renforcent dans les milieux responsables américains la conception selon laquelle l'importance stratégique de notre pays augmente de plus en plus.

Les américains, jusqu'en 1967, contrôlant toujours fermement le "noyau dur" du pouvoir, c'est-à-dire la force armée, faisaient passer leur politique générale, qui coïncidait toujours avec les intérêts de l'obligarchie grecque, à travers le trône grec et les partis bourgeois.

Mais après la formation de l'Union du Centre, le monde politique grec bourgeois est entré dans une crise profonde. Les représentants des groupes centristes révoltés contre la monopolisation du pouvoir d'état par la Droite réclamaient leur propre part du pouvoir.

Le peuple grec, qui était la principale victime de la profonde exploitation à laquelle l'a soumis l'obligarchie grecque, laquelle, avec l'aide et l'accord des américains, appuyait la Droite, a saisi l'occasion que lui offrait l'opposition entre les politiciens de la Droite et du Centre pour exprimer sa propre opposition, qui était finalement une opposition envers l'édifice tout entier de la "Dépendance". (C'est-à-dire la soumission de la Grèce aux intérêts américains).

Les masses travailleuses, et avec elles la direction de l'E.D.A., considéraient la défaite de la Droite comme un sérieux pas envers la démocratisation du pays. Il nous faudra ici rappeler que la Droite avait privé le peuple des libertés et des droits que lui assurait la Constitution de 1952 et toutes les lois en vigueur. Car à côté de la Constitution il y avait ce qu'on appelle la "para-constitution".

C'est-à-dire un complexe de lois qui infléchissaient les lois et les articles de la Constitution. Tandis qu'à côté de l'Etat il y avait un "para-état". Ainsi démocratisation signifiait en principe application de la Constitution elle-même, et imposition de l'autorité de l'Etat bourgeois lui-même. Mais l'américanocratie a montré, pendant la période de 1963-67, que sa structure ne résistait pas à l'épreuve ne serait-ce que de la "démocratisation" la plus élémentaire et la plus anodine.

C'est pour cette raison que chaque fois que l'on a entrepris une marche, même la plus timide, vers une quelconque libéralisation, le "noyau dur" du pouvoir, c'est-à-dire les américains aux-mêmes, ont eu besoin de l'interrompre violemment.

_ La première fois en 1965, avec le coup d'état du Roi. pour mettre fin à la situation créee par la victoire des forces démocratiques aux élections de 1963 et 1964.

_ La deuxième en 1967, avec le coup d'état des colonels. Pour prévenir les résultats de la victoire prévisible des mêmes forces lors des élections à venir, en Mai 1967.

_ Et nous devrons ajouter aussi la façon sanglante dont on a dernièrement étouffé le mouvement étudiant et populaire de Novembre 1973, que l'on peut considérer comme une troisième interruption violente d'une marche d'un autre type vers une "libéralisation" à l'intérieur de la dictature elle-même.

Les responsables américains ont-ils calculé juste ou de façon erronée en interromptant violemment toute tentative de libéralisation? Ou sont-ils obligés par les faits eux-mêmes de s'appuyer de plus en plus sur les mécanismes de pouvoir déjà "durs"? En réalité la crise politique qui a précédé le 21 Avril 1967 a sapé de façon inquiétante le monde politique de la classe bourgeoise et de la grande bourgeoisie. Ce monde qui embrassait le milieu politique tout entier, à l'exception de la Gauche -laquelle était d'origine exclusivement communiste-,avait un point commun : l'anti-communisme très profond

et l'approbation commune du rôle "particulier" des américains dans notre pays pendant et après la guerre civile.

Ces deux éléments conduisent à un seul et unique résultat : la remise du pays aux américains en échange du renforcement des bastions dynamiques, et surtout des forces armées pour l'affrontement de l'ennemi extérieur et intérieur, c'est-à-dire du communisme.

C'est ainsi que les américains ont finalement pu mettre sous leur contrôle direct non seulement les bastions dynamiques, c'est-à-dire le pouvoir lui-même, mais aussi tous les dirigeants et les représentants de l'anti-communisme, c'est-à-dire le trône, la Droite et l'Union du Centre.

La polarisation étant complète: d'un côté il y avait les américains avec toutes les forces politiques anti-communistes. De l'autre le P.C.G. avec 12 à 25% des voix populaires, en véritable "quarantaine" politique.

Et les forces populaires restantes? C'est-à-dire 65 à 88% des voix? Elles suivaient, jusqu'en 1967, les deux grands Partis de la Droite et du Centre.

Ce fait a offert à la politique américaine la possibilité de jouer le jeu d'un système parlementaire lymphatique. Mais il semble que la crise politique qui a débuté après le coup d'état électoral de 1961 les ait sérieusement inquiétés. Car ils ont constaté, avec justesse, que la majorité des travailleurs avait commencé à se laisser mener par l'"ultra-nationalisme" et l'anti-communisme qui étaient les axes principaux de la politique des forces politiques bourgeoises.

Les requêtes populaires qui étaient économiques au début, ont abouti par des voies différentes à des revendications de caractère social, politique et national. Le peuple grec a de plus en plus pris conscience que la piètre situation économique et sociale était le résultat de la forme particulière

de pouvoir qui caractérisait son pays. Il constatait que tous les partis bourgeois étaient en substance prisonniers du trône, de l'obligarchie et des américains.

Son dur combat, pour mettre au pouvoir l'Union du Centre, en 1963, s'est soldé par un fiasco. Les antagonismes entre ses cadres et leurs liens avec les véritables centres de pouvoir l'ont détruit.

Le coup d'état royal, qui est survenu à cause de la première grande "explosion" de l'U.C. à l'intérieur du parti a -ouvert la voie aux colonels .

Ainsi, jusqu'en Avril 1967, les américains ont dû constater la première défaite de leurs représentants politiques dans notre pays.

C'est un fait qu'ils ont eux-mêmes créé l'U.C. pour gouverner avec les deux grands partis en alternance dans le pouvoir. Mais ils ont compté sans l'hôte. C'est-à-dire sans le peuple grec, qui a montré qu'il est prêt à exploiter la moindre occasion de manifester sa volonté de changement profond. Ce qui signifie, en dernière analyse, le renversement de l'éméricanocratie.

Après l'établissement de la dictature militaire (1967) commence la deuxième phase, qui est peut-être la phase finale, et qui mène à la dissolution et à la défaite de la couverture politique bourgeoise dans notre pays.

Cette période peut être qualifiée de période de démystification de toutes les valeurs politiques traditionnelles. C'est la fin des "tabous".

Si bien que de ce côté les américains sont presque dépouillés. Ils savent -ou s'il ne le savent pas ils l'apprendront - que la résistance des politiciens bourgeois, à l'épreuve du contact avec un peuple qui ne porte pas les menottes de la loi martiale, est extrêmement provisoire.

Pendant la dictature ils ont essayé de créer une nouvelle "couverture pseudo-politique" ayant pour base l'armée et les technocrates. Ceci a d'ailleurs été le sens et le contenu de la dernière période, en particulier, du papadopoulisme.

Mais ce nouvel édifice a lui aussi été balayé par la colère populaire avant de parvenir à faire ses premiers pas. La chute de Papadopoulos signifie la défaite du remplacement du vieux monde politique américanophile par un nouveau complexe militaire-technique-politique qui entreprendrait un jour quelque timide apparence de démocratisation (voir la promesse d'élections pour le Pintemps 1974).

Avec la "liquidation" de cette nouvelle expérience, les américains restent dépouillés de couverture politique en Grèce. Et ils en arrivent au point de remettre le pouvoir à des agents à eux bien connus. En effet, après la chute du tyran et la "volatilisation" du gouvernement Markezinis, il confient le poste de Premier Ministre à l'avocat de Chicago Androutsopoulos, qui a passé la plus grande partie de sa "carrière" dans les différents "séminaires" organisés de l'autre côté de l'Atlantique par la CIA et le Pentagone.

Nous arrivons ainsi à la constatation suivante : tandis que les américains sont décidés à prolonger indéfiniment leur souveraineté dans notre pays, ils n'ont cependant pas de marges de manoeuvres politiques, ni beaucoup plus de solutions politiques viables. Tout au moins dans la situation de "Dépendance" actuelle. Car la solution politique signifie renversement de la dictature militaire; quelques pas, ne seraient-ce que les plus timides, vers une quelconque libéralisation, une participation responsable des personalités politiques au pouvoir d'état, ne seraient-ce que les plus à Droite, les plus réactionnaires.

L'américanocratie, là où l'ont menée les américains, résiste-t-elle même à cette épreuve "anodine"? C'est là la principale question du moment.

Aujourd'hui l'homme politique qui pourrait peut-être rassembler la confiance de l'armée et d'une importante partie du peuple grec, est, Constantin Caramanlis. Mais plus le temps passe, plus ses possibilités de jouer le rôle intermédiaire

vers la remise complète du pouvoir d'état aux hommes politiques diminuent.
Car la solution Caramanlis a pour présupposition l'aptitude de l'américanocratie à supporter le poids des luttes populaires qui ne tarderont pas à se manifester dès que le peuple grec aura acquis les libertés et les droits les plus élémentaires, alors qu'il est certain qu'il revendiquera en même temps plus de libertés et de droits, en partant de la lutte pour son pain même que menace la crise économique aigüe.

Devant la prévision d'un tel soulèvement populaire il n'a a que trois issues - trois solutions :

Dans la première solution il faudra que les politiciens pro-américains eux-mêmes soient acquis à la lutte du peuple et qu'ils deviennent eux-mêmes l'expression de la volonté du peuple. En d'autres termes, que les politiciens bourgeois, avec les officiers honnêtes et l'écrasante majorité du peuple, renvoient les américains.

Cette solution ne peut se réaliser. Car la classe bourgeoise grecque, par sa bêtise, s'est laissée dépouiller de son pouvoir sur le mécanisme d'état. Elle a laissé les américains séparer habilement les politiciens de l'armée et les a aidé eux-mêmes à nettoyer les forces armées de tout élément qui ne leur inspirait pas une confiance absolue. La classe bourgeoise grecque ne peut pas avoir de politique nationale. Et c'est pour cette raison que tous ses représentants, sans exception, ont les regards tournés vers Washington.

La deuxième solution est la solution du compromis.

Le peuple "renonce" à une partie de certains de ses droits fondamentaux et avant tout à celui de l'indépendance nationale, et en échange l'américanocratie lui offre les conditions d'une "démocratie" contrôlée et "estropiée".

Cette solution présuppose l'existence d'une couverture politique efficace, au service de la "Dépendance", afin que

cette politique regroupe autour d'elle comme par le passé (1950-67), de sérieuses forces populaires, isolant la Gauche et plus généralement tout mouvement anti-américain.

Comme nous l'avons vu, cette "couverture" a subi un grand dommage pendant la période 60-67, et de plus grands encore, dont le point culminant est la neutralisation du trône, au cours de la dictature. Et lorsque les américains ont essayé de "tisser" avec Papadopoulos-Markezinis une nouvelle couverture pseudo-politique, le peuple l'a déchirée.

Le poids de Caramanlis est-il capable de réparer ce dommage? Et pour combien de temps?

La troisième solution, et la dernière pour les américains, est la solution des tanks. C'est-à-dire la continuation de l'odieuse dictature militaire elle-même.

Et si la solution Caramanlis n'est pas possible, et tant qu'elle ne l'est pas, ni une simple solution de caractère politique, nous devons arriver à la conclusion que la solution des tanks constitue la solution unique dont disposent aujourd'hui les américains dans notre pays.

Dans ce cas - et ceci apparaîtra très vite - nous devons souligner une fois de plus que :

Premièrement : les américains s'identifient au pouvoir en Grèce. Ils ont le monopole du contrôle de tous les centres de décisions.

Deuxièmement : ils n'ont pas l'intention d'abandonner la Grèce.

Troisièmement : le plus probable est qu'ils n'ont pas d'autre moyen d'imposer leur pouvoir à notre peuple que par la loi de la violence. En changeant en substance notre peuple en sujets des officiers au service des américains.

Quatrièmement: l'édifice politique proaméricain qui s'identifie aux représentants politiques de la classe bourgeoise grecque, n'a pas la possibilité de jouer, même s'il le voulait, un rôle efficace.

Si ces représentants de la bourgeoisie le tentent, dans l'avenir, avec pour centre d'influence la bienveillance américaine, ils seront alors inévitablement renversés par le peuple (voir Markezinis).
S'ils entreprennent de nouveau d'intervenir avec pour centre d'influence le service des intérêts du peuple grec, ils seront alors renversés par les bastions dynamiques de la "Dépendance" qu'ils ont eux-mêmes remis aux américains et qui sont naturellement déjà contrôlés uniquement par les américains d'autant plus qu'ils n'avaient jamais compté auparavant sur la force réelle du peuple.

Conclusion : Il reste finalement deux forces en confrontation, face à face :

D'un côté les américains avec tout le complexe de pouvoir, qui a un caractère de violence, de force et de terreur.

De l'autre côté, le peuple grec dépouillé de droits, simple spectateur de la chute de son économie nationale, poussé, après sept ans de dictature, jusqu'à la conséquence extrême de la dialectique du mécanisme de la "Dépendance" étrangère. C'est-à-dire soit accepter de vivre sous le joug du dernier élu de l'américanocratie, la Police Militaire, soit se révolter.

B. LE PEUPLE GREC.

Cependant même si ce raisonnement est juste, cela ne signifie pas que le peuple grec soit prêt à se mesurer aujourd'hui de façon dynamique avec l'américanocratie dans notre pays.

Avant tout parce que le dilemme soumission ou révolte ne peut pas devenir perceptible à l'ensemble du peuple. Et deuxièmement, aussi parce que même quand le peuple grec prendra conscience - dans sa grande majorité - du fait que la politique américaine aujourd'hui s'oppose à lui le considère comme un peuple dépendant à longue échéance de sa volonté souveraine, même à ce moment-là il est indispensable que de

Si ces représentants de la bourgeoisie le tentent, dans l'avenir, avec pour centre d'influence la bienveillance américaine, ils seront alors inévitablement renversés par le peuple (voir Marxistes).

S'ils entreprennent de nouveau d'intervenir avec pour centre d'influence le service des intérêts du peuple grec, ils seront alors renversés par les bastions dynamiques de la "Dépendance" qu'ils ont eux-mêmes remis aux américains et qui sont naturellement déjà contrôlés uniquement par les américains d'autant plus qu'ils n'avaient jamais compté auparavant sur la force réelle du peuple.

Conclusion : Il reste finalement deux forces en confrontation, face à face :

D'un côté les américains avec tout le complexe de pouvoir, qui a un caractère de violence, de force et de terreur.

De l'autre côté, le peuple grec dépouillé de droits, simple spectateur de la chute de son économie nationale, poussé, après sept ans de dictature, jusqu'à la conséquence extrême de la dialectique du mécanisme de la "Dépendance" étrangère. C'est-à-dire soit accepter de vivre sous le joug du dernier élu de l'américanocratie, la Police Militaire, soit se révolter.

B. LE PEUPLE GREC.

Cependant même si ce raisonnement est juste, cela ne signifie pas que le peuple grec soit prêt à se mesurer aujourd'hui de façon dynamique avec l'américanocratie dans notre pays.

Avant tout parce que le dilemme soumission ou révolte ne peut pas devenir perceptible à l'ensemble du peuple. Et deuxièmement, aussi parce que même quand le peuple grec prendra conscience - dans sa grande majorité - du fait que la politique américaine aujourd'hui s'oppose à lui le considère comme un peuple dépendant à longue échéance de sa volonté souveraine, même à ce moment-là il est indispensable que de

nombreuses présuppositions soient assurées pour qu'il arrive à affronter l'américanocratie de façon dynamique.

On constate facilement que le peuple grec est contre la "Dépendance". Et que dans la "Dépendance" a priori par sa position dans le système des rapports de production, il ne peut s'unir - surtout avec des intérêts économiques et personnels - qu'à une minorité infiniment petite. Mais comme on le sait, de cette position a priori à une prise de position pratique et à une maturité idéologique, il y a une grande marge.

De plus, la majorité du peuple grec peut aujourd'hui être "en pratique" contre la dictature militaire. Mais à partir du moment où la lutte antidictatoriale prendra son caractère très vivement anti-américain et anti-impérialiste, nous devrons alors nous attendre à voir qu'une partie du peuple, la plus conservatrice, non seulement ne suive pas le mouvement contre les américains, mais encore se retourne probablement contre lui.

Et ceci parce que de nombreux Grecs suivent encore la Droite et le Centre. Il est donc très probable qu'au cas où le conflit du peuple grec avec la "Dépendance" deviendrait de plus en plus aigü, et naturellement avec les américains, ils se regrouperont, comme ils l'ont fait par le passé autour de l'obligarchie grecque et de ses patrons, c'est-à-dire les aléricains.

Les mots d'ordre DEHORS LES AMERICAINS et POUVOIR POPULAIRE - qu'ont repris avec une intensité nouvelle les étudiants et les ouvriers à Polytechnique - sont finalement des mots d'ordre de classe. Par conséquent nous ne devrons pas attendre que les représentants politiques de la classe bourgeoise grecque les suivent. Au contraire, à partir d'un certain stade, ils les combattront de toutes leurs forces

regroupant autour d'eux des forces populaires considérables. Et ce serait une erreur de ne pas voir correctement dès maintenant combien de forces, et lesquelles, peuvent encore être influentes.

Il est incontestable que les évènements sanglants de Novembre ont aiguisé jusqu'à un point critique l'opposition du peuple grec envers la "Dépendance", c'est-à-dire les américains.

L'attaque décidée des américains et de leurs instruments aveugles, envers le peuple, et plus particulièrement envers la jeunesse grecque montre que la "Dépendance" devant l'impasse où l'a conduite la croyance persistante du peuple grec en un idéal de liberté et de démocratie, tout comme ses propres fautes graves, a elle-même décidé de suivre, en dernier recours, une politique d'odieuse provocation. Son but est de terroriser le peuple, pour pouvoir prolonger la cruelle dictature militaire.

Par conséquent c'est l'adversaire lui-même qui choisit aujourd'hui le point principal du conflit. Et ce n'est rien d'autre que le domaine où sont opposés le peuple grec tout entier d'une part et la "Dépendance", c'est-à-dire l'américanocratie, d'autre part.

Si nous ignorons ce caractère très profond du conflit, la politique de résistance à la dictature risque alors de se trouver incompréhensible pour les masses et plus particulièrement pour la jeunesse grecque.

C'est-à-dire que nous admettons que notre peuple, dans son écrasante majorité, a en ce moment des sentiments anti-américains très profonds. Mais on devra souligner ici le fait que desimples sentiments à la maturité politique, il y a une certaine marge.

Et c'est justement pour cette raison que nous ne croyons pas qu'il y ait d'opposition entre les deux constatations. A

savoir celle de l'anti-américanisme en tant que sentiment et celle de l'anti-américanisme en tant que conscience politique.

Aujourd'hui par exemple presque tous les politiciens bourgeois semblent anti-américains. Cependant leur anti-américanisme n'est pas un refus de la présence américaine dans notre pays, mais seulement une divergence sur le moyen par lequel les américains appliquent aujourd'hui leur rôle souverain dans notre pays. C'est-à-dire que c'est un anti-américanisme qui tend à l' "embellissement" de la "Dépendance" et non à sa destruction.

Cependant, dans les conditions actuelles de la dictature militaire, l'anti-américanisme de ce type constitue aussi un élément positif. Il suffit qu'il ne trompe pas notre peuple. Il est donc indispensable de faire sans relâche la lumière sur le but véritable de l'anti-américanisme. C'est-à-dire sa véritable dimension politique, qui a deux aspects : Premièrement la délivrance du pays des liens de la "Dépendance" étrangère et la destruction du complexe tout entier de la soumission. Deuxièmement : le remplacement du pouvoir actuel par le Pouvoir Populaire.

Nous constatons ainsi que tandis que le peuple grec se trouve, dans sa grande majorité, opposé à la "Dépendance" et qu'il est animé de sentiments anti-américains, il continue à être influencé politiquement par les politiciens bourgeois qui appartiennent au milieu de la "Dépendance". D'autre part, il ne dispose pas en ce moment de forces politiques exprimant fidèlement la "plateforme" idéologico-politique des forces sociales de l'anti-dépendance. Ce rôle historique retombait et retombe tout naturellement sur la Gauche Grecque.

Nous croyons qu'aujourd'hui, à la lumière des évènements, il apparaît clairement que les forces de la Gauche grecque sont finalement prisonnières de la vieille analyse et de la vieille pratique politique, de tous ses organes dirigeants responsables, qui ont négligé de lier efficacement le problème

savoir celle de l'anti-américanisme en tant que sentiment et celle de l'anti-américanisme en tant que conscience politique.

Aujourd'hui par exemple presque tous les politiciens bourgeois semblent anti-américains. Cependant leur anti-américanisme n'est pas un reflet de la présence américaine dans notre pays, mais seulement une divergence sur le moyen par lequel les américains appliquent aujourd'hui leur rôle souverain dans notre pays. C'est-à-dire que c'est un anti-américanisme qui tend à l' "embellissement" de la "Dépendance" et non à sa destruction.

Cependant, dans les conditions actuelles de la dictature militaire, l'anti-américanisme de ce type constitue aussi un élément positif. Il suffit qu'il ne trompe pas notre peuple. Il est donc indispensable de faire sans relâche la lumière sur le but véritable de l'anti-américanisme. C'est-à-dire sa véritable dimension politique, qui a deux aspects : Premièrement la délivrance du pays des liens de la "Dépendance" étrangère et la destruction du complexe tout entier de la soumission. Deuxièmement : le remplacement du pouvoir actuel par le Pouvoir Populaire.

Nous constatons ainsi que tandis que le peuple grec se trouve, dans sa grande majorité, opposé à la "Dépendance" et qu'il est animé de sentiments anti-américains, il continue à être influencé politiquement par les politiciens bourgeois qui appartiennent au milieu de la "Dépendance". D'autre part, il ne dispose pas en ce moment de forces politiques exprimant fidèlement la "plateforme" idéologico-politique des forces sociales de l'anti-dépendance. Ce rôle historique retombait et retombe tout naturellement sur la Gauche Grecque.

Nous croyons qu'aujourd'hui, à la lumière des événements, il apparaît clairement que les forces de la Gauche grecque sont finalement prisonnières de la vieille analyse et de la vieille pratique politique, de tous ses organes dirigeants responsables, qui ont négligé de lier efficacement le problème

du changement - à savoir de la révolution démocratique - au problème de la "Dépendance". C'est ainsi que tous les cadres, anciens et nouveaux, les mécanismes, les fonctions, même le mécanisme de réflexion et d'organisation, ont été mis au grand jour. Ceci ayant pour résultat la quasi-impossibilité de la prise en charge d'une initiative et d'une action révolutionnaires sans que la presque totalité du potentiel des cadres ne risque d'être écrasé par les forces de l'ennemi. Cette analyse fondamentale erronée de la forme de la "Dépendance" étrangère et du rôle de la Gauche a également mené à l'absence de préparation substantielle idéologique et politique sérieuse (non seulement des masses mais aussi de la Gauche elle-même) à l'inévitable confrontation du peuple grec avec l'américanocratie.

Et si nous cherchons bien nous verrons que les divergences et finalement les scissions qui ont en ce moment désorganisé les forces de la Gauche grecque, ont leurs racines dans la définition, à notre avis erronée, de la stratégie. Les faits montrent clairement aujourd'hui que cette stratégie doit passer nécessairement par le conflit entre le peuple grec, conduit par la Gauche et l'américanocratie.

Nous croyons qu'il est possible de réunir les forces vivantes de la Gauche grecque autour d'une stratégie nouvelle qui liera organiquement et indissolublement la révolution démocratique à la fin de la "Dépendance".
Le regroupement des forces de la Gauche grecque autour d'une stratégie unifiée et la définition d'une tactique organisationnelle entièrement nouvelle est la seule voie par laquelle le peuple grec éprouvé par les conditions économiques, sociales et politiques imposées par la "Dépendance" étrangère pourra acquérir sa propre expression idéologique et politique et son propre mécanisme politique organisationnel.

du changement - à savoir de la révolution démocratique - au problème de la "Dépendance". C'est ainsi que tous les cadres, anciens et nouveaux, les mécanismes, les fonctions, même le mécanisme de réflexion et d'organisation, ont été mis au grand jour. Ceci ayant pour résultat la quasi-impossibilité de la prise en charge d'une initiative et d'une action révolutionnaires sans que la presque totalité du potentiel des cadres ne risque d'être écrasé par les forces de l'ennemi. Cette analyse fondamentale erronée de la forme de la "Dépendance" étrangère et du rôle de la Gauche a également mené à l'absence de préparation substantielle idéologique et politique sérieuse (non seulement des masses mais aussi de la Gauche elle-même) à l'inévitable confrontation du peuple grec avec l'américanocratie.

Et si nous cherchons bien nous verrons que les divergences et finalement les scissions qui ont en ce moment désorganisé les forces de la Gauche grecque, ont leurs racines dans la définition, à notre avis erronée, de la stratégie. Les faits montrent clairement aujourd'hui que cette stratégie doit passer nécessairement par le conflit entre le peuple grec, conduit par la Gauche et l'américanocratie.

Nous croyons qu'il est possible de réunir les forces vivantes de la Gauche grecque autour d'une stratégie nouvelle qui livra organiquement et indissolublement la révolution démocratique à la fin de la "Dépendance".

Le regroupement des forces de la Gauche grecque autour d'une stratégie unifiée et la définition d'une tactique organisationnelle entièrement nouvelle est la seule voie par laquelle le peuple grec éprouvé par les conditions économiques, sociales et politiques imposées par la "Dépendance" étrangère pourra acquérir sa propre expression idéologique et politique et son propre mécanisme politique organisationnel.

En d'autres termes il lui offrirait l'instrument de lutte qui lui manque tragiquement en ce moment pour affronter et vaincre des ennemis nationaux et étrangers.

Tout comme il aiderait les grandes masses à prendre conscience du fait que la résolution de tous les problèmes fondamentaux qui éprouve notre pays est directement liée à la fin de l'américanocratie.

Notre "façonnement" idéologique, ayant pour instrument principal l'action permanente dans tous les domaines et à tous les niveaux du "Front de la vie", tendra fermement à l'élévation constante du conflit entre les deux forces et idéologies opposées : celles de la "Dépendance" et celle de "l'anti- dépendance".

Nous devons aider tous ceux qui prennent position a priori contre la "Dépendance" à assimiler finalement la politique de "l'anti-dépendance".

Autrement dit de former le Front de "l'anti-dépendance" et ne pas laisser les représentants politiques de la "Dépendance" prendre au piège - même avec des mots d'ordre "anti-américains" - les travailleurs grecs dont la prise de position naturelle est "l'anti-dépendance", que seule la Gauche peut exprimer fidèlement et véritablement.

Nous frapperons, chaque fois, la forme de pouvoir par laquelle la "Dépendance" tente d'asservir le peuple. Sans négliger de lier, chaque fois, le pouvoir apparent au pouvoir caché, à savoir les américains.

Nous considérons que pour affronter l'américanocratie dans une position de force, à chaque phase de la lutte et naturellement, à plus forte raison, dans la phase finale, le seul moyen est le peuple organisé, le front de tout le peuple, conduit par un guide politique d'avant-garde, à savoir la Gauche Grecque, regroupée autour d'une nouvelle stratégie qui exprime correctement les forces de l'anti-dépendance.

En d'autres termes il lui offrirait l'instrument de lutte qui lui manque tragiquement en ce moment pour affronter et vaincre des ennemis nationaux et étrangers.

Tout comme il aiderait les grandes masses à prendre conscience du fait que la résolution de tous les problèmes fondamentaux qui éprouve notre pays est directement liée à la fin de l'américanocratie.

Notre "raisonnement" idéologique, ayant pour instrument principal l'action permanente dans tous les domaines et à tous les niveaux du "Front de la vie", tendra fermement à l'élévation constante du conflit entre les deux forces et idéologies opposées : celles de la "Dépendance" et celle de "l'anti- dépendance".

Nous devons aider tous ceux qui prennent position a priori contre la "Dépendance" à assimiler finalement la politique de "l'anti-dépendance".

Autrement dit de former le Front de "l'anti-dépendance" et ne pas laisser les représentants politiques de la "Dépendance" prendre au piège - même avec des mots d'ordre "anti-américains" - les travailleurs grecs dont la prise de position naturelle est "l'anti-dépendance", que seule la Gauche peut exprimer fidèlement et véritablement.

Nous frapperons, chaque fois, la forme de pouvoir par laquelle la "Dépendance" tente d'asservir le peuple. Sans négliger de lier, chaque fois, le pouvoir apparent au pouvoir caché, à savoir les américains.

Nous considérons que pour affronter l'américanocratie dans une position de force, à chaque phase de la lutte et naturellement, à plus forte raison, dans la phase finale, le seul moyen est le peuple organisé, le Front de tout le peuple, conduit par un guide politique d'avant-garde, à savoir la Gauche Grecque, regroupée autour d'une nouvelle stratégie qui exprime correctement les forces de l'anti-dépendance.

Ces forces, qui doivent représenter 90% du peuple grec, peuvent ne pas être exprimées par un seul Parti politique.

Car dans le même camp de "l'anti-dépendance" coexistent de nombreuses couches et classes sociales, ayant des intérêts différents, qui s'exprimeront nécessairement par des groupes politiques différents. L'ambition de la Gauche Grecque, qui coïncide avec sa mission historique, est de réunir autour d'elle les forces sociales d'avant-garde: c'est à dire le bloc historique de tous les travailleurs manuels et intellectuels.

Aujourd'hui, après six ans de dictature, nous avons vu qu'il y a des forces, même au sein de la classe bourgeoise, qui, tout en maintenant leur opposition envers la classe ouvrière, prennent cependant conscience du fait que la principale opposition qui affaiblit la Grèce contemporaine est l'opposition du peuple grec envers l'américanocratie. C'est pour cette raison que nous croyons que ces forces ont cessé de s'exprimer à travers des politiciens classiques de la classe bourgeoise, dont nous avons vu que leur anti-américanisme vise finalement l'embellissement et non l'abolition de l'américanocratie.

Le mouvement de la Nouvelle Gauche grecque basera l'importance de ses forces sur la classe ouvrière, les paysans, l'avant-garde spirituelle et la Jeunesse grecque en révolte. Sans que ce fait empêche l'étroite collaboration avec toute force qui se tourne contre la "Dépendance". Même si aujourd'hui d'importantes divergences idéologiques l'en séparent.

On peut prendre comme base nouvelle de cette sorte de collaboration la perspective que propose le Comité Mixte de Coordination des Etudiants et Travailleurs. C'est-à-dire A BAS LA DICTATURE. DEHORS LES AMERICAINS. POUVOIR POPULAIRE. Aujourd'hui l'existence d'un ORGANE DE COORDINATION est nécessaire, qui dirigera la lutte du peuple grec et de la jeunesse d'avant-garde sur la base de ces principes.

Demain l'unité peut être limitée aux seules forces qui

Ces forces, qui doivent représenter 90% du peuple grec, peuvent ne pas être exprimées par un seul Parti politique.

Car dans le même camp de "l'anti-dépendance" coexistent de nombreuses couches et classes sociales, ayant des intérêts différents, qui s'exprimeront nécessairement par des groupes politiques différents. L'ambition de la Gauche Grecque, qui coïncide avec sa mission historique, est de réunir autour d'elle les forces sociales d'avant-garde: c'est à dire le bloc historique de tous les travailleurs manuels et intellectuels.

Aujourd'hui, après six ans de dictature, nous avons vu qu'il y a des forces, même au sein de la classe bourgeoise, qui, tout en maintenant leur opposition envers la classe ouvrière, prennent cependant conscience du fait que la principale opposition qui affaiblit la Grèce contemporaine est l'opposition du peuple grec envers l'américanocratie. C'est pour cette raison que nous croyons que ces forces ont cessé de s'exprimer à travers des politiciens classiques de la classe bourgeoise, dont nous avons vu que leur anti-américanisme vise finalement l'embellissement et non l'abolition de l'américanocratie.

Le mouvement de la Nouvelle Gauche grecque basera l'importance de ses forces sur la classe ouvrière, les paysans, l'avant-garde spirituelle et la jeunesse grecque en révolte. Sans que ce fait empêche l'étroite collaboration avec toute force qui se tourne contre la "Dépendance". Même si aujourd'hui d'importantes divergences idéologiques l'en séparent.

On peut prendre comme base nouvelle de cette sorte de collaboration la perspective que propose le Comité Mixte de Coordination des Etudiants et Travailleurs. C'est-à-dire A BAS LA DICTATURE. DEHORS LES AMERICAINS. POUVOIR POPULAIRE. Aujourd'hui l'existence d'un ORGANE DE COORDINATION est nécessaire, qui dirigera la lutte du peuple grec et de la jeunesse d'avant-garde sur la base de ces principes.

Demain l'unité peut être limitée aux seules forces qui

expriment fondamentalement les intérêts de classe communs, à savoir les intérêts du bloc historique tel que l'ont finalement formé aujourd'hui dans notre pays les conditions économiques, les changements sociaux et les évènements historiques.

Nous croyons que les évènements de Novembre constituent un tournant dans la vie nationale du pays.

Le peuple a montré qu'il cache en lui une grande force "explosive". L'ennemi a montré qu'il est sans scrupules.

C'est ainsi que, pour la première fois, depuis l'imposition de la dictature, il est passé à l'assassinat en masse.

La question que nous nous posons devant ce massacre est : quelle devra être la réponse du peuple?. En particulier lorsqu'il va apparaître clairement, et ceci est l'affaire de peu de temps, que les américains n'ayant pas d'issue politique, ont déjà décidé de perpétuer la loi des tanks? et surtout dans sa forme déjà extrême et odieuse, c'est-à-dire l'assassinat délibéré.

Peut-être le problème politique le plus urgent du moment est d'organiser, et le plus vite possible, la réponse du peuple qui doit maintenant atteindre sinon la quantité, du moins le caractère et la qualité de la provocation violente de l'ennemi.

En d'autres termes, c'est avec le mot d'ordre "châtiment des assassins du peuple" qu'il exigera la justice et l'imposera finalement lui-même.

C'est ainsi que par la voie du châtiment des assassins, des tortionnaires, des inquisiteurs et de toutes sortes de responsables et de complices, nous gravirons peu à peu le chemin de la résistance à la dictature et de la préparation à la généralisation du conflit populaire avec l'américanocratie.

Cette nouvelle tactique n'arrive pas par hasard. Et personne ne peut condamner la Gauche de se hâter ou de devancer les faits. Jusqu'à aujourd'hui, la Gauche Grecque, ayant de grandes responsabilités vis-à-vis des travailleurs, était.....

exprimant fondamentalement les intérêts de classe communs, à savoir les intérêts du bloc historique tel que l'ont finalement formé aujourd'hui dans notre pays les conditions économiques, les changements sociaux et les événements historiques.

Nous croyons que les événements de Novembre constituent un tournant dans la vie nationale du pays.

Le peuple a montré qu'il cache en lui une grande force "explosive". L'ennemi a montré qu'il est sans scrupules.

C'est ainsi que, pour la première fois, depuis l'imposition de la dictature, il est passé à l'assassinat en masse.

La question que nous posons devant ce massacre est : quelle devra être la réponse du peuple? En particulier lorsqu'il va apparaître clairement, et ceci est l'affaire de peu de temps, que les américains n'ayant pas d'issue politique, ont déjà décidé de perpétuer la loi des tanks? et auront dans sa forme déjà extrême et odieuse, c'est-à-dire l'assassinat délibéré.

Peut-être le problème politique le plus urgent du moment est d'organiser, et le plus vite possible, la réponse du peuple qui doit maintenant atteindre sinon la quantité, du moins le caractère et la qualité de la provocation violente de l'ennemi.

En d'autres termes, c'est avec le mot d'ordre "châtiment des assassins du peuple" qu'il exigera la justice et l'imposera finalement lui-même.

C'est ainsi que par la voie du châtiment des assassins, des tortionnaires, des inquisiteurs et de toutes sortes de responsables et de complices, nous gravirons peu à peu le chemin de la résistance à la dictature et de la préparation à la réalisation du conflit populaire avec l'américanocratie.

Cette nouvelle tactique n'arrive pas par hasard. Et personne ne peut condamner la Gauche de se hâter ou de devancer les faits. Jusqu'à aujourd'hui, la Gauche Grecque, ayant de grandes responsabilités vis-à-vis des travailleurs, était.....

obligée d'attendre et d'exploiter toute possibilité d'évolution vers n'importe quelle forme de politisation du pouvoir. Car son souci principal est d'éviter autant que possible les lourds sacrifices à notre peuple.Et aussi parce qu'elle avait et qu'elle a la certitude que même les conditions de politisation et de libéralisation les plus anodines du pouvoir, dans la Grèce actuelle, offrent un point de départ beaucoup plus élevé pour l'organisation des luttes populaires. Et qu'elles favorisent naturellement de façon importante l'organisation des forces populaires pour leur conflit final avec l'américanocratie.

D'ailleurs le fait que l'adversaire lui-même ait été jusqu'à Novembre dernier prudent, évitant de répandre le sang de façon provocante, a créé dans les masses un climat contraire aux formes extrêmes de violence. C'est en cela que le massacre de Polytechnique constitue une limite. Car il a fait tomber les réticences psychologiques des forces populaires d'avant-garde.

Ce n'est pas le peuple qui a frappé le premier après tant d'années de dictature militaire, de persécutions et de tortures, de malhonnêtetés et de dérisions pendant lesquelles on a entrepris d'anéantir son âme et son honneur. On le frappe maintenant de façon meurtrière.

Si la Gauche ingore en cet instant critique la psychologie du peuple grec qui veut une réponse fière et combative à la provocation des militaires, elle risque alors de rester en marge de l'histoire.

Ainsi la même adhésion et la même responsabilité politiques, qui jusqu'à hier encore nous obligeaient pour les raisons déjà exposées, à être conservateurs et prudents en ce qui concerne les formes d'action, nous conduisent aujourd'hui inévitablement à la nouvelle ligne politique de la Gauche, qui ne peut être que la politique de conflit dynamique entre le front de tout le peuple et l'ensemble des mécanismes de la "Dépendance jusqu'à l'expulsion des américains hors de Grèce et au triomphe de la Souveraineté populaire.

Si la Gauche ignore en cet instant critique la psychologie du peuple grec qui veut une réponse libre et combative à la provocation des militaires, elle risque alors de rester en marge de l'histoire.

C. LA TACTIQUE D'ORGANISATION DE LA LUTTE POPULAIRE.

Notre principal adversaire est la "Dépendance" étrangère l'américanocratie.

Notre but stratégique est de libérer notre pays des étrangers et de détruire la structure tout entière et le complexe des relations de "Dépendance" qu'ont imposés les américains dans notre pays.
Après le départ des étrangers le pouvoir passera au peuple grec lui-même.

Aujourd'hui le pouvoir de la plupart des représentants du monde politique bourgeois est sapé par les mécanismes de la "Dépendance" étrangère. Toutes les formes de Gouvernement que l'on a essayées jusqu'à maintenant - plus particulièrement après la libération de 1944 - tendent à l'assujetissement du peuple et surtout au service des intérêts économiques et stratégiques des étrangers.

Par conséquent, l'organisation du peuple par les forces de la Gauche Grecque devra aujourd'hui avoir deux buts et fonctions parallèles : Le premier devra être sa préparation idéologique, politique et organisationnelle, afin qu'elle manifeste à chaque instant son opposition profonde à la dictature militaire et sa préparation à la confrontation finale avec l'américanocratie et ses agents en Grèce. Le deuxième devra être le "façonnement" scientifique, culturel, idéologique et politique, ayant pour protagoniste les forces organisées de la Gauche, de notre jeunesse d'avant-garde et de toute la partie vivante de notre peuple, relativement aux formes concrètes que devra prendre le Pouvoir Populaire dans notre pays, après le départ des étrangers et la rupture de tous les mécanismes de l'assujetissement à l'étranger et du pouvoir étranger.

Jusqu'à aujourd'hui l'expérience combattive nous a appris qu'il est très difficile d'organiser les forces révolutionnaires dans un pays comme le nôtre, et où, après deux confron-.....

C. LA TACTIQUE D'ORGANISATION DE LA LUTTE POPULAIRE.

Notre principal adversaire est la "Dépendance" étrangère
l'américanocratie.

Notre but stratégique est de libérer notre pays des étran-
gers et de détruire la structure tout entière et le complexe
des relations de "Dépendance" qu'ont imposées les américains
dans notre pays.
Après le départ des étrangers le pouvoir passera au peuple grec
lui-même.

Aujourd'hui le pouvoir de la plupart des représentants
du monde politique bourgeois est basé par les mécanismes de
la "Dépendance" étrangère. Toutes les formes de Gouvernement
que l'on a essayées jusqu'à maintenant - plus particulièrement
après la libération de 1944 - tendent à l'assujettissement du
peuple et surtout au service des intérêts économiques et stra-
tégiques des étrangers.

Par conséquent, l'organisation du peuple par les forces
de la Gauche Grecque devra aujourd'hui avoir deux buts et fonc-
tions parallèles : le premier devra être sa préparation idéo-
logique, politique et organisationnelle, afin qu'elle manifeste
à chaque instant son opposition profonde à la dictature militaire
et sa préparation à la confrontation finale avec l'américanocratie
et ses agents en Grèce. Le deuxième devra être le "façonnement"
scientifique, culturel, idéologique et politique, ayant pour
protagonists les forces organisées de la Gauche, de notre jeunesse
d'avant-garde et de toute la partie vivante de notre peuple,
relativement aux formes concrètes que devra prendre le Pouvoir
Populaire dans notre pays, après le départ des étrangers et la
rupture de tous les mécanismes de l'assujettissement à l'étranger
et du pouvoir étranger.

Jusqu'à aujourd'hui l'expérience combattive nous a appris
qu'il est très difficile d'organiser les forces révolutionnaires
dans un pays comme le nôtre, et où, après deux confron-.....

tations armées, les mécanismes spécialisés du pouvoir ont enregistré et connaissent tout leur potentiel révolutionnaire, c'est-à-dire toute la Gauche Grecque.

Sauf si les forces révolutionnaires inaugurent une tactique entièrement nouvelle qui sorte des modes d'organisations et d'actions classiques et connues de l'ennemi.

Par conséquent le changement radical de la tactique des forces révolutionnaires constitue une option politique fondamentale. Peut-être même l'option politique la plus importante après la détermination de la nouvelle stratégie et de la nouvelle tactique de résistance. Dans le mode d'organisation classique de la gauche, la centralisation démocratique a une formation - une articulation-verticale: direction - noeud de jonction - base. L'organisation de cette forme a été parfaitement étudiée par l'ennemi qui a montré qu'il est capable de l'affronter avec succès. Nous pouvons même dire que le système de persécution tout entier se base sur l'affrontement de cette forme d'organisation.

A partir du moment où les forces révolutionnaires adoptent une méthodologie d'organisation et d'action entièrement nouvelle, une grande partie du personnel hypertrophié de l'adversaire frappera alors dans le vide.

Il est également évident que la police grecque a décelé, surtout le potentiel - ancien et plus récent - des cadres du P.C.G. Par conséquent la grande majorité des nouvelles forces révolutionnaires devra se baser sur des militants entièrement nouveaux.

La nouvelle tactique d'organisation révolutionnaire du peuple doit être abordée à long terme. C'est-à-dire qu'elle ne devra pas être établie uniquement sur la base des nécessités de la lutte antidictatoriale, mais s'intégrer dans une longue procédure où l'adversaire changera et rechangera probablement les méthode de gouvernement, autrement dit la forme du pouvoir.

Par conséquent l'organisation fondamentale du peuple devra, en toute circonstance, servir le but stratégique fondamental, tel que nous l'avons fixé auparavant, tout comme il devra en toute circonstance et toutes conditions échapper au contrôle de l'ennemi, quel que soit le masque sous lequel son pouvoir se manifestera .

En d'autres termes les noyaux fondamentaux du mouvement révolutionnaire ne seront jamais dévoilés à l'ennemi. Même aux périodes de la plus grand libéralisation du gouvernement. Parce que l'ont sait que la "Dépendance" reste toujours la "Dépendance" et qu'elle est prête à chaque instant à passer à son expression la plus violente dès qu'elle juge qu'il n'y a pas d'autre méthode pour imposer le pouvoir dans notre pays.

Quelle est la nouvelle tactique d'organisation des forces populaires révolutionnaires? Nous devrons partir de la méthode d'où sont partis les partisans grecs au temps de l'occupation. C'est-à-dire avec de petits groupes indépendants dont chacun avait sa propre région et traçait son action, et ses formes d'action, en fonction des possibilités dont il disposait et des conditions de la région où il vivait et agissait.

Beaucoup plus tard, lorsque son action a trouvé un écho favorable dans le peuple et que ses lignes ont ainsi pu se condenser, le groupe est devenu une organisation locale. Et par la suite les organisations locales se sont unies et ont peu à peu formé l'organisation unifiée à l'échelle de toute la nation.

Naturellement il y avait parallèlement à cette époque là le représentant unifié, le P.C.G., et de résistance l'E.A.M.. Et pourtant si nous étudions la création du mouvement partisan, nous verrons que les premiers partisans sont partis pour leur région lointaine avec pour ressource fondamentale la ligne politique générale qui était à cette époque là le conflit armé avec l'ennemi. C'est beaucoup plus tard que l'on a obtenu la jonction et la communication régulières avec les représentants politiques unifiés. Pendant un grand moment - et juste au plus critique pour la création du mouvement partisan - les

groupes partisans appliquaient entièrement indépendamment, et en prenant l'initiative, la "ligne politique générale".

Aujourd'hui la "ligne politique générale" peut être que nous formions le front de tout le peuple dans le but qu'il entre un jour en conflit avec la "Dépendance",c'est-à-dire l'américanocratie. Et c'est pour cette raison que nous choisissons la tactique du harcèlement partisan constant, et du conflit (au niveau du groupe) avec l'adversaire et sur tout le complexe que forme son pouvoir.

Le groupe partisan actuel est formé sur une base rigoureusement illégale, dans le milieu où elle vit, de patriotes révolutionnaires, liés entre eux par des liens idéologiques et amicaux profonds.

Le groupe, parfaitement adapté, nous dirions implanté, dans son milieu, trace son action en fonction des possibilités qui le caractérisent.

Ainsi cette action peut être seulement idéologico-politique, soit syndicaliste, soit scientifique, soit culturelle, soit dynamique, soit tout cela ensemble, soit une partie de tout cela.

Ce qui a de l'importance, c'est :

Premièrement : qu'il affronte, qu'il harcèle et même s'il le peut qu'il frappe l'ennemi en toute circonstance et en toute occasion.

Deuxièmement : qu'il favorise par tous les moyens et naturellement au début de son action, l'existence et la consolidation autour de lui du mouvement populaire de masse le plus étendu. Qu'il organise et soulève les masses. Mais les masses, pour faire ceci, doivent être sensibilisées, touchées et convaincues. Et ceci ne peut jamais ce faire de façon statique, mais de façon dynamique, c'est-à-dire dans le mouvement

idéologique que crée la justesse des buts choisis lorsqu'ils sont mis en relief devant le peuple par la seule action révolutionnaire.

Aujourd'hui l'action révolutionnaire est n'importe quelle forme d'action - même la plus violente - qui recherche et atteigne la contestation, la confrontation et le conflit avec la Dictature.

Après le massacre à Polytechnique, les nouvelles arrestations, les tortures et autres actions destinées à terroriser, le baîllonage de la presse et finalement la réouverture du camp d'internement de Yaros, nous croyons que le premier devoir du mouvement révolutionnaire est la création dans le pays d'une contre-terreur. Et aujourd'hui de nouveau l'arme presque unique de la Junte est de terroriser le peuple. C'est pourquoi il s'impose de créer le plus vite possible un climat nouveau, en terrorisant les terroristes, en imposant la terreur populaire.

A ce stade précis de l'organisation correspond la méthode des attaques multipliées et continuellement décentralisées sur la base du groupe Indépendant. Chaque groupe possède son propre programme d'action. Ses propres buts. Sa méthode et sa tactique propres.

Les groupes ne sont pas reliés entre eux. Seule la direction commune, la"ligne politique générale" commune les relie.

Chaque groupe tâche de trouver seul tous les moyens économiques, techniques et autres qui lui sont indispensables.

Quelle est aujourd'hui la directive dominante qui doit inspirer surtout les groupes militants d'avant-garde des combattants populaires?

C'est la violence révolutionnaire. Aujourd'hui en Grèce la violence est légale. C'est la loi fondamentale de l'américanocratie. Particulièrement dans les nouvelles conditions créées après le soulèvement du peuple et des étudiants en Novembre dernier, l'absence de violence révolutionnaire fait fléchir le mouvement populaire de masse. Aujourd'hui c'est seulement par l'action révolutionnaire qu'il est possible de

créer un climat révolutionnaire parmi les masses de patriotes.

Il est maintenant apparu clairement que la Junte est décidée à frapper sans pitié au moindre mouvement - ne fût-ce que le plus petit - qui conteste son pouvoir absolu. Par conséquent la seule langue qu'elle puisse comprendre et prendre en considération est sa propre langue, à savoir la violence révolutionnaire et la Terreur Populaire. C'est la contestation, et la confrontation et le conflit armé. Et il est certain que c'est seulement par cette méthode que nous pourrons aiguiser les contradictions intérieures en accélérant la crise générale qui pourra amener la destruction de ce pouvoir absolu, surtout à partir du moment où la tactique du conflit dynamique est acceptée par le vaste mouvement populaire de masse, le front de tout le peuple contre l'américanocratie.

La méthode de création d'un mouvement de masse sur la base du groupe Indépendant (le Comité de Base), était la méthode que suivaient les étudiants d'avant-garde dans le mouvement étudiant pendant la dernière période.

Laissant de côté la phrase creuse de résistance, ils suivaient la voie de l'adaptation à la réalité, avant d'entreprendre son changement.

C'est pour cela qu'ils ont été traîtés de traître à cette époque là par quelques admirateurs tardifs du combat de Polytechnique. Mais finalement qu'était-ce que Polytechnique? Polytechnique n'était rien d'autre que le point culminant naturel de la marche qui a commencé avec la création de groupes indépendants -des comités de base -. Nous avons vu que ces groupes ont exploité toutes les occasions que leur offraient les conditions et l'adversaire lui-même dans leur milieu pour proposer les requêtes estudiantines et réunir autour de la voie de leur solution de plus en plus de masses d'étudiants.
Nous avons ainsi été conduits au premier conflit.....

créer un climat révolutionnaire parmi les masses de patriotes.

Il est maintenant apparu clairement que la Junte est décidée à frapper sans pitié au moindre mouvement - ne fût-ce que le plus petit - qui conteste son pouvoir absolu. Par conséquent la seule langue qu'elle puisse comprendre et prendre en considération est sa propre langue, à savoir la violence révolutionnaire et la Terreur Populaire. C'est la contestation, et la confrontation et le conflit armé. Et il est certain que c'est seulement par cette méthode que nous pourrons aiguiser les contradictions intérieures en accélérant la crise générale qui pourra amener la destruction de ce pouvoir absolu, surtout à partir du moment où la tactique du conflit dynamique est acceptée par le vaste mouvement populaire de masse, le front de tout le peuple contre l'américanocratie.

La méthode de création d'un mouvement de masse sur la base du groupe Indépendant (le Comité de Base), était la méthode que suivaient les étudiants d'avant-garde dans le mouvement étudiant pendant la dernière période.

Laissant de côté la phrase creuse de réalisme, ils suivaient la voie de l'adaptation à la réalité, avant d'entreprendre son changement.

C'est pour cela qu'ils ont été traités de traître à cette époque là par quelques admirateurs tardifs du combat de Polytechnique. Mais finalement qu'était-ce que Polytechnique? Polytechnique n'était rien d'autre que le point culminant naturel de la marche qui a commencé avec la création de groupes Indépendants -des comités de base -. Nous avons vu que ces groupes ont exploité toutes les occasions que leur offraient les conditions et l'adversaire lui-même dans leur milieu pour proposer les revendications estudiantines et réunir autour de la voie de leur solution de plus en plus de masses d'étudiants.

Nous avons ainsi été conduits au premier conflit.....

massif - à la Faculté de Droit - qui fut le premier tournant dans le mouvement contre la dictature.

Mais à Polytechnique le rassemblement était de caractère - à son premier stade - purement estudiantin pour passer par la suite à un caractère omnipopulaire à partir du moment où les masses populaires se sont regroupées autour des étudiants.

Le groupe est la cellule révolutionnaire à l'intérieur du vaste front de tout le peuple. Son existence, son fondement en tant que groupe, est et sera illégale. Mais cela ne signifie pas que son action est illégale. Elle le sera seulement s'il a choisi comme tel le conflit dynamique. Par contre toutes les autres formes de lutte devront avoir lieu au grand jour. En fonction de la place de ses membres dans les fonctions sociales le groupe trace son action dans le but d'influencer, d'organiser, d'éclaircir, d'encourager et de mettre en mouvement le plus grand nombre de patriotes. Il suffit que cette action serve chaque fois le but stratégique et la ligne politique générale". Mais pour le faire correctement et efficacement, la forme d'action devra être chaque fois entièrement spécialisée adaptée à la branche et aux conditions que le groupe lui-même a choisis comme secteur de travail.

Nous avons vu que le groupe est la première cellule révolutionnaire du Mouvement Populaire Révolutionnaire. Si toutes les cellules ont une solide formation intérieure idéologique et politique, si elles ont établi de bonnes relations organisationnelles intérieures qui reflètent les conditions et s'y adaptent; si elles ont de vastes horizons, une santé morale, une foi et une volonté d'acier, il est alors naturel que tout le mouvement révolutionnaire prenne la forme que lui donneront les cellules révolutionnaires.

Mais le groupe, avec l'autonomie et l'indépendance totales qui caractérisent ses mouvements, est toujours prêt à passer d'une forme d'action à une autre.

Ce même groupe qui choisit aujourd'hui l'action dynamique peut, après-demain, dans des conditions différentes, choisir la forme même la plus étendue d'action légale.

massif - à la Faculté de Droit - qui fut le premier tournant dans le mouvement contre la dictature.

Mais à Polytechnique le rassemblement était de caractère - à son premier stade - purement estudiantin pour passer par la suite à un caractère omnipopulaire à partir du moment où les masses populaires se sont regroupées autour des étudiants.

Le groupe est la cellule révolutionnaire à l'intérieur du vaste front de tout le peuple. Son existence, son fondement en tant que groupe, est et sera illégale. Mais cela ne signifie pas que son action est illégale. Elle le sera seulement s'il a choisi comme tel le conflit dynamique. Par contre toutes les autres formes de lutte devront avoir lieu au grand jour. En fonction de la place de ses membres dans les fonctions sociales le groupe trace son action dans le but d'influencer, d'organiser, d'éclairer, d'encourager et de mettre en mouvement le plus grand nombre de patriotes. Il suffit que cette action serve chaque fois le but stratégique et la ligne politique générale". Mais pour le faire correctement et efficacement, la forme d'action devra être chaque fois entièrement spécialisée adaptée à la branche et aux conditions que le groupe lui-même a choisis comme secteur de travail.

Nous avons vu que le groupe est la première cellule révolutionnaire du Mouvement Populaire Révolutionnaire. Si toutes les cellules ont une solide formation intérieure idéologique et politique, si elles ont établi de bonnes relations organisationnelles intérieures qui reflètent les conditions et s'y adaptent; si elles ont de vastes horizons, une santé morale, une foi et une volonté d'acier, il est alors naturel que tout le mouvement révolutionnaire prenne la forme que lui donneront les cellules révolutionnaires.

Mais le groupe, avec l'autonomie et l'indépendance totales qui caractérisent ses mouvements, est toujours prêt à passer d'une forme d'action à une autre.

Ce même groupe qui choisit aujourd'hui l'action dynamique peut, après-demain, dans des conditions différentes, choisir la forme même la plus étendue d'action légale.

Ainsi par exemple si l'américanocratie a besoin d'assouplir la forme de gouvernement dans notre pays, les groupes Indépendants, tout en conservant toujours leur caractère illégal, adaptent la forme principale de leur action aux possibilités et au nécessités de l'instant politique.

= La Cellule se base à son tour sur chaque combattant.

Seul celui qui décide de prendre le combat pour la libération du peuple comme but premier de sa vie peut être un Révolutionnaire Populaire. Seul celui qui a décidé de se donner tout entier à la lutte. Chaque groupe devient ainsi également une cellule parfaite de la Société Socialiste de demain pour laquelle nous combattons et dont le principal signe distinctif doit être la solidarité et la fraternité.

Comment remplacerons-nous aujourd'hui le Parti politique unifié.

Nous croyons que ce Parti peut devoir naître dans les nouvelles conditions qui seront créées par l'action des groupes indépendants et plus généralement le combat du peuple.

Nous avons vu par exemple que les étudiants ont créé un tel "représentant", le Comité de Coordination, dans des conditions de lutte. Mais jusqu'à ce que nous arrivions à ce point - et nous devons prendre en considération le fait qu'il peut encore passer beaucoup de temps- la présence, la fonction et le rôle du Parti Unifié peuvent être remplacés, jusqu'à un certain point par les centres politiques et idéologiques de soutien de la politique des groupes indépendants.

Les "centres de soutien" peuvent être des organisations politiques du MOUVEMENT DE LA NOUVELLE GAUCHE GRECQUE qui seront coordinés entre eux sur la base des principes d'égalité absolue.

La procédure de la création finale du parti unifié devra se faire avec une grande attention, sans hâte, et surtout

Ainsi par exemple si l'américanocratie a besoin d'assouplir la forme de gouvernement dans notre pays, les groupes indépendants, tout en conservant toujours leur caractère illégal, adaptent la forme principale de leur action aux possibilités et au nécessités de l'instant politique.

- La Cellule se base à son tour sur chaque combattant.

Seul celui qui décide de prendre le combat pour la libération du peuple comme but premier de sa vie peut être un Révolutionnaire Populaire. Seul celui qui a décidé de se donner tout entier à la lutte. Chaque groupe devient ainsi également une cellule parfaite de la Société Socialiste de demain pour laquelle nous combattons et dont le principal signe distinctif doit être la solidarité et la fraternité.

Comment remplacerons-nous aujourd'hui le Parti politique unifié.

Nous croyons que ce Parti peut devoir naître dans les nouvelles conditions qui seront créées par l'action des groupes indépendants et plus généralement le combat du peuple.

Nous avons vu par exemple que les étudiants ont créé un tel "représentant", le Comité de Coordination, dans des conditions de lutte. Mais jusqu'à ce que nous arrivions à ce point - et nous devons prendre en considération le fait qu'il peut encore passer beaucoup de temps- la présence, la fonction et le rôle du Parti Unifié peuvent être remplacés, jusqu'à un certain point par les centres politiques et idéologiques de soutien de la politique des groupes indépendants.

Les "centres de soutien" peuvent être des organisations politiques du MOUVEMENT DE LA NOUVELLE GAUCHE GRECQUE qui seront coordinés entre eux sur la base des principes d'égalité absolue.

La procédure de la création finale du parti unifié devra se faire avec une grande attention, sans hâte, et surtout

toujours en liaison avec la réalité de la possibilité objective et la maturation du facteur subjectif.

La formation, la fonction et l'action du noyau révolutionnaire - du groupe indépendant - doit toujours servir les deux buts parallèles que nous avons exposés au début :

- D'un côté la préparation méthodique du peuple à la confrontation finale avec l'américanocratie.

- De l'autre côté, la détermination de la souveraineté populaire et du Pouvoir Populaire qui succèdera à la "Dépendance" étrangère.

Cela signifie que le groupe n'est pas seulement un organe d'action mais en même temps un organisme de réflexion.

Ainsi le Parti unifié - quand il sera créé, et dans la mesure où il le sera - ne sera rien d'autre que le produit de la liberté authentique, du"façonnement" vivant, basé sur l'initiative de chacun et de tous, auxquels prendront part tous les combattants populaires d'avant-garde au moyen des Groupes Indépendants, et des Centres de soutien, de la NOUVELLE GAUCHE GRECQUE.

Le raisonnement fondamental de ces positions politiques s'appuie sur trois constations principales.

A.- En Grèce il ne peut y avoir de vie nationale et sociale que dans la mesure où l'on aura déraciné le système tout entier de l'américanocratie avec laquelle l'oligarchie grecque a fait corps et avec elle tout son édifice politique et étatique. C'est-à-dire dans la mesure où les américains s'en vont de notre pays.

B.- La seule force qui puisse affronter victorieusement ce système est le peuple grec organisé, dans sa grande majorité, dans un front anti-impérialiste de tout le peuple.

C.- Pour créer ce front dans les conditions actuelles nous devons convaincre le peuple de s'organiser en petits groupes indépendants qui harcèleront et aussi frapperont quotidiennement l'ennemi. Qui formeront progressivement le mouvement de tout le peuple.

Et qui créeront un jour le Mouvement Politique Unifié, qui sur la base du "façonnement" idéologique de toutes les organisations et tous les groupes Indépendants, établira le programme du Pouvoir Populaire, c'est-à-dire de la Grèce Socialiste de demain, qui arrivera comme le point culminant du changement révolutionnaire dans notre pays.

Nous croyons qu'il faudra parallèlement entreprendre des efforts pour réunir autour d'une action commune les trois tendances principales du mouvement communiste grec sur la base de l'organisation de la lutte populaire contre l' américanocratie.

Nous sommes certains qu'aujourd'hui tous les communistes grecs sont d'accord pour combattre ensemble avec toute le peuple grec en un front unique l'impérialisme américain et tous ses alliés nationaux ou étrangers. Ils sont également d'accord pour collaborer fraternellement, sur la base de l'égalité totale, avec toutes les forces du Socialisme et le mouvement communiste international. Ils sont enfin d'accord pour remettre le pouvoir au peuple grec qui décidera librement et souverainement de la forme du pouvoir futur.

Les communistes grecs croient que la forme du Pouvoir Populaire qui s'adapte à notre époque est l'organisation socialiste de la société. Le socialisme en Grèce ne peut qu'exprimer fidèlement la réalité historique, économique, sociale etculturelle grecque. Ce sera le Socialisme qu'édifiera avec sa propre volonté le peuple grec libre.

Dans les conditions actuelles de terreur militaire, et particulièrement après le massacre de Polytechnique, la nécessité de l'élévation de la résistance au niveau dynamique qui est celui de l'adversaire est devenue urgente.

Autant il était peut-être faux par le passé que les forces populaires choisissent les premières l'extermination physique de leurs adversaires, autant aujourd'hui, où l'ennemi a passé le premier à l'attaque en exterminant bassement des dizaines de patriotes, il serait également faux de ne pas répondre par la même méthode à sa provocation.

Comme nous l'avons déjà souligné plus haut, c'est là l'option politique principale du moment. Et il est certain que seul le groupe Indépendant peut réaliser une telle option.

Parce qu'il vit l'esprit du peuple. Il sait mieux que personne ce que veut le peuple à chaque instant. Et en vivant dans les entrailles du peuple il a toute la possibilité d'organiser son action avec succès. C'est le groupe des Justiciers du Peuple. Le groupe qui assume une grande responsabilité politique. Car la nécessité politique du moment est l'existence d'une réponse analogue à la provocation de l'adversaire.

Ce fait, dans les conditions actuelles, fera du peuple une force d'acier, inspirera sa jeunesse indomptable et sèmera la confusion et la panique dans le camp de nos adversaires.

Mais cette nécessité actuelle d'une prépondérance de la lutte violente ne doit pas faire perdre le contact avec l'ensemble des problèmes qui se posent à chaque instant.

Les groupes Indépendants sont destinés à chaque instant à la lutte du Peuple dans toute sa complexité, au Front du Peuple. Le Front du Peuple est le Front de la Vie. Le Front de la Vie est ce que forme le conflit quotidien et perpétuel entre la "Dépendance", l'Américanocratie et l'ensemble des travailleurs.

Le conflis avec la "Dépendance" devra être examiné globalement en tant que conflit de la personnalité humaine; celle du travailleur avec les mécanismes et l'idéologie de la "Dépendance" Il s'agit d'un conflit qui ne se borne pas au secteur de l'exploitation économique et de l'assujettissement politique, mais qui embrasse les domaines de la totalité de l'expression intellectuelles et de l'expression artistiques, de la formation et de la conduite morales.

Par conséquent, aussi bien la cellule que l'organisation et le mouvement politique unifié acquièrent, outre leur dimension politique, une nouvelle dimension combattive :

- la dimension de la civilisation, de la culture au moyen desquelles il contribue à la formation morale et à l'expression intellectuelle et culturelle du travailleur. Cette nature tridimensionnelle du noyau révolutionnaire aujourd'hui et le Front de tout le peuple demain, politique, culturelle, dynamique, offre au Mouvement de la Gauche comme mouvement d'avant-garde du peuple, d'une part toute la faculté d'adaptation, la souplesse, la multiplicité et la sécurité indispensables.

Tandis que d'autre part elle lui permet de tracer chaque fois sa marche d'une façon "sphérique" et intégrale qui réponde à la complexité et à la subtilité des problèmes que crée, outre les conditions spécifiques qui caractérisent notre pays, l'évolution technologique radicale, avec tous les changements rapides et profonds qu'elle apporte dans toutes les relations humaines et dans le coeur de l'homme contemporain lui-même.

C'est seulement ainsi que nous croyons possible la création aujourd'hui dans notre pays de l'avant garde révolutionnaire indispensable, capable de répondre aux désirs du peuple grec et de gagner sa confiance avec pour résultat l'organisation immédiate du Combat Populaire, la formation demain du Front de tout le peuple et après-demain la libération du pays de l'impérialisme américain, l'imposition de la Souveraineté Populaire et l'édifice de la Grèce Socialiste.